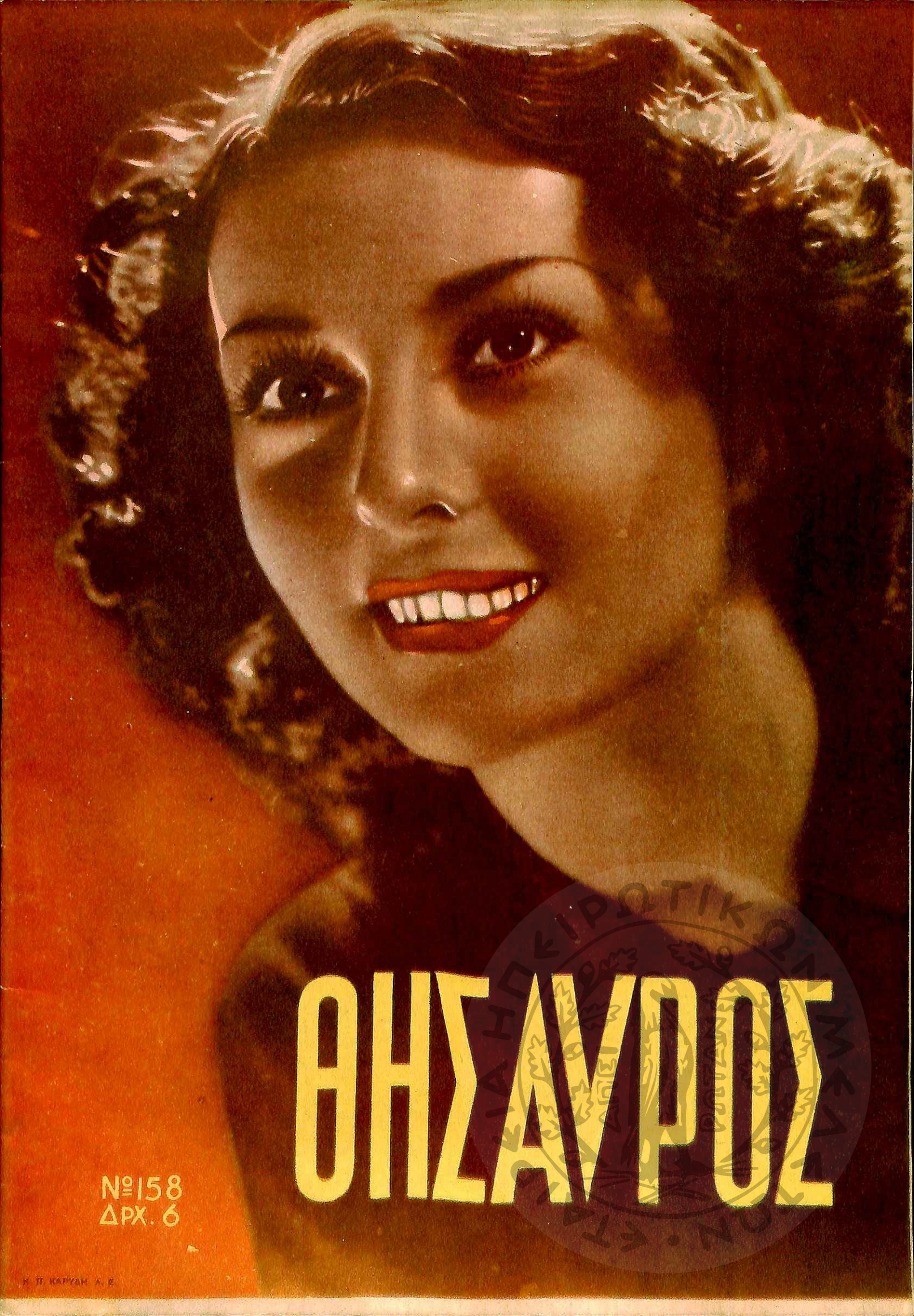

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№158
ΔΡΧ. 6

ΑΙ κοσμικαί επιδράσεις κατά την εβδομάδα από 13 - 19 Ιουνίου έχουν ως ακολούθως:

Ώρα κατάλληλοι:
1) Διά τας υποθέσεις και τας επιχειρήσεις σας ή πρώτα μέχρι της 1.30 μ.μ. του Σαββάτου (14).

Επίσης αι ώρα 4 - 6 μ.μ. της Τρίτης (17) και 12.45 - 2 μ.μ. της Τετάρτης (18).

2) Διά τὰ χρηματικά ζητήματα 7.45 - 10 π.μ. της Δευτέρας (16) 12.45 - 2 μ.μ. της Τετάρτης (18).

3) Διά τὰ τυχερά παιχνίδια 5.30 - 7 μ.μ. της Κυριακής (15), 7.30 - 10 μ.μ. της Τρίτης (17), 11.30 - 3.30 μ.μ. της Τετάρτης (18).

4) Διά την αγοράν λαχείων: 12 - 1 μ.μ. του Σαββάτου (14), 5.30 - 8 μ.μ. της Ιδίας ημέρας, 6.30 - 10 μ.μ. της Δευτέρας (16), 11 - 12 μεσημ. της Πέμπτης (19).

5) Διά τὰς αίσθηματικά συναντήσεις 6 - 8 μ.μ. της Δευτέρας (16), 3 - 4 μ.μ. της Πέμπτης (19).

6) Διά γάμους ή αρραβώνες 11 - 12 μεσημ. του Σαββάτου (14), 3 - 4 μ.μ. της Τετάρτης (18).

7) Διά τὸ μέλλον σας 10 - 12 μεσημ. της Κυριακής (15) 6 - 8 μ.μ. της Πέμπτης (19).

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ
ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΟΙ απευθυνόμενοι προς τὸν Δόκτορα Κάμα πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ἀναφέρουν: α) τὸ ἔτος γεννήσεως, β) τὸν μῆνα, γ) τὴν χρονολογίαν τοῦ μηνύ, δ) τὴν ἡμέραν καὶ εἰ δυνατόν τὴν ὥραν Αἰ ἐπιστολὰ δὲν νὰ συνδύωνται ἀπὸ γράμμα, τόσημα ἀξίας δρχ. 5 διὰ τὴν ἀπάντησιν, ὅα διευδυνῶνται δὲ εἰς τὸν περὶ. Δικὸν «Θησαυρὸς» - διὰ τὸν Δόκτορα Κάμα - δδὸς Σανταροῦ 5, Ἀθήνας.

ΜΑΡΙΑΝ Μ. - Ὑπάρχει, δυστυχῶς, πῶς εἶναι παρὰ τὸν ὅτι, ὅταν, μὴ κομῶν προσοχὴν δὲν θὰ εἶναι δυνατόν νὰ ἀνακτήσετε. Ἡ μέρα τοῦδε ζωὴ σας ἐπέφερε χωρὶς ἐνδιαφέρον καὶ σὺς ὠδήγησε εἰς μίαν κατὰστασιν, ὅταν εἶναι πῶς δύσκολον νὰ μετατρέψετε ὑπὲρ ὧν. Δὲν βλέπω δυστυχῶς τὴν περιπτώσιν προσεχὺς γάμου. Ἡ οικονομικὴ σας κατὰστασις θὰ σὰς στενοχωρήσῃ ἀρκετά, ἵδια λόγῳ τῆς ἀπρόσπου περιπλοκῆς μιᾶς υποθέσεως σας. Δὲν θὰ ἐλπίετε, ὅπως ἐλπίζετε, νὰ χάσετε τὴν αἰσιοδοξίαν σας. Ἡ πύλη, ἔστω καὶ ἀργά, εἶναι δυνατόν νὰ σὰς χαμογελάσῃ. Αἶθος ἀμέθυτος, ἡμέρα Πέμπτη, ζωηρὰ χρομάτα πρὸς τὸ ἐρυθρὸν, ἀριθμὸς 5, ΡΟΖ - ΜΑΡΙ ΝΤΕ ΝΑΒΑ-Ι.Γ.

Δὲν πρέπει νὰ φοβῆσθε διὰ τὴν ζωὴν σας. Θὰ ζήσετε ἀρκετὰ καὶ θὰ εὐτυχίσετε. Ὁ γάμος σας θὰ πραγματοποιηθῇ εἰς νεαρὸν ἡλικίαν κατόπιν αἰσθημάτων. Κοινωνικὸς θὰ εὐρεθῆτε εἰς ἀξιόλογον ἐπιτυχίαν, καὶ ἔχετε ἡλίαντα καὶ ἔχετε ἀκαθόριστον. Δὲν βλέπω τίποτε περισσοτέρῳ ἀπὸ μερικὰς ἐρασιτεχνικὰς ἐπιδόσεις. Δημιουργεῖτε ζωηρὰν ἐνδιαφέρον μετὰ τοῦ κύκλου σας καὶ θὰ προκαλέσετε ἀρκετὰς συμπάθειας. Εἰσθε φιλόδοξος καὶ ἐλπιότατος. Ὁνειρεύεσθε πενιτερίαν, τὰς ὁποίας δὲν θὰ σὰς βοηθῇ ἡ εὐκαρία νὰ πραγματοποιήσεται. Ἀσθενεῖτε μὲλλον συχνά, ἀλλὰ χωρὶς σημασίαν. Ἐπὶ 1941 καὶ 1947. Αριθμὸς 4. Ἡμέρα Πέμ-

πη. Θὰ συνάψετε εὐτυχὴ γάμον κατόπιν αἰσθημάτων. ΓΑΒΡΙΕΛΛΑΝ. - Χαράκηται ἡ νύμφη καὶ ἐγγυητὸς. Θὰ ἔλθῃ τὸν νύμφος εἰς σύγκρουσιν μετὰ τὸν περὶ τὸν δὲ ἀσπινά- τας ἀφορμὰς. Διανοητικὴ εἰς τὰς ἐκδηλώσεις σας. Θερμὴ ἰ- διοσυγκρασία, τὴν ὅποιαν ὁμοῦ καταπορεύετε νὰ κρύβετε ἐνέ- χως. Πρὶν ἀρρωτῶν αἰσθημάτων. Πρέπει νὰ προσέχετε διότι εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιδράσιν δυσμενῶς ἐπὶ τῆς ἐξελίξεως σας. Ἡ κοινωνία ἡ ἑαυτὴν θὰ σημεῖωσιν ἀνδρὸν καὶ μετὰ τὸν γάμον σας, ὅστις θὰ πραγματοποιηθῇ κατόπιν αἰσθημα- τῶν, θὰ ζήσετε εἰς περιβάλλον τε λείας διασπορᾶς τὸν σημερινόν. Θὰ ἔχετε μερικὰς μετακινήσεις εἰς τὴν ζωὴν σας. Θὰ νυμφευθῆτε ἀνδρὸν μετὰ ἀνεξάρτητον ἐπάγγελ- μα. Ἐτος 1947. Ἡμέρα Τρίτη, λίθος ἀμέθυτος, ἀριθμὸς 8.

ΣΤΑΥΡΟΝ. - Ὁ χαρακτήρ σας παρυσιαστικὰ πολλὰς ἀξιώσεως πού δὲν γίνονται εὐκόλως ἀνεκταί ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Θὰ διορθώσετε τὴν ἀσυναρτησίαν τοῦ χαρακτή- ρος σας. Ὁ γάμος σας θὰ πραγ- ματοποιηθῇ κατόπιν αἰσθημάτων, τὸ ὅποιον θὰ προκαλέσῃ ἀντιδρά- σεις ἐκ μέρους τῶν ἰδίων σας. Ἡ κοινωνικὴ σας θέσις θὰ ἀνορ- θωθῇ βαθμιαίως καὶ κατόπιν μιᾶς περιόδου μεγάλης ἀσταθείας. Αἰ συμπάθειαι τὰς ὁποίας προκαλεῖτε δὲν εἶναι σταθεραί. Θὰ ἐλπίετε νὰ προσέξετε εἰς αὐτὸ. Φιλοδόξος τὰ- σις. Ροπή πρὸς τὰς περιπετείας. Ἡμέρα Κυριακή, λίθος ἀμέθυτος.

ΑΝΗΣΥΧΗΝ ΜΙΚΡΗ Δ. Π. - 1) Γάμος κατόπιν αἰσθημάτων. Ὁ- χι ἀμέσως. Μία ἀπρόσπου εὐνοία τῆς τύχης θὰ διευκολύνῃ τὴν πρα- γματοποίησιν τοῦ. 2) Ἡ ζωὴ σας θὰ εἶναι ὀλίγον ἀνίσχυρος. Ὁ δὲ- στρὸς καὶ καχυποψία χαρα- κτήρ σας θὰ θέσουν εἰς κίνδυνον τὴν οἰκονομικὴν σας εὐτυχίαν. 3) Θὰ ἐπιτύχετε μίαν οἰκονομικὴν ἀνδρῶν, θαρδύτερον ὁμοῦ. 4) Δὲν βλέπω περιπτώσιν αἰσθῆ- λείας τῆς υποθέσεως διὰ τὴν ὁ- ποίαν μοῦ γράφετε. Ὁπωδότητε, στείλει μοι τὴν ἡμερομηνίαν γεν- νήσεως τοῦ τῶς μηνύσεως σας. Θὰ μοῦ ὑπενθυμίσαι συγχρόνως καὶ τὴν ἰδίαν σας.

ΑΓΝΗΝ ΝΗΣΙΩΤΟΠΟΥΛΗΝ. - Αὐτοῦμα ἐάν συνέβῃ ἡ καθυ- στέρησις διὰ τὴν ὅποιαν μοῦ γρά- φετε. Θέλω νὰ πιστεύω, ἐν τού- ταις, ὅτι σὰς ἔχω ἐν τῷ μετὰ τοῦ ἀπατήσεως. Ὁπωδότητε, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σὰς ἱκανοποιήσω καὶ πάλιν καὶ τοῦτο μετὰ περισσό- τερον. Τὸ σφάλμα εἶναι ἡμῶς δικό σας. Δὲν μοῦ γράφετε σὶς πό- σεις τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου ἐγεννη- θήκατε. Τὸ στοιχείον αὐτὸ μοῦ εἰ- νε ἀπαραίτητον. Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν, ἐάν δὲν σὰς ἔχω ἀπαντή- σει ἐν τῷ μετὰ, νὰ μοῦ γράψα- τε αὐτὸ τὸ στοιχείον καὶ θὰ ἔχη- τε ταχέαν τὴν ἀπάντησιν μου.

Σ. Ο. Σ. Σ. 2. - Διὰ νὰ σὰς ἀπαντήσω δι' ὅτι μοῦ γράφετε, πρέπει νὰ μοῦ δώσετε λεπτομερῶς τὰ στοιχεῖα τὰ ὁποία ἀφορῶν τὸ πρόσωπον πού σὰς ἐνδιαφέρει. Ὁ πῶσθόπο, ἐκεῖνο πού βλέπω εἶναι τὸ ἔξῃ: Ἡ αἰσθηματικὴ σας ζωὴ δὲν εὐνοεῖται ἀπὸ τὴν τύχην κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτήν. Εἰς εὐνοϊκά- ρον στάδιον θὰ εἰσέλθῃ κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας τοῦ ἐρχομένου ε- τος. Ἡ συμπάθειά σας δὲν εἶναι πολλὴ ζωηρὰ. Πρόκειται ἀπλῶς πε- ρὶ ἐνός προσωπικοῦ ἀντικειμένου τῆς καρδίας σας. Ὁ γάμος σας τοπο- θεῖται θαρδύτερον. Θὰ πραγμα- τοποιηθῇ κατόπιν αἰσθημάτων. Εἰς τὸ μέλλον θὰ εὐνοηθῆτε περισσοτέ- ρον παρ' ὅτι σημερινόν. Πάντως, θὰ ζήσετε εἰς ἀνώτερον περιβάλ- λον ἀπὸ κοινωνικῆς ἀποψέως καὶ μετὰ ἀρκετὰ ταξίδια. Ἡ ζωὴ σας ἀποκτεῖται εἰς μερικὸς κινδύνους ἀσθενειῶν καὶ πρέπει νὰ προσέ- χετε. Αριθμὸς 6. Αἶθος τουρκουά.

ΜΙΚΑΝ ΣΑΝΗ. - Χαρακτήρ σπινυγματικός καὶ φαντασιοληκτικός. Χαώδης ψυχικὴ κατὰστασις. Ὁ- νειρεύεσθε περιπετείας καὶ ρέπει- τε πρὸς τὸ ἀσυνήθιστον. Δη- μιουργεῖτε γύρω σας μίαν ἀπὸ- σφαρὰν παραδοξότητος καὶ αἰ

συμπάθεια πού δημιουργεῖτε δὲν εἶναι θερμαί. Τούταντιον προκαλεῖ- τε ἀντιπαθείας, αἵτινες εἶναι δυνα- τὸν νὰ ἀποδοῦν ἐπικίνδυνον εἰς τὴν ἐξελίξιν σας. Θὰ δοκιμάσετε μερικὰς αἰσθηματικὰς ἀπογοητεύ- σεας, αἱ ὁποιαί θὰ θέσουν περισ- σότερον τὸν ἐγώισμόν παρὰ τὰ αἰσθηματὰ σας. Γάμος θαρδύνει ἀκόμη. Τὸ αἰσθηματὸν ὅποιον θὰ σὰς ὠδήγησιν εἰς αὐτὸν θὰ εἶναι τελείως ἀπρόσπουτον καὶ θὰ ἱκανο- ποιήσῃ κάπως τὴν παραδοξολογίαν διαθεσῶν σας. Θὰ γνωρίσετε θαρ- δύτερον ἀξιόλογον οἰκονομικὴν εὐ- ημερίαν. Θὰ ἔχετε μερικὰς μετα- κινήσεις μὲλλον, συχνὰς. Μεγάλω- ταξίδια δὲν βλέπω πρὸς τὸ πα- ρόν.

ΤΟΥΑΝΕΤ Α. Τ. - Καὶ σὺ εἰς ἐ- πίσην ρέπετε πρὸς τὸ παραδοξόν καὶ ὀνειρεύεσθε περιπετείας εἰς τὴν ζωὴν σας. Εἰσθε φιλόδοξος, ἀλ- λά χωρὶς καλλιέργησιν καλῶν κα- ρακτῶν. Θὰ ἔχετε πολλὰς ἐρωτι- κὰς περιπετείας. Γάμος ὅχι ἀκό- μη. Θὰ πραγματοποιηθῇ θαρδύτε- ρον κατόπιν εὐτυχῶς αἰσθημα- τῶν. Ἡ οἰκονομικὴ σας κατὰστα- σις θὰ σημεῖωσιν ἀξιόλογον θελτί- ωσιν. Ὑγεία καλή.

ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑΝ. - Θὰ συνα- γήσετε μερικὰς δυσκολίας εἰς τὴν ἀποκαταστάσιν σας. Θὰ πραγμα- τοποιηθῇ κατόπιν αἰσθημάτων. Κοι- νικὴ θέσις ἀνώτερα τῆς σημε- ρινῆς. Δὲν δημιουργεῖτε γύρω σας ἀτμόσφαιραν ἐγκαρδιότητος καὶ αὐτὸ θὰ εἶναι ἐξ ὁμοῦ σας. Ἐπὶ 1943 καὶ 1951. Θὰ ἐπιτύχετε ὅλ- γωτερα ἀπὸ ὅσα εἰσθε εἰς θέσιν νὰ κάμετε διὰ τὴν ὁποία εἶναι ἡ ἱκανό- της τῆς ἐκδηλώσεως καὶ εἰς τὰς κοινωνικὰς σας σχέσεις σὰς χαρα- κτηρίζει κάποια δειλία. Ἐπὶ πλε- ον, δὲν σὰς διακρίνει σοβαρὰ ἐ- πίδοσις εἰς τίποτε. Οἰκονομικῶς θὰ εὐνοηθῆτε, ἀλλ' ὅχι ἀμέσως. Τέκνα θὰ ἀποκτήσετε. Περισοτέ- ρας πιθανότητας ἐπιτυχίας βλέπω ἐπὶ τοῦ ἐπισημνίου ἐπιπέδου.

Θὰ πρὸςδρῶνται ἐξ ἑρωτος. ΑΠΟΓΟΝΕΥΜΕΝΗ Β. 400. σημερινὸν σας αἰσθηματὸν εἶναι πολὺ πρῶτον. Θὰ ἔχετε θαρδύτερον καὶ ἄλλας περιπετείας. Δι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σπυδεύετε, οὐτε νὰ βλέ- πετε τὰ πράγματα μετὰ τὴν ἀπο- κλειστικότητά πού σὰς διακρίνει σημερινόν. Ἡ ζωὴ σας θὰ εἶναι εἰς τὸ μέλλον ἀρκετὰ καλὴ, μολοντὶ θὰ τὴν ἐπισκοποῦν ὠρισμένα ἀπε- ρισκίαι τῆς νεότητός σας. Θὰ προκαλέσετε ἀρκετὰς συμπάθειας, ἀλλὰ τὴν ζωὴν σας χαρακτηρίζει κάποια ἀσυναρτησία. Βραδύτερον θὰ εὐνοηθῆτε καὶ ἐπὶ τοῦ οἰκονο- μικοῦ ἐπιπέδου.

ΕΥΜΗΝΗ ΧΗΡΑΝ. - Νομίζω ὅτι εἰς προηγουμένην ἐπιστολήν σας ἀπάντησα. Εἰς τὰς ἐρωτήσεις πού μοῦ κάνατε δὲν εἶναι εὐκόλως νὰ σὰς ἀπαντήσω, διότι εἶναι τελεί- ως ἀσάφεις. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐξ- νην προηγουμένην ὑπόθεσιν, δὲν εἶ- νε τὰ ἱδία σας στοιχεῖα ἐκείνῃ πού με ἐνδιαφέρουν, ἀλλὰ τῶν προσώπων πού ἀφορᾷ αὐτή. Ἡ δευτέρα ὑπόθεσις νομίζω ὅτι ἀφο- ρᾷ κάποιο συναισθηματικόν. Ἐκτὸς τῆς ἡμερομηνίας γεννήσεως τῆς δευτέρας ἡμῶς μὴ χρειάζονται καὶ τὰ στοι- χεῖα τοῦ ὀψιμηνίου γαμβροῦ. Ἀλλὰ διὰ τὴν ἀσχετοσύνην μετὰ τῆς δικῆς σας, μὴ μὴ ἀσχετοσύνη μετὰ τῆς δικῆς σας. Δὲν βλέπω πάντως εὐ- σάως σας; Δὲν βλέπω πάντως εὐ- σάως τῶν προσπαθειῶν σας. Περὶ πτωσις διακύνου δὲν ὑπάρχει. Ἀλλὰς, δὲν νομίζω ὅτι σὰς συμπεριεῖ.

ΜΠΟΥΓΑΡΙΝΑΚΙ Π. Α. - Το ποθεῖτε ἐπὶ τὸν ὅτι ἀσχημὴ θάσιν τὴν εὐτυχίαν σας. Ὁπωδότητε, ἀν- τὸ ἀποβλέπετε εἰς μόνον τὴν ἀποκα- τὰσιν, νὰ προχωρήσετε. Θὰ ἐπι- τύχετε. Κατὰ τὰ ἄλλα, δὲν μπο- ρῶ νὰ μὴ σὰς ὑπενθυμίσω ὅτι ἡ διασπορὰ τῆς ἡλικίας εἶναι ἀρκετὰ σημαντική.

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΜΙΚΡΟΥΛΑΝ Σ. Π. Κ. - Θὰ εὐνοηθῆτε ἀρκε- τὰ ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ θὰ ἐπιτύχετε μίαν καλὴν ἀποκαταστάσιν εἰς νεαρὴν ἡλικίαν. Καλὴ κοινωνικὴ θέσις καὶ οἰκονομικὴ εὐεξία. Αἰσθηματὰ θὰ καίουν σημαντικὸν ρόλον εἰς τὴν ζωὴν σας. Ἐκεῖνο

διὰ τὸ ὅποιον μοῦ γράφετε εἶναι ἀκόμη πρῶτον καὶ δὲν παρυσια- ζεῖ, καμμίαν ἀξιόλογον ἐξελίξιν πρὸς τὸ παρόν. Ὁ φίλος σας θὰ συναντήσῃ μερικὰς δυσκολίας κα- τὰ τὰ πρῶτα τοῦ ὅμοια καὶ δὲν θὰ εὐρὴ συντόμως τὸν δρόμον τῆς ζωῆς του. Θὰ προδεύσῃ ὁμοῦ ἀρκετὰ θαρδύτερον καὶ θὰ στα- διοδρομήσῃ καλῶς. Τὸ αἰσθηματὸν αὐ- τὸ δὲν πρέπει νὰ σὰς ἀποσχολήσῃ περισσοτέρον τοῦ δέοντος.

ΑΥΡΗΑΙΑΝ Κ. - Πρῶτα ἐρω- τικὰ αἰσθηματὰ. Δὲν βλέπω ὁμοῦ τίποτε τὸ ἀξιοσημείωτον ἐπὶ τοῦ παρόντος. Εἰσθε χαρακτήρ ἄστα- τος καὶ ἐπιπόλαιος. Ἀποβλέπετε με- γαλύτερον σημασίαν εἰς δ. τι κολα- κεύει τὸν ἐγώισμόν σας παρὰ εἰς τὴν οὐσίαν τῶν πραγμάτων. Μερὶ- κα οἰκονομικὰ ἀτυχήματα. Νὰ προσέξετε τὴν ὑγείαν σας, ἡ ὁ- ποία δὲν εἶναι πολὺ σταθερὰ καὶ ἐνδεχέται νὰ σὰς ἀνησυχῇ εἰς τὸ μέλλον. Ὁ γάμος σας θὰ πρα- γματοποιηθῇ κατόπιν αἰσθημάτων, ὅχι ὁμοῦ χωρὶς δυσχερείας καὶ ἐμπόδια. Ἀρκετὰ ἱκανοποιητικός.

ΠΥΡΓΩΔΕΣ ΠΟΙΝΑΝ Κ. Μ. - Δυστυχῶς, δὲν θὰ μπορέσω νὰ σὰς ἱκανοποιήσω. Δὲν μοῦ γράφετε τὰ στοιχεῖα τῆς γεννήσεως σας, δυστυχῶς δὲ δὲν ἔχω τὴν προηγο- ῦμένην ἐπιστολήν σας, διὰ νὰ τὸ πάρω ἀπ' αὐτῆς. Σὰς παρακαλῶ πολὺ νὰ μοῦ ἐγκαρδιώσετε καὶ θὰ σὰς δώσω προθύμως τὰς συμπλη- ρωματικὰς πληροφορίες πού μοῦ ζητεῖτε. Εἰς τὴν ἐπιστολήν σας δὲν θὰ εἶσθε νέον γραμματόσημον.

ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΨΥΧΟΥΛΑΝ. - Ἡ ἡμερομηνία τῆς γεννήσεως σας δὲν εἶναι ἀπαρκεστὴ ἀκριβὴς. Εἰσθε στεννόνως χαρακτήρ. Ὁρισμένον δὲ πλῆθυσμα τὰ ὁποία ὑπέστη- σε ἀφίρσαν ἐντελὴς τὸ θάρρος καὶ τὴν αἰσιοδοξίαν σας. Δὲν κα- νετε καλὰ, διότι φθείρετε χωρὶς λόγον τὸν ἐαυτὸν σας. Ἐκ μέρους τῆς οἰκονομίας σας δὲν συναντῶ- στε τὴν ὑποστήριξιν πού ὀφείλετε ζητεῖν. Πάντως αἰ ἐνθεσίως εἰναι κα- λὰ καὶ τοῦτο πρέπει νὰ εἶναι ἀρ- κέτον γιὰ σας. Εἰς τὰ ἐρωτικὰ ζη- τηματὰ δὲν εὐνοεῖσθε. Δυσχερεῖται καὶ ἐμπόδια εἰς τὴν ἀποκαταστά- σιν σας. Θὰ πραγματοποιηθῇ ὁ- μως θαρδύτερον κατόπιν συναι- σθημάτων καὶ θὰ σὰς ἐξασφαλίσῃ μίαν ἡμερὴν καὶ ἱκανοποιητικὴν ζωὴν. Ἐλαφρὰ θελτίωσις τῆς οἰκονομ- κῆς σας καταστάσεως. Πρέπει νὰ ἀνασφαρῆσθε καὶ νὰ καταπολεμῇ- χετε τὴν ἀποσπῆσιν πού σὰς κα- τέχει, διὰ νὰ δυνηθῆτε νὰ δημιου- ργήσετε ἕνα καλύτερον μέλλον.

ΑΙΣΩΠΟΝ. - Σὰς ἀπάντησα εἰς τὴν πρώτῃν ἐπιστολήν σας. Δὲν συμφωνῶ καθόλου εἰς τὴν ἰ- σὴν πού σκέπτεσθε νὰ δώσετε εἰς τὴν ὑπόθεσιν πού σὰς ἀσπασαί. Εἶναι ἀντίθετος καὶ πρὸς τὸ αἶσθη- μα τῆς τιμῆς, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν λογικὴν ἐπίσην. Ἐξ ἄλλου, αἰ ση- μερικὰ περιπτώσεις δὲν, εὐνοῦσιν κορόμια οὐδένα, εἶμαι ὀψιμην- μένος νὰ σὰς ἐπαναλάβω ὅτι πρέ- πει νὰ ἐκτελέσετε τὸ καθήκον σας θυσιαζόντες τὸν ἐγώισμόν σας.

ΓΑΥΚΕΙΑ ΤΑΪΤΙΝΗ. - Σὰς ἀπάντησα ἤδη. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν φίλον σας, πρέπει νὰ μοῦ δώσετε τὰ στοιχεῖα τῆς γεννήσεως του.

ΤΡΙΑ ΕΝΤΕΛΑΒΑ-Ι.Σ. - Ρωμαν- τικὴ διάθεσις. Θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἱκανοποιηθῆτε μετὰ ὀλίγα πρά- γματα, ἀρκεῖ νὰ μὴ θίγεται ὁ ἐ- γώισμός σας. Διὰ τῆς νωθρὰ καὶ ράθυμης. Κατασπῆσιν καθυστερη- μένη. Θὰ ἀγαπήσετε περισσοτέρον παρ' ὅτι θὰ ἀγαπήθῃτε. Γάμος κα- τὸπιν αἰσθημάτων. Θὰ πραγματο- ποιηθῇ εἰς νεαρὴν ἡλικίαν. Ζωὴ ἡμερὸς καὶ χωρὶς σοφοῦς περι- πετείας. 1946. Ἡμέρα Δευτέρα. Αἶθος τοπάζιον. Αἰσθημὸς 7. Ὁ Δόκτωρ ΚΑΜΑ

Ἰδρυτής
Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΕΤΟΣ Δ' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 158
ΑΘΗΝΑΙ 15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1941

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΟΡΗΣΙΣ

Διευθυντής
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ, 5
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 29.967

Κατανόσεις

Στὸ φύλλο τῆς 7)6 τῆς γερμανικῆς ἐφημερίδος «Γερμανικά Νέα διὰ τὴν Ἑλλάδα» δημοσιεύεται μιὰ ἐπιστολὴ Γερμανοῦ στρατιώτου ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ ὁποῖος μεταδίδει τοὺς δικούς του τίς ἐντυπώσεις του ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν πρωτεύουσά. Ἀφ' οὗ ὁ Γερμανὸς πολεμιστὴς περι- γράφει τὴν συγκίνησιν τοῦ ἐπὶ τὴν Ἀκρόπολιν καὶ τὴν Ἀθηναίαν ζωὴν, καταλήγει διὰ τὸν ἑξῆς:

«Θέλετε νὰ μάθετε τί σκεπτόνται οἱ Ἕλληνες; Ὁμολογῶ τιμῶς, δὲν τὸ γνωρίζω. Ἡ γλῶσσα τῶν πού ἀποκαλύπτει τὰ αἰσθηματὰ καὶ τὰς σκέψεις τῶν, μοῦ εἶναι ἀγνωστὴ. Τὸ πρᾶσιον γερμανικόν, καὶ γαλλικόν λέξων δὲν μπορεῖ νὰ με παραπλανήσῃ σὲ σοβαρὰ συμπε- ράσματα. Ἀσφαλῶς σὰ πολλὰ ἑλληνικὰ κερφάλια ὑποφύσκουν ἤδη νέες ἀντιλήψεις. Μὲχρι ποῦ τῶν ὁμοῦ τὸ πλῆθος ἐξιδάχθη ἡ θὰ δὲ, σαχῶς ἀκόμη ἐκ τῆς πείρας αὐτοῦ τοῦ πολέμου, δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ τὸ γνωρίζω. Ὁ χρόνος θὰ ἐνεργήσῃ καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Γενναῖος εἶναι ὅτι παντὸς ὁ Γερμανὸς στρατιώτης γίνεται δεκτὸς με- ἐκτίμησιν, μετὰ προθυμίαν καὶ φιλίαν, καὶ τοῦτο εἰ νὲ, νομίζω, μιὰ ἀρχὴ τὴν πραγματικὴν κατανόησιν διὰ τὸν λαὸν αὐτὸν μπορούμε νὰ τὴν ἐ- χῶμε μόνον ἀν λάβωμε ὅτι ὅτι τὴν δικὴν τοῦ νοστήρου καὶ τὰ δικὰ τοῦ κριτήρια.»

Δὲν μὰς διατυπώνουν κανένα παραπονο. Οὐτε διαμαρτύρονται ἐ- ὡπιον θεοῦ καὶ ἀνθρώπων διὰ τὴν ἀπόκρυφον τὴν αἰσθημάτων μας. Δὲν μὰς παραδίδουν οὐτε τὴν καρδίαν μας, οὐτε τὴν σκέψιν μας. Δὲν μὰς ἐκβάλλουν νὰ πιστεύωμε τίς ἀγαθὲς τῶν προθέσεις μετὰ λόγια πᾶν- χεῖα καὶ γαῖατα ἔμφανι...

Κάνουν ἔργα, καὶ ἐκπληροῦνται γιὰ τὴν ἀδυναμία μας νὰ κατα- νοήσωμε, τέλος πάντων, ποῖον εἶναι - ἂν μὴ τὸ ἄλλο - τὸ ἐθνικόν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀτομικόν μας συμφέρον. Μὰς ἐξωρίζουν ἀπὸ τῆς με- γαλῆς μάχης τῶν ἄλλων ἐθνῶν πού τοὺς ἀντιπαραθέτουν καὶ νικῶνται. Μὰς δοῦνται μετὰ κάθε τρόπο νὰ ζήσωμε, ἐλεύθεροι, πεπαιδευμένοι, ἀνεξάρτητοι, ἀπερριπτοῦν ἀπὸ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ πολέμου καὶ τῶν δι- νῶν του, μὰς περιβάλλουν, μὰς προσπατοῦν. Καὶ δὲ μὰς ζητοῦν παρὰ τὴν κατανόησιν!

Μὰς προειδοποιήσαν, μὰς ἔκαμαν γενναίους καὶ εὐκρινεῖς προ- τάσεις, μὰς δέχτηκαν ὑποχωρητικὰ, μπροστὰ στὴν ἀντανάστησιν καὶ τῆς... Δὲν ἀκούσαμε. Ἀδιαφορήσαμε στὴ φωνὴν τῆς λογικῆς καὶ τοῦ συμφοροντος... Καὶ τοὺς εἶδαμε δικαιωμένους στὴς πρῶτες ἐπὶ τῶν. Καὶ τοὺς εἶδαμε φιλικὰ - ἀνθρώπινα καὶ ἱπποτικά διατεθειμένους νὰ μὰς συγχωρήσουν ὅλες τὶς ἀνοήσεις, νὰ μὰς ἀφήσουν νὰ ζήσωμε σὰν τὸ σπῆτι μας, μετὰ ὅλα τὰ κατ' ἡμᾶς...

Ὑπάρχει λοιπὸν καμμίαν ἀνάγκη νὰ μὰς ὑποδείξουν ἀκόμη περισσό- τερο τὸ πᾶς πρέπει νὰ τοὺς ἀντικρύζωμε; Ἡ ὅλη τους συμπεριφορὰ ὅπρως καὶ εἶναι φιλική, συναδελφική, ἀδελφική. Σ' ἐμᾶς ἐναπόκει- ται νὰ θελήσωμε νὰ τοὺς ἀναποδώσωμε ἕνα ἐλάχιστον μέρος ἀπὸ ὅ, τι μὰς δίδουν. Νὰ μποῦμε λιγάκι μέσα στὴν ψυχὴν τοὺς καὶ στὴ σκέψιν τοὺς. Νὰ κατανόησωμε τὸ συμφέρον μας - καὶ αὐτὸ πρὸς τὸ συμφέ- ρον μας!

ΤΑ ΞΕΚΑΡΔΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ

— ὦ, μπαμπά! Τὸ χτύπησε πούθενά τὸ κεφάλι σου;
— Ναι, παιδί μου, πάνω στὴ σκούπα πού βαστά ἡ μαμά σου.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Τὸ τελευταῖο γράμμα

Πολυαγαπημένη μου,
Στὸ χτεσινὸν μοῦ γράμμα-
σάν εἶδα, πᾶς δὲν μούστειλες ἀπάντησιν καμμία, ἐξορκίζων τὰ μάτια μου, καὶ ἦταν γράφο, ἕνα κλάμα νάχω γιὰ μόνον σύντροφο, στὴν τόση μου ἐρημία! Δὲν ξέρω γιὰτί ἐκλαίω. Ντρέπομαι πού τὸ λέω καὶ τῶρ ἀκόμα κλαίω.

τώρα, πού γράφονται αὐτὰ τὰ λόγια μου τὰ ὕστερα, λόγια πού τάχα πάντοτε μέσ' στὴν καρδίαν κλεισμένα, τὰ χελιδόνια σκεπτόμαι καὶ τ' ἀγριοτεριότερα πού ἴσως θάναν ἀπὸ με πιότερο εὐτυχισμένα...

Τί φταίω ἂν σ' ἀγάπησα; Ὅταν σὲ πρωτοεῖδα, διάβασα μέσ' στὰ μάτια σου τὰ μαύρα, τὴν ἐλπίδα τῆς εὐτυχίας μου καὶ ἐγώ. Νόμισα πῶς καὶ ἐσύ δὲν φάνηκες ἀδιαφορᾷ καὶ ὅταν γνωριστήκαμε γύρω μου εἶδα τὴ ζωὴν καὶ γίνεται χρυσή, καὶ μοῦτες πῶς μ' ἀγάπησες σαν πρωτοφιληθήκαμε! Κι' ἐγὼ σὲ πιστέψα! Γιατί! Γιὰ νὰ σὲ πιστέψω; Ἀφ' οὗ οἱ γονεῖς σου - τῶςέρα - πᾶς δὲν θὰ με θελήσουν, γιὰτί νὰ ζῶ με δεινὰ, γιὰτί νὰ ἐπιτρέψω στὰ μάτια μου, δυὸ δάκρυα ἐλπίδας νὰ κυλίσουν; Δὲν φταίω ἐγώ, ἀγάπη μου. Ὅχι! Εἰγὼ δὲν φταίω, καὶ ὅταν καὶ τὸ γράμμα μου, αὐτὸ τὸ τελευταῖον, με εἰρωνικὸ χαμόγελο στὴν ἀκρὴ τὸ πετάξης, νὰ ξέρης,

Σαν όνειρο

ΔΙΣΤΗΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Η Γκράτσια έσπρωξε το ακουστικό, έπηρε τον αριθμό που ήθελε και φώναξε: — Έμπρός!... Έσύ είσαι, Τζιοθάνι; — Όχι, ακούστηκε μια φωνή. Ο κύριος έβγχε έξω. Είμαι ό όπηρετής. Έθελτε να τού πώ τίποτε: — Όχι, όχι, εύχαριστώ! Αποκρίθηκε ή Γκράτσια θιαστικά με φωνή κάπως βραχνή, αφήνοντας το ακουστικό.

Βγήκε με κόπο από τον τηλεφωνικό θάλαμο απ' όπου είχε τηλεφωνήσει, ενώ σκεφτόταν με κάποια απογοήτευση: — Ο όπηρετής! Όποτε λοιπόν ό Τζιοθάνι έχει όπηρετή!

Προχώρησε ό ένα πάρκο και έκάθισε σ' ένα παγκάκι. Μήπως είχε κάμει λάθος στον αριθμό; Άλλα όχι, γιατί ό αριθμός του τηλεφώνου ήταν γραμμένος με τό ίδιο τό χέρι του Τζιοθάνι στο κανόνι της. Σηκώθηκε, έπηρε πάλι στην ίδια τηλεφωνική καμπίνα και πήρε τον ίδιο αριθμό. Και παρούσιάζτηκε ό μέγεθος, πού της είχε πεί ό κύριος Τζιοθάνι, είχε όλη έξω.

Ο μέγεθος! Όποτε ό Τζιοθάνι ήταν πλούσιος, ήταν απ' αυτούς πού μόλις επιστρέφουν στο σπίτι τους από τόν περίπατο, φορούν μεταξωτή ρόμν επί σαμπρ και τρώνε σε άσημένα πιάτα, όπως ή Γκράτσια είχε ίδω στο σινεμά.

Και ό Τζιοθάνι έλεγε πώς ήταν έρωτες με νος μαζί της, μ' αυτήν πού ήταν μία φτωχή κοπέλλα μικροαστικής οικογένειας.

Η γνώριμα τους είχε γίνει έδω και τρείς μήνες, όπως γίνονται συνήως τέτοιου είδους γνωριμίες. Αντιλήξαν δυο ματιές, μετά δυο λόγια και έπειτα, κατά την διαρκεία ενός περιπάτου στο στελενωφωφό, το πρώτο φιλή.

Ποτέ ό Τζιοθάνι δεν της είχε μιλήσει για τόν εαυτό του. Στην αρχή ή Γκράτσια δεν τό έβριχε αυτό σωστό. Τώρα όμως καταλάβαινε: ήταν ή απόδειξη του έρωτος πού της ζητούσε. Δεν θα της έλεγε τίποτα, και άαφανα θα της εφανέρωνε την αλήθεια, όταν θα ήταν σίγουρος πως αυτή θα ήταν αξία να γίνει γυναίκα του.

Γώρα τα καταλάβαινε όλα. Έκαταλάβαινε γιατί της είχε φερθή περισσότερο σαν σύντροφο παρά σαν άρραβωνιστικό, χωρίς εξαιτετικές τρυφερότητες! Έκαταλάβαινε γιατί με τόσο δυσκολία καθάρωνε να τό άποσπάση τόν αριθμό του τηλεφώνου του, λίγες μέρες πριν.

Άλλα ό Τζιοθάνι δεν ήξερε τάχα ότι με έναν αριθμό τηλεφώνου μπορεί κανείς ν' άνα καλύψη ένα σωρό πράγματα; Η Γκράτσια έμπήκε σ' ένα ζαχαροπλαστέιο, έζήτησε τόν τηλεφωνικό κατάλογο και άρχισε να τόν φυλάμετρη. Ως πού έβριχε τόν αριθμό πού ζητούσε. Και δίπλα τό διορα και ή διεύθυνσις πού κατόχου: «Ουμβέρτος Ρόσι, όδός Πουλιδιάνε 15». Έπειτα έπηρε ένα τραίμ και όυτερα από αρκετά μεγάλη διαδρομή, κατέβηκε σ' ένα προάστειο.

Ήταν ένας καινούργιος δρόμος, με ώριπες διλλίτσες, τριγυρισμένος από άνθισμένους κήπους. Ο Τζιοθάνι έβριχε σε μιά απ' αυτές, άρα θα ήταν αρκετά πλούσιος!

Έξαφνα, όμως, καθώς έπροχωρούσε, ή Γκράτσια έκαμε άπώτομη μεταβολή και άποσκρύνθηκε διαστικά. Γιατί ένόμιζε πώς είδε από μα κρύα τόν Τζιοθάνι.

Την άλλη μέρα, μία Κυριακή, ό Τζιοθάνι την πήγε σ' ένα μακρινό και ήσυχο ζαχαροπλαστέιο για να πάρουν ένα παγωτό. Δεν έβριχε πόσο σ' άγαπά, Τζιοθάνι! τού φειβόρισε ή νεό σε μία στιγμή.

Κι' έγώ σ' άγαπά, της αποκρίθηκε. Και σήμερα είμαι πολύ εύχισμένος, γιατί... Χωρίς να συμπληρώση τη φράσι του, την έκύτασε πονηρά.

— Άγάπη μου! τού φειβόρισε αυτή. Και συλλογιότηκε πώς την προηγούμενη τού είχε τηλεφωνήσει για ν' άναβήκη τό κυριακάτικο ραντεβού τους! Ωρισμένος, πρέπει να πιστεύη κανείς απόλυτα στις προαθήσεις του. Γιατί, χθες, την ώρα πού τού τηλεφώνουσε για την άναβολή τού ραντεβού και παρούσιάζτηκε στο ακουστικό ό όπηρετής, ένιωσε μέσα της μία φωνή να της λέη ότι δεν ήταν σωστό αυτό πού ήθελε να κάμει.

Τί εύχισμένα πού πέρασαν τις λίγες ώρες πού έβριναν μαζί! Όύτερα έπηρεσαν στο πάρκο και σε μιά απόμειρη γωνίτσα αντιλήξαν ένα φιλή. Τέλος έχωρίστηκαν.

Σε περιμένα αύριο στις τρείς, της είπε. Ή νέα παραξευτέθηκε, γιατί ποτέ δεν είχαν συναντηθή καθήμερη, αλλά δεν έτόλμησε να φέρη αντίρρησι.

Την άλλη μέρα, μόλις συναντήθηκαν, έμπήκαν άμέσως σ' ένα τραίμ. Όταν είδε τόν άφιμό του εκείνη έγινε κατάσκόκινη. Όποτε λοιπόν την ώδηγούσε στο σπίτι του; Θα μάβαινε τώρα όλη την αλήθεια; Έσταμάτησαν μπροστά σε μιά έλλωλα.

— Έδω μένω, της είπε με άφείεια.

Άνοιξε μόνος του την πόρτα και παραμέρισε για να πέρσση εκείνη πρώτη. Η καρδιά της άρχισε να χτυπά δυνατά. Είχε ίδω τόν όπηρέτη να στρώνη το τραπέζι στον κήπο, ναν ήλικιωμένο κύριο νάρχεται από τό σπίτι. Είνε ό μπαμπάς, Γκράτσια, της είπε ό Τζιοθάνι.

Και έδωσε τό χέρι στον κύριο πού της χα μογελούσε με καλωσύνη. — Νά και ή μαμά, έξακολούθησε ό Τζιοθάνι.

Όύτερα τούς άφησαν και μαζί με τόν Τζιοθάνι έβρέθηκε σ' ένα άλλο μέρος τού κήπου. Ήταν δικός της, στ' αλήθεια, και έσφυγγε τα χέρια της στα δικά του, με πόθο.

Γκράτσια, της έμθύρισε ό Τζιοθάνι. Έκείνη τινάχθηκε σαν να έβλυουσε από ένα όνειροπόλημα. Ένωιωσε τό ίδιο χτυποκάρδι από πριν. Είδε τόν πύργο πού είχε χτίσει με τη φαντασία της να γκρεμίζεται και ή άπογοήτευσις της έσφιζε την καρδιά.

Γκράτσια, έξακολούθησε ό νέος, χωρίς ν' αντιληφθή την ψυχική ταραχή της επάνω στην εύχισια του, Γκράτσια, σου κρυμνά την κα ταγωγή μου, γιατί ήθελα πρώτα να πεισθώ για την άγάπη σου. Γώρα πού ζητώ συγγνώμη. Ίσως να φέρθηκε κάπως έγωιστικά, άλλα ήθελα την άπουείζι τού έρωτα σου. Τώρα ξέρω πώς μ' άγαπάς, πώς δεν θα εινε έμπο διο στην άγάπη μας τό ότι είμαι πλούσιος. Κύρτα με, Γκράτσια: άν τό θέλησης, αυτό τό σπίτι θα γίνει δικό σου!

Η Γκράτσια δεν αποκρίθηκε. Δάκρυα κυλούσαν άργά από μάγουλά της. Ήθελε να φύγη, σαν ένιωθε πώς ήταν καρφωμένη σ' αυτή τη βεσι και τα χέρια του έκαίγαν τα δάχτυλά της. Ντρεπόταν τόν εαυτό της και αίσθαναν μιά άπεριγρηπτή έπίθυμία να γίνει όπως εκείνος την πορούσε.

Έσφικωσε τό κεφάλι και έκούνησε τα χείλη της για να μιλήση. Ήθελε να τού πη: «Δεν είμαι άξια σου», αλλά δεν έπρόφρασε. Γιατί αυτός την έσφιζε στο στήθος του πνιγοντας τα λόγια με τα χείλη του.

ΝΕΝΕΛΛΑ ΡΟΣ ΣΙ

ΜΙΚΡΕΣ ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ ΤΟ ΦΡΕΣΚΟ ΒΟΥΤΥΡΟ

Μόλις τ' άγοράσετε, τοποθετήστε τό σ' ένα πλύνι ή γυαλίνο βάζο με νερό για να έρκεται πανίω το βούτυρο, θουλήγνω μέσα τό νερό. Όταν κανη πωλή ζεστή, τό νερό πρέπει ν' αλλάζεται τρεις και τεσσέρις φορές την ημέρα.

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ ΤΟ ΜΕΛΙ

Πολλές φορές τό μέλι παθαίνει ζύμωσι απ' τη μεγάλη ζεστή και κανει από επάνω άφρους. Σ' αυτή την περιπτώσει τό βράζεται σε μπιάν μαρμ, για να λυώση. Με τό έρρασιμό σχηματίζεται βίσιαν στο μέλι ένας άσπρος άφρος, βίγα ζεσε αυτον τόν άφρο και τ' αφηνετε μετα να κρύνση.

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΟΥΝΤΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ ΤΥΡΙΑ

Για να διατηρήσετε αρκετές μέρες τό τυρί της ύπτερης κωσας και τό κεφαλοτυρί και τό κωμερί χωρίς να ζεραούν, το τυλίγετε μέσα σ' ένα τυλιγμένο βουτηγμένο σε ζεζιόνερο και έπειτα θέατετε όλογυρη χοντρό άσπασφοχο χαρτί.

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ ΤΟ ΓΑΛΑ

Τό γάλα μπορεί να τό διατηρήσετε από 24 — 48 ώρες όταν τό έφρασετε, αφού τό έγαλετε επανειλημμένως την πέτσα και τό έφρασετε επί 20 λεπτά της ώρας. Έπειτα τό ξαναφράζετε κασε 10 — 12 ώρες επί 5 — 7 λεπτά της ώρας και τό τοποθετείτε σ' ένα δοχείο ή γυαλίνο μπουκάκι πολύ καθαρό και πού να κλείνη έρμητικά. Μετα κάθε έρρασιμό θούατε τό μπουκάκι με τό γάλα μέσα σε πολύ κρύο νερό.

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΣΟΒΑΡΟΣ ΛΟΓΟΣ

— Έγώ έχω την πεποίθησι ότι μία μέρα, άργά ή γρήγορα, να κερδίσω στο λαχείο. — Πώς τό συμπρατίνεις αυτό; — Διότι ή τύχη εινε τυφή και έγώ είμαι... όφθαλμιατρός!

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΠΑΝΩΜΕΝΗ

Ο υπάλληλος. — Ή γυναίκα μου μου είπε να σάς ζητήσω μία άσχημη μισθοσύ. Ο προϊστάμενος. — Πολύ καλά. Θα ρωτήσω τη δική μου γυναίκα αν πρέπει να σάς την

9.- ΜΙΑ ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Ή Άθήνα τού 2041 δεν εινε πιά τό άλ- λωτινό μικροσκοπικό άστυ, πού περιωριζόταν από την Άλυσίδα ως τό Κουκάκι, κι' από τό Παγκράτι έως τόν Βοτανικό. Με την πάροδο τούσων χρόνων, έχει καταερόχθισει τούς συνοικισμούς και τα περιχώρα της κα θώς και τις μισες σχεδόν από τις περίε κοινότητες. Στην πραγματικότητα δεν πρόκειται πιά περί άστεως, άλλα περί όλόκληρης άστικής χώρας. Έτσι, ή Πεντέλη, ή Πάρηος, ό Άγιος Ανδρέας, τό Μεγάλο Πεδίο και λοιπά παρόμοια κέντρα, δεν εινε πιά οι άποκλειστικές έξοχες τών εύπορων τάξεων ή τα καταφύγια τών έκδρομικών ασματιών, άλλα έχουν μεταεληθή σε άπέραντα πάρκα, όπου κάθε Άθηναίος μπορεί εινε και δυο φορές την ημέρα να πετιέται ως άσ τά, για να έκεουράζεται και να διασκεδάση στα κάθε λογής άναψυκτικά κέντρα του.

Έκτός από τα ποικίλοσχημα άερόσκαφη: μικρά άτομικά, πολυτελέστατα ιδιωτικά, άγορασία, άερόλεωφορεία και ποδηλατολάνα, άπειροι ύπογειοι σιρμού καθώς και κινητά πεδύσματα μεταφέρουν άκατάπαυστα τα πλήθη πρós τα κέντρα αυτά και ίδιως τών παιδοκόσμων, πού κατά προτίμην από λαμβάνει τα άναστά της έποχής του.

Και γύρω από τόν τεράστιο πυρήνα της Άθήνας τού 2041, πού εινε τό κέντρον τών ύποθέσεων και τών διασκεδάσεων, και πού δεν κατοικείται εκτός από τις άρες της βασιλείας και μόνο απ' εκείνους πού τούς αναγκάζουν οι ύποθέσεις του, εκτείνεται ή πόλις - κήπος, πού επί χρόνια ώνειρεύονταν και έξεβαίαν οι ύγεινολόγοι και οι ρωμαντικοί.

Έκεί, μέσα στα άνθη και την άφθογη πρασινάδα, κατοικεί ό Άθηναίος οικογενείαρχης. Καθένας έχει εκεί την ιδιόκτητη κομψή έπαυλή του. Και με τόν τρόπο αυτόν έρκεται στην έξοχη και συγχρόως στην πόλι, μ' όλα τα μέσα της άνευσης, πού τού παρέχει ό πολιτισμός τού 21ου αιώ- νος. Δεν ύπάρχει σπιτάκι πού να μη συνδέεται με τό σύμπαν δια τηλεφώνου, τηλεγράφου και τηλεφάτου άκόμη, φασικά άσφυρμα τών όλων. Έγκρασταστές ήλεκτρικές άκτινοβολίες θερμαίνουν και φωτίζουν τα χαριτωμένα αυτά έξοχικά σπιτάκια, πού επί πλέον εινε έφοδιασμένα μ' όλα τα αυτόματα μηχανήματα πού άσπλάσσουν τόν άνθρωπο από κόπωση.

Ο Μίμης Σ μαρής, ό νεαρός αυτός τσαγ κάρης, σαν κοσμικός νέος πού εινε, δέχεται εύχαρίστως τις προσκλήσεις για δείπνο σε φιλικές οικογένειες. Άπόψε θα πάη στην έπαυλή ενός άγαπητού φίλου, τού κ. Μπλέσης, συνταξιούχος καθηγητής φυσικών έπιστημών, εινε χήρος και καλλιέργει τις πικροδάφνες του στους πρόποδες τών γηλόφων τού Κιθαιρώνας, κοντά σε μία γρηά μητέρα και σε μία χαριτωμένη κόρη.

Μόλις φθάνει στην κομψή έπαυλή ό Σ μαρής, ή δεσποινίς Μπλέση, ένας ξαντανός άγγελος όμορφιάς και καλωσύνης, ως εικοσι δυο χρόνων, αφού πληροφόρηγή τί προτιμά ό φιλοδενούμενός της, ετοιμάζει μόνη της τα φαγητά. Και τό κάνει εύχαρίστως αυτό ή χαριτωμένη νεά, γιατί στην έποχή της, ούτε σπιτί της, ούτε σε άλλο, έστω και αν πρόκειται περί παμπλούτων ύ- τάρχουν όπηρετές.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

δώς.

ΣΥΝΕΠΗ Σ

— Πάλι είσαι τυφλά στο μεθόσι; Και όμως είχες όρκισθή στη γυναίκα σου να μη γυρίσης πιά στο σπίτι σου μεθυσμένος. — Μά έκράτησα τόν όρκο μου: Έχω να πάω σπιτί μου έξη μέρες!

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΟΝΗΡΙΑ

Ή σύζυγος. — Πώς θα ήθελα να είμαι άνδρας! Ο σύζυγος. — Γιατί; Ή σύζυγος. — Για να φτιάχνω πολλά και ώραία φορέματα στη γυναίκούλα μου!

Η «ΜΠΙΖΟΥΤΙΕΡΑ»

Ήμέρες δύσκολες. Ουδέποτε θυμόταν να έπέρασε τραγικότερες στην ζωή της ή Σουσου. Ή πολεμική περίοδος, μαζί με όλα τα κακά πού συνεπάγεται, εινε κάτι πού δεν βοηθεί φεύ! καθάλου την διατήρησις της άξιοτητάς της.

Τα είδη πού περιφρονούσε θανασίμως ή άξίεραστη πυργοδέσποινα τού Βούθουλα ένόμιζε ότι έπαίρναν πίσω την έκδικήν τους. Νά καταδεχθή άλλοτε ή Σουσου να ρίξη έστω και διαστικόν βλέμμα σε φασόλκια, σε ραδίκια; Όψιστε! Τέτοιας τιμής δεν άξιώθηκαν ποτέ αυτά τα ταπεινά είδη τού λοχανοκήπου τα όποια όταν συνέβαινε να άναφέρη ή Σουσου δεν τό έκανε ποτέ χωρίς τό συναρπαστικόν εκείνο μειδί- αμα της έσχάτης περιφρονήσεως: — Κολοκυθάκια; — Νόστιμα εινε, κυρία Σουσου. — Μπά! Πτωχούλα μου! Σας δεδαίω- δτι δεν έτυχε ποτέ να τα δοκιμάσω. Φαντάζομαι όμως ότι θα εινε αρκετά νοστιμύ- τσικα για τόν λαουτζικό!

Ήδη όμως, αλλοίμονον, τα κολοκυθά- κια έξεδικοούντο την ύπερήφανη κυρίαν κα τα τρόπων μάστιχα, τραγικόν. Διότι, για να τα προμηθευθή έπρεπε να ύποστη τόν τρομακτικόν έξευτελισμόν της ούρας — πράγμα άνώτερον τών δυνάμεών της, Γι' αυτό άναγκαζόταν να τα αγοράζη από τούς άισχροκερδείς της «μυούρης άγοράς» πρós 25 και 30 δραχμές την όκά.

Ήταν από τις τρικτικότερες πελατίσσεσ της «μυούρης άγοράς» ή Σουσου. Της άρε- σε μάλιστα, να πληρώνη τό διάφορα είδη σε δυσθεώρητες τιμές και δεν παρέλειπε να τό διατυμπανίζει.

— Άγοράσα γραβιέρα. — Ποσο μαντάμ; — Πρós διακοσίας σαράντα. Βέβαια εινε λιγάκι άλμυρούτσικη για τούς πτω- χούς, άλλα τα λεπτά δεν έχουν καμιά ση- μασία. Τό πάν εινε να καλοπερνά ό άνθρω- πος. Παρομοίως άγοράσα και λάδι. — Πρós πόσο; — Έκατόν σαράντα. — Την όκά; — Άστείο πράγμα. — Μπράβο, μαντάμ. Άφού έχετε λε- πτά...

— Και κρέας. — Πρós πόσο; — Έκατόν έξήντα την όκά. Παρομοίως και μπουραδέλλα πρós διακοσίας σαράντα. Νά σας πώ μία κυρία καλομαθημένη δεν ήμπορει να ζήση χωρίς τας συνηθείας της. Και παίρνω και φρέσκο βούτυρο πρós δραχμάς διακοσίας ογδόντα και ζάχαρι πρós διακοσίας. — Πώ, πώ, πώ! — Σας κάμνει έντύπωσιν; — Και βέβαια.

Και βέβαια έκαναν έντύπωσιν στην γει- τονιά οι τρομακτικές αυτές τιμές εις τις ό- ποιες έκανε τις προμηθείες της ή άξίσι- τιμη πυργοδέσποινα. Έννοείται ότι συνέ- βη να ψωνίση μία φορά 25 δράμια γραβι- έρα, άλλη φορά 50 δράμια λάδι, άλλη φο- ρά 12,50 δράμια φρέσκο βούτυρο, άλλη φορά 25 δράμια μπουραδέλλα, και κάποτε 25 δράμια ζάχαρι. Αυτά ήταν όλα τα πείσματα ψώνια της Σουσου πού διεκ- ήρυσαν διακόως άποσεύγουσα έπιμελώς ν' άναφέρη τις ποσότητες.

Λεφτά! Άλλοίμονον! Δεν ύπήρχαν λε- φτά. Ό,τι είχε και δεν είχε ή Σουσου τα διέθεσε για να άκριβοπληρώση ώρισμέ- να είδη και τό τελευταίο της δεκάριο τό έδωσε για να άγοράση ένα αυγό, τό όποιον έδρασε και έβγχε στο παράθυρο να τό φάη. Ή καταστάσις σιγά - σιγά γινόταν δραματική και χειροτέρεως διαρκώς και περισσότερο. Τώρα τα πράγματα έγιναν τραγικάτα. Δεν της έμεινε πεντάρα. Ά- πό πού να βρή άλλας τε;

Έσχάτως είχε συναντήσει τόν εξάδελφό της άξιοτίμον κύριον Άλέξ. Τσικλημητή- ρα, ό όποιος την έρώτησε με τό χαρακτη- ριστικόν εκείνο ύφος του: — Πώς τα πάς από μάσα, Σουσου;

Ή Σουσου έθιγη: — Άλέξ! — Τρώς; Έχεις φιλά; — Άλέξ, τί τρόπος εινε αυτός; Νομί- ζεις ότι όμιλεις πρós τις πτωχούλες άδελ- φές σου; Σε παρακαλώ! Κι'α! δεν σου έ- πιτρέπεται να όμιλής με αυτό τό ύφος πρós μίαν μαντάμ Σουσου Καντακουζηνού!

— Άστα, καυμένη! — Άκούς πού σου μιλά; — Λέω άν έχης άνάγκη από λεφτά να σου δώσω τίποτε. Ξέρεις πώς σ' άγαπάω. Κι' αν έδιώξεις τόν Παναγιωτάκη μη στε νοχωριέσαι! Έγώ έδω είμαι... Άλλά ή Σουσου εύαίσθητη εις τόν άφάν- ταστον βαθμόν σ' αυτά τα πράγματα όυτε καν ν' άκούση ήθελε περί οικονομικής ένι- σχύσεως έστω και από τόν εξάδελφόν της.

— Μερσί, Άλέξ! — Όποτε έχεις λεφτά; — Έχω τα μπιζού μου. Και είν μου λείψουν χρήματα, άρκει να τα καταβέσω και ήμπορούν να μου έξασφαλίσουν τα έ- ξοδα επί πολλά έτη.

Τό είπε και τό έπίστεψε ή Σουσου. Εί- χε τόσα μπιζού! Άν άπεφάσιζε να τα κα- ταθέση στο ένεχυροδανειστήριον, θα μπο- ρούσε να σηκώση τό κόσμου τα λεφτά. Για να τό πούληση όυτε καν έσκέπτετο, διότι όλα τα κοσμήματά της είχαν την ά- νυπολόγιστη αξία κειμηλίαν πού δεν μπορούσε να τα πληρώσει άνθρωπος.

Όσο έσφυγγαν οι πείνες, τόσο ή ιδέα αυτή έστεροποιείτο στο κεφάλι της — στο εύφάνταστον εκείνο κεφάλι πού είχε συλλά- δει κατά καιρούς τούσων ώραία σχέδια. Άρ- χισε λοιπόν, να δγάζη από την μπιζουτιέ- ρα της τα περίφημα εκείνα κοσμήματα πού στα μάτια της ήσαν τα πολυτιμότερα τού κόσμου. Ή μπιζουτιέρα της Σουσου άπε

Τό είπε και τό έπίστεψε ή Σουσου. Εί- χε τόσα μπιζού! Άν άπεφάσιζε να τα κα- ταθέση στο ένεχυροδανειστήριον, θα μπο- ρούσε να σηκώση τό κόσμου τα λεφτά. Για να τό πούληση όυτε καν έσκέπτετο, διότι όλα τα κοσμήματά της είχαν την ά- νυπολόγιστη αξία κειμηλίαν πού δεν μπορούσε να τα πληρώσει άνθρωπος.

Όσο έσφυγγαν οι πείνες, τόσο ή ιδέα αυτή έστεροποιείτο στο κεφάλι της — στο εύφάνταστον εκείνο κεφάλι πού είχε συλλά- δει κατά καιρούς τούσων ώραία σχέδια. Άρ- χισε λοιπόν, να δγάζη από την μπιζουτιέ- ρα της τα περίφημα εκείνα κοσμήματα πού στα μάτια της ήσαν τα πολυτιμότερα τού κόσμου. Ή μπιζουτιέρα της Σουσου άπε

— Στις 4 ένω σαντεβού. Άς πηνάινω. — Μη διάζεις, καυμένη. Άκόμη εινε 5 παρά τέταρτο!...

τελείτο από ένα παληό κασονάκι από μαύ- ρη σταφίδα. Περιείχε δε τα έξης:

Ένα κολλιέ — από εκείνα πού έπουλού- σε ό Τσιν - Τσιν στην όδον Ευαγγελιστρί- ας αντί τριών ταλλήρων. Ένα βραχιόλι από μπρούντζο, με χονδρούς χαλκάδες, ά- ξίσις τό πολύ τριανταπέντε δραχμών. Τέσ- σερα — πέντε θαχτυλιδια με χονδρές χτυ- πητές πέτρες τού γιάλου. Δυο ζεύγη σκου- λαρίκια άσημένα αυτά — τα πολυτιμότερα πού είχε ή πυργοδέσποινα — με πέτρες γα- λάσιες. Μιά άλυσίδα με σταυρουδάκι τού λαιμού — ή άλυσίδα από μπρούντζο και ό σταυρός από γνήσιον τενεκέ, είκοσιτεσ- σάων καρατιών. Ένα ρολόι, χαλασμένον από δεκαετίαν — πού τό έβάζε ή Σουσου τα δρόμια και έρριχνε διαρκώς εκεί τα βλέμματά της για να ίδω την ώρα, στε ρεούτασε πέντε παρά πέντε.

Αυτά και διάφορα άλλα πολυτίμα είδη περιελάμβανε ή «μπιζουτιέρα» της άξισί- μου πυργοδέσποινας τού Βούθουλα, ή ό- ποια άπεφάσιζε να τα έμπιστευθή άξιο- πρεπώς εις τό δημόσιον και να δανεισθή μερικά χρήματα — έναντι της αξίας των — για να πέρσση την δύσκολη πολεμικήν περίοδον.

Ό, με τί βλέμμα τρυφερόν τα ήτένισε ή Σουσου. Τά έφόρεσε για τελευταία φο- ρά, έθαμάσε τόν εαυτό της στον ραγισμέ- νο καβρέατη, έπνιξε ένα δαυδάτοτον στενα- γμόν και στο τέλος τα έτύλιξε σ' ένα μαν- τλή και έτοιμάστηκε να βγή.

Δεν παρέλειψε να πάρη μαζί της όυτε τα φασαμίνα της όυτε τό σκύλο της πού έταλαντευε από την πείναν και έσερνό- ταν ό δυστυχής.

— Τί έχει ό σκύλος σας, μαντάμ; — Εινε λιγάκι αδιάθετο τό καυμένο. Τού έδωσα χτές μία μπριντζόλα και φαίνε- ται πως δεν την έχάνεψε καλά. Βιέν μόν άμ-ί- Βιτ! Βιτ!

Έπροχώρησε με την παλαιάν έκείνην με γαλοπρέπειαν και έφτασε στο Ένεχυροδα- νειστήριον. Εύρηκε τόν άρμόδιον υπάλλη- λον και τό έόηλωσε.

— Όέλω πενήτηκοντα. — Τι μαντάμ; — Χιλιάδας. — Έχετε να καταθέσετε; — Τα μπιζού μου. — Νά τα δώσω πρώτα. — Ευχαρίστας.

Και ή Σουσου άπλωσε επάνω στο γρα- φείο τα «μπιζού της». Τό έμπειρο μάτι τού υπαλλήλου δεν έχρειάζονταν πολλή ώ- ρα για να αντιληφθή περί τίνος πρόκει- ται. Έσπικωσε τό κεφάλι και την έκύταξε με αρκετήν έκπληξι:

— Αυτά εινε τα μπιζού; — Βουί, μισιέ. — Και ζητάτε πενήντα δραχμάς; — Χιλιάδας! — Εινε ίούσιος άκόμα, μαντάμ! — Διηλάδη; — Φαντασθήτε τί θα γίνει τόν Ιούλιο. — Θα άκριβήνουν; — Όχι. Θα πιάσουν περισσότερο οι ζέστες.

Ή Σουσου δεν έτόλμωσε να φαντασθή την πραγματικήν σημασίαν και τό περιε- χόμενον τών λόγων τού υπαλλήλου. Όταν όμως έξαφνα ύπώπτευθη τί ήθελε να πη ό άναιδέστατος και θρασυτάτος αυτός άν- θρώπος έσάκωσε τό κεφάλι ψηλά, έφερε τα φασαμίνα στην άκρη της μύτης και έ- βόησε:

— Βλάξ! — Πώς, είπατε, μαντάμ; — Γελείτε! Σαχλέ! Βρωμόλο!... Έμάζεψε γρήγορα τα μπιζού, και τού έαναείπε:

— Άναίσθητε! Όπερβλάξ! — Και άφού εύρηκε τόν νέον αυτόν χαρα- κτηρισμόν πού ήταν ή βολή της χάριτος για τόν υπάλληλο, έξηφανίσθη μεγαλοπρε- πώς. Έννοείται ότι ό υπάλληλος κατασυν- τριβείς κάτω από τό φοβερόν αυτό άώπερ- θλάξ έκανε τρείς όλόκληρες ώρες να συ- νέλθη...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Αμαζόνων.

Συνήντησε άμέσως την βασίλισσα των και της άνεκοίνωσε τον σκοπόν της έκστρατείας του. Έκείνη τον έδοξάσθη. Του ύποσχέθηκε ότι θα του παραχωρούσε την θαυματουργή ζώνη και όταν ο Ηρακλής έφυγε ήσυχος, επήλθε επάνω στ' άλογό της και γυρίζοντας στις όχθες του Θερμώδοντος, διεκήρυξε στον έξοιό επιδρομείς άπειλους αν' άρπάξουν απ' αυτήν την βασιλείαν και απ' εκείνες την έλευθερίαν τους.

Όλες τότε οι πολεμικές θυγατέρες του Εϋζηνίου Πόντου επήλθαν επίπτες έξω από τις αούλες τους και έτρεξαν στις όχθες του ποταμού, όπου έπετέ θσαν εναντίον του Ηρακλέους και των συντρόφων του. Άλλες ρίχτηκαν εναντίον των συντρόφων του και οι έπισημότερες και γενναίότερες άγωνίσθηκαν στήθος με στήθος με τον ίδιο.

Η Αελλώ με το τρομερό της άκόντιο, ή Φιλίππη με την άλάνθαστην σφενδόνη της, ή Προδύη που έτρεχε σαν άστραπη και τον άναγκασεν επτά φορές να όπισθοχωρήσεν, ή μεγαλόπρεπη Εϋρύδεια, έσκότωθη καν όλες. Ωρμήσανε επείτα μαζι και οι τρεις, ή Κελαινά, ή Αρίβη και ή Φοίβη, αλλά και αυτόν τα ώραια κορμιά έγκρεμισήσαν αιμόφυρτα από τα μασιαμένα τους άλογα. Η πανέμορφη Δηϊάνειρα, ή σαν χελι εύλύγιστη Άστρεία, ή ξανθομυαλλούσα Αλκίπη σωριάσθηκα νε χάμω με άνοιγμένα τα στήθη. Η βασίλισσα Ιππολύτη αϊχμαλωτίσθηκε από τον Ηρακλέα ό όποιος της έπήρε την ζώνην και την έσκότωσε.

Και ό θριαμβεύτης άπεσταλμένος μιάς άπελπισμένης άγάτης, φέρνοντας εκείνο με το όποιον θα έτοιμαζε τον θάνατό του, έφευγε γυρίζοντας στην Αργολίδα. Βρήκε δεμένη την Ησιόνην, την έλευθερώσαν από το θηρίον που άπειλούσε να την σπαράξη έφίλοξενήσθον Αϊών από τον βασιλιά Πόλτον, έσκότωσε τον κακούργον άδελφόν αυτόν Σαρπηδόνα, ύπόταξε την νήσον Θάσον όπου έγκατέστησε βασιλείς τους γιους του Ανδρόγεω, πήγε στην Τωρώνη όπου έσκότωσε τους γιους του Πρωτέως και εύγρισε τέλος στας Μυκήνας και παρέδωσε την πολύτιμον ζώνην, με την όποιαν ή Άδμήτη ήλιπιζε ή νίκησθ την πεισματικήν αντίστασιν στα θεία της θέληγτρα.

Άλλ' ό μεγάλος κατακτητής δεν ένίκησθε. Το μίσος που έτρεφε κατά του Εϋρύσθεως, τον έπροστάτευεν από την σαγήνην της κόρης του, και μπόρεσε ν' άδιαφορήσεν στις γυνές ώραιότητες της φλογισμένης μικρούλας, που άπελπισμένη και τρελλομένη, έτρεξε στο κοντινό παρθένο άλσος και παρέδωσε το γυμνόν και χυτό της κορμιά να χορτάσθ μ' αυτό την πείνα των άγριμίων, άφού δεν κατώρθωσε να θέλξη μ' αυτό τον άγαπημένο έχθρό της.

Μην μπορώντας ό "Αδας να ύπομείνη τον χαμό της, τρελλάθηκε. Και γυρίζοντας μέσα στα δάση στενάζει καλώντας τον σπαργμένο του έρωτα κι αυτόν του τών θρήνων αντίλαλος είνε το βαθύ βοούσμα που ξεπηδάει τις νύχτες από τις πλαγιές των έρημων δασών.

Είνε το αϊώνιο παράπονο εκείνου που δεν έχάρηκε στη

Ο ΕΞΙΛΑΣΜΟΣ

Δικαστηριακόν ένσταντάνε

«Καφενηών ή άπελπισία». Πέλα τελα και προσωπικόν μη μου άπτου. Μούτρα ξυνισμένα, θραχιά, δα, ραθυμία μυκηθμοί.

Έκει, στην έρεσώδη γωνία του καταστήματος, δύο, οι όλοι, θερώτερον μελαγχολικοί, οι άπειλοπικότερον ρουτζωμένοι, μάχονται έρωμένως στας έπάλξεις του ταλίου. Δεν είνε άνθρωποι αυτοί, δυνάμεις είνε, που άναμίνουν τον μοιραϊόν σπινθήρα για να έκαραγούν και να πετάξουν στον έέρα τραπέζια, καρέκλες και άνθρωπους. Βλέμματα λοξοειδώς διφορούμενα ανταλλάσσουν. Λόγια ύπονοσμένα λένε. Άγανάκτησις συγκρατημένη. Ως βολίδες σφυρίζουν τα πούλια, διαγράφουν καμπύλην στον έέρα και χτυπάνε με φοδερών πάταγο στο τάβλι. Τάβλι

— "Αρπαχτή,
— Παρδόν;
— Παίζε.
— "Όχι, είπες τίποτα;
— "Άμπα, έχασες.
— Το δεύτερο.

Παλποί θετερώνι του τάβλιού, βλέπετε, που ή ήττα παίρνει χροιάν στρατηγικήν ύποθέσεως και χτυπάει τον νικημένο κατάκαρδα. Δεν ένοσεί να έγκαταλείψη το πεδίων της τιμής. Νέα μάχη συνάπτεται. Κορυφούται το ένδιαφέρον των θεατών, μαζεύονται απ' όλα τα τραπέζια του καταστήματος. Κλασσικοί τεμπέληδες αυτοί, που αϊσθάνονται την ανάγκη να διαπρέψουν κάπου άκόπως, αναβιβάζουν

το τάβλι σε περιωπήν έπιστήμης. Άσφικτικές συνωθούνται. Έδώ δημιουργούνται όυρώματα κ ές γραμμές, τύπου Μαζινώ, ή Μανερχάιμ, έδώ γίνονται έλιγμοί, έδώ είνε που μπορεί να γίνη φόνος για το τίποτα. Επιδιέται ό ένας, Αμύνεται ό άλλος. Δισσέ ό ένας τον άποκλεισμό. Τάβλι

— Παρ'τη γιά να μάθης να φέρεσαι!

— Παρδόν;
— Θα μου το δώσης διπλό ή θα το πάρω μάρες;
— Έμένα το λές;
— Συγγνώμη, πάρε κι' αυτή.

Τό τρίτο.
Τέσσερις ώρες διήρκεσαν οι έπιχειρήσεις. Πού να το παραδεχθώ ό νικημένος Μένεας έπνεε. Σώνει και καλά ήθελε να κερδίση, άδιόφορο αν έκασθον μέχρι το πρωί της άλλης μέρας στο καφενείο. Ύπεχρεώθη ό άλλος να παίξη ένα άκόμη. Και άλλο ένα άκόμη. Και πολλά άκόμη, ώσπου τοόρθε σκετοδινή.

— Δεν μπορώ, ζαλιστήκα!
— Πώς;
— Ζαλιστήκα, είπα.
— Έτσι, Ε...
— Για στάσου, ρε άδερφέ, ως πότε θέλεις να παίζουμε;

— Παίζεις;
— Δεν μπορώ
— Ρε, παίζεις;
— Κουράστηκα.
— Θα παίζης, άκου πού σου λέω.

— Δεν παίζω.
— Δεν παίζεις; Νά, λοιπόν!
Έδώ έπέρωτο ν' άναμνήσθ ή μοιραϊός σπινθήρ, και ή έπασιλουθήσασα έκρηξις ήταν τρομακτική.

— Παρδόν;
— Έπαίξατε συμφέρον;

— "Όχι, κύριε πρόεδρε,
— Τότε γιατί τον χτύπησες;
— Διότι μούκανε καζούρα. Παρδόν. Σε μερακώνα και φεύγω, κ. πρόεδρε! Ώρσται, κύριος, παρδόν δηλαδή, δε με ύπολογίζεις άμείνα ποσώς;

— Λοιπόν, έπειδή έφυγε τούσπασες το κεφάλι;
— Είμαι νευρικός, κ. πρόεδρε. Παρδόν. Πρό πάντων όταν θυγώ. Και ό κύριος από δω (δέλμμα περιφρονητικόν προς τον παθόντα) είνε λιγούρα, το όποιον μου λέει κάτι λόγια για να με κουρντίση ενώπιον του κενού. Δεν μούρχότα, νε ζάρι, κ. πρόεδρε, βλέπετε, Παρδόν. Έμένα θα κάνης τον κάργα στο τάβλι, ρε άναλφάβητε;

Μέ στεντρούσα φωνή διαμαρτυρείται το θύμα:

— Ψέματα, κ. πρόεδρε,
— Δεν τον έθιξες;
— "Όχι, κ. πρόεδρε, ρωτήστε και μάτρυες. Όταν χάνη αυτός, τάχει τάμα να δέρνη.

— Μπα;...
— Μάλιστα.
— Τότε γιατί δεν έχανες έσύ, να μην τίς φξς;

— Δεν τώδερα, κ. πρόεδρε, ό, στερα τώμαθα.

Προσέρχονται άκολουθως οι μάτρυες, ό όποιοι καταθέτουν ότι πράγματι ό κατηγορούμενος είνε νευρικός και πολλές φορές καταλήγει σε συμπλοκή χωρίς αίτια.

Κατόπιν αυτού καταδικάζεται εις δύο μηνών φυλάκιση, φυλάκη δόδων κλπ., ενώ όταν έξέρχεται της αϊθούσης, τον συνοδεύουν μερικές φωνές απ' το άκροατήριον:

— Έξέρσε!,...
Θ. Α. Σ. ΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΣΤΟΝ ΠΡΟΔΟΤΗ

Περισσότερο από δυό χρόνια πολιόρκουσε την 'Ιρμα ό σαρανταπεντάρης μεγαλέμπορος. Ήταν ό τύπος του ήλικιωμένου πλουσίου, που προσφέρει όλον του τον πλούτο για την δροσιά μιάς κοπέλας δεκαεννέα έτών. Κοντόχοντρος, λίγο φαλακρός, με άθωα και πλαδαρή φυσιογνωμία. Η 'Ιρμα ήταν το μεγάλο του ίδα νικό και ό μόνος σκοπός της ζωής του.

Η πρόθεσίς του ήταν να την παντρευθώ. Της έκαμε την πρότασι του γάμου. Επισήμως και άνεπισήμως, όρθιος και γονατιστός. Και τί δεν της έταξε! Άλλ' ή νέα τον άκούσε μόνο με τ' αυτιά. Τα λόγια του και οι ύποσχέσεις του δεν έφθαναν στην καρδιά της, γιατί εκεί ύπήρχε κάποιος άλλος: Νέος και ώραίος!

Αυτόν άγαπούσε ή 'Ιρμα. Και ό έρωας της γι' αυτόν είχε γεμίσει τη ζωή της. Τον έθυμόταν κάθε στιγμή και τα μάτια της μισόκλειναν από την ζάλη της εύτυχίας.

— Νίκο! έφέλιζε κάθε τόσο μεθυσμένη ή ψυχή της. "Ετσι τον έλεγαν. Αυτόν του όνόματι ή ήχώ ήταν στ' αυτιά της άγγελο μελωδία...

— Νίκο! του φιδούριζε γυρμένη στην άγκαλιά του, όταν από κάποια γωνία του πάρκου έβλεπαν μαζί τ' άστρα, κρεμασμένα σαν φωτεινά λουλούδια στα κλαδιά, Νίκο, άγαπημένε μου!

Και μέσα στην φωνή της έτρεμούλιαζε ή λαύρα μιάς άπείραντης άγάτης...

Μπροστά στον άληθινόν αυτόν έρωτα, πόσο άστείες είνιόνταν ό κοντόχοντρος μεγαλέμπορος, όταν έρχόταν με το αϊώνιο παρακλητικό ύφος του να πη για χιλιοστή φορά στην 'Ιρμα:

— Μήπως έχετε, δεσποινίς, να μου δώσετε σήμερα την άπάντησι, πού θα μ' έκανε τον εύτυχέστερο άνθρωπο του κόσμου;

— Δυστυχώς, όχι! του άπαντούσε με χαριτωμένο χαμόγελο ή νέα.

Και ό καυμένος έφευγε με κωμικά θλιβερό ύφος.

ΑΝΑΠΑΝΤΕΧΟ ΝΕΟ

Και όμως ό σαρανταπεντάρης έρωτευμένος είχε τη μοίρα να γίνη «ό εύτυχέστερος άνθρωπος του κόσμου». Μία μέρα τον βρήκε ή 'Ιρμα και του είπε:

— Θέλετε να με παντρευθώτε;

— Με όλη μου την ψυχή, έπήντησε ό έμπορος.

— Λοιπόν, σας άπαντώ, ότι

δέχομαι την πρότασί σας.

Ό έμπορος ζαλίσθηκε, τάχασε, δεν ήξερε τί να κάμη. «Άλήθεια;» ρωτούσε και ξαναρωτούσε. «Δέχεσθε να γίνετε γυναίκα μου;» Ήταν τόση ή χαρά του, ώστε δεν πρόσεξε την ταραχή της 'Ιρμας.

Πράγματι, ή κοπέλλα ήταν κάτοχη και ή φωνή της, όταν έδωσε την καταφατική άπάντησι στον έμπορο, έτρεμε. Κατόπιν εξέσπασε σε νευρικό κλάμα. Ό καλός άνθρωπάκος την έπήρε στην άγκαλιά του και την παρηγόρησε στοργικά.

Δεν κατάλαβε όμως, ότι κάποιος δράμα είχε συμβή στην 'Ιρμα: Το δράμα της σκληρής έγκαταλείψεως. Ό έρωτάς της προς εκείνον τον νέον είχε προδοθή. Απ' όλα αυτά τίποτα δεν άντελήφθη ό άγαθος έμπορος, ό όποιος βρισκόταν στον έδδομο ούρανό της εύτυχίας, τώρα πού ή 'Ιρμα, ή όμορφη δροσερή κοπέλλα των παρατόλων όνείρων του, θα είνιόνταν γυναίκα του.

Κανείς από τους γνωστούς της νέας και του έμπορου δεν το περίμενε αυτό το νέο. "Ολοι στην αρχή ένόμισαν ότι ήταν ένα καπρίτσιο ή μιά κοροϊδία της 'Ιρμας εις βάρος του μεγαλέμπορου. Άλλ' άλλαξαν γνώμη, όταν μετά πολύ λίγες μέρες άνηγγέλθσαν οι γάμοι.

Μέσα σε μιά εβδομάδα, ό σαρανταπεντάρης έρωτευμένος είχε πηδήσει από την άπελπισία στην τέλεια εύτυχία. Είχε παιτρευθή την 'Ιρμα και δεν έχορταινε να της προσφέρει ό,τι έποθοüsse ή ψυχή της. Στην φούχτα την κρατούσε, μέσα σ' ένα παραλήρημα χαράς έτέραςσε την πρώτη περίοδο του έγγάμου του βίου. Και μετά ένένια μήνες ή εύτυχία του ώλοκληρώθη:

Η 'Ιρμα του έχάρισε ένα

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΤΕΛΟΣ

Η ρθε κοντά στον πάγκο, έστάθη μπροστά της και της είπε με μιά προσποιητή γλυκύτητα:

— Τί κάνεις, 'Ιρμα;

Η 'Ιρμα του έχάρισε ένα

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΤΕΛΟΣ

Η ρθε κοντά στον πάγκο, έστάθη μπροστά της και της είπε με μιά προσποιητή γλυκύτητα:

— Τί κάνεις, 'Ιρμα;

Η 'Ιρμα του έχάρισε ένα

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΤΕΛΟΣ

Η ρθε κοντά στον πάγκο, έστάθη μπροστά της και της είπε με μιά προσποιητή γλυκύτητα:

— Τί κάνεις, 'Ιρμα;

Η 'Ιρμα του έχάρισε ένα

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΤΕΛΟΣ

παιδάκι.

Ο ΑΓΙΑΤΡΕΥΤΟΣ ΚΑ'ΥΜΟΣ

Περούσε ό καιρός. Ό έμπορος ήταν ένας ιδεώδης οικογενειάρχης. Και θα μπορούσε να μπη στη χορεία των πιο εύτυχισμένων ανθρώπων της γης.

Η 'Ιρμα έδινε την έντύπωσι της εύτυχισμένης. Έκοιμιπόυσε στον πλούτο, τίποτε δεν της έλειπε. Άλλ' όταν της πρόσεχε κανείς, θα έμάντευε, ότι κάποιος βαδύς καυμός είχε κλεισθή στην ψυχή της. Ένα τραύμα είχε άνοίξει κάποτε στην καρδιά της, πού το είχε μείν ό καιρός άρκετά έπουλώσει, αλλά ό πόνος εκείνου του παληού αϊσθηματικού τραύματος έμενε άγλυπτρευτός και καθρεφτιζόταν στο βάθος των ματιών και στην όλη έκφρασι της νέας, γυναίκας.

Η άγαπημένη της άσχολία ήταν να φροντίξη για το παιδί της. Δεν το έμπιστευόταν σε παραμένες και ύπηρέτριες. Τό έποινε μόνη της και το έβγαζε περίπατο στο γειτονικό πάρκο. Παλλές μέρες του χρόνου τις περνούσε κάτω από τα δέντρα, καθισμένη σ' ένα παγκάκι και πλέκοντας ή διαβάζοντα κανένα διβλίο, ενώ πιδόπερα το παιδάκι της έπαιζε.

Μιά μέρα — το παιδί είχε γίνει πια τεσσάρων χρονών — καθόταν, όπως συνήθιζε, στο πάρκο. Ήταν μόνη στον πάγκο. Το παιδάκι ήταν πιδόπερα μ' άλλα παιδιά. Περιπατητές έκαναν άργες δόλτες στα δρομάκια. Σε μιά στιγμή είδε κάποιον, πού την έκαμε να τινώχθ. Τα μάτια της έσκατείνισαν, ή καρδιά της χτυπούσε γρήγορα και δυνατά.

Στην άκρη του δρόμου είχε φανή και έρχόταν καταπάνω της ό Νίκος, ό παλιός της φίλος. Την είχε ιδή πρώτος αυτός. Και έρχόταν χαμογέλαστός να της μιλήσθ.

Εξήτασσε και διεπίστωσε με χρονολογίες και άλλα στοιχεία ότι το παιδάκι πού είδα στο πάρκο, είνε παιδί δικό μου. Έγώ, καθώς έξερις, πάντα σε άγαπούσα και σε άγαπώ και τώρα, όπως και τότε. Άλλ' αν σ' έγκατέλειψα, ήταν γιατί ήμουν φτωχός και δεν μπορούσα να σε παντρευτώ. Τώρα εσύ άποκαταστάθηκες πολύ καλά. Λοιπόν, ξέρω ότι τον άνδρα σου δεν τον άγαπάς και γι' αυτό σου λέγω, ότι μπορείς να ξαναγίνης εύτυχισμένη κοντά μου, χωρίς δέδαια να έγκαταλείψης τον σύζυγό σου. Αυτός είνε πλούσιος και μέω χρειάζεσαι, γιατί δεν ντρέπομαι να σου πω, ότι τελευταίως βρισκομαι σε όικτρά οικονομικά χάλια. Αύριο το βράδυ, στις όκτώ, θα σε περιμένω στο πάρκο, εκεί πού σε περίμενα την παλιά, εύτυχισμένη εποχή, για να τα πούμε καλύτερα. Θα ίδης, άγαπημένη μου 'Ιρμα, ότι θα ξαναβρούμε την παλιά μας εύτυχία. Φθάνει νάρθης στο ραντεβού, γιατί αν δεν έλθης, θα θυμώσω πάρα πολύ και πάνω στο θυμό μου δεν ξέρω τί είμαι ικανός να κάμω. Θα μπουρούσα να φθώσω και στο σημείο να πω στον άνδρα σου, ότι είνε δικό μου το παιδί... Πάντως σε περιμένω και τίμα: θέβαιος, ότι θα έλθης.

Χίλια φιλή, Νίκος.

Η 'Ιρμα πήγε και του έδωσε την άπάντησι με μιά προσποιητή γλυκύτητα:

— Τί κάνεις, 'Ιρμα;

Η 'Ιρμα του έχάρισε ένα

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΤΕΛΟΣ

Η ρθε κοντά στον πάγκο, έστάθη μπροστά της και της είπε με μιά προσποιητή γλυκύτητα:

— Τί κάνεις, 'Ιρμα;

Η 'Ιρμα του έχάρισε ένα

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΤΕΛΟΣ

Η ρθε κοντά στον πάγκο, έστάθη μπροστά της και της είπε με μιά προσποιητή γλυκύτητα:

— Τί κάνεις, 'Ιρμα;

Η 'Ιρμα του έχάρισε ένα

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΤΕΛΟΣ

Η ρθε κοντά στον πάγκο, έστάθη μπροστά της και της είπε με μιά προσποιητή γλυκύτητα:

— Τί κάνεις, 'Ιρμα;

Η 'Ιρμα του έχάρισε ένα

Εκείνη σηκώθηκε, ώρθωσε το άναστήμά της μπροστά του και με φωτιές στα μάτια του άπήντησε:

— Τί θέλεις έδώ;

— Έτσι με ύποδέχεσαι ύστερα από πέντε έτών χαρισμό και τόση άγάπη; ρώτησε αυτός.

— Άγάπη! Έκαμε μ' άσυγκράτητη όργη ή 'Ιρμα. Τολμάς ακόμα να μιλάς γι' άγάπη; Τι ποτένιε! Με άφησες μ' ένα παιδί στα σπλάχνα και εξαφανίσθηκες. Άνανδρε!

— Μά, 'Ιρμα! μουμούρισε ό προδότης. Άκουσε...

Άλλ' εκείνη τη στιγμή άκούσθηκε μιά παιδική φωνή:

— Μαμά!

Το παιδάκι έτρεξε κοντά στην μητέρα του. Η 'Ιρμα το πήρε από το χέρι και έφυγε με διαστεικό βήμα από το πάρκο.

Υστερα από τρεις μήνες, όταν είχε άρχισει να νυχτώνη, όσοι έρχε να βρεθούν στο ίδιο έκονο πάρκο, άναστατώθηκαν από ένα πυροβολισμό και από γοσρές κραυγές. Έτρεξαν προς το άπομένο δρομάκι, όπου είχε άκουσθή ό πυροβολισμός και βρήκαν έναν νέο ξαπλωμένον στο χώμα και μιά νέα γυναίκα έξαλλη, μ' ένα πιστόλι στο χέρι. Ήταν ή 'Ιρμα και ό Νίκος.

Εκείνος ήταν βαρεία τραυματισμένος και τον μετέφεραν σε μιά κλινική. Και την 'Ιρμα την πήγαν στην Ασφάλεια. Εκεί ό δικαίκτης της Ασφαλείας εύρηκε μέσα στην τσάντα της 'Ιρμας αυτήν την έπιστολή:

«Άγαπητή 'Ιρμα,

Εξήτασσε και διεπίστωσε με χρονολογίες και άλλα στοιχεία ότι το παιδάκι πού είδα στο πάρκο, είνε παιδί δικό μου. Έγώ, καθώς έξερις, πάντα σε άγαπούσα και σε άγαπώ και τώρα, όπως και τότε. Άλλ' αν σ' έγκατέλειψα, ήταν γιατί ήμουν φτωχός και δεν μπορούσα να σε παντρευτώ. Τώρα εσύ άποκαταστάθηκες πολύ καλά. Λοιπόν, ξέρω ότι τον άνδρα σου δεν τον άγαπάς και γι' αυτό σου λέγω, ότι μπορείς να ξαναγίνης εύτυχισμένη κοντά μου, χωρίς δέδαια να έγκαταλείψης τον σύζυγό σου. Αυτός είνε πλούσιος και μέω χρειάζεσαι, γιατί δεν ντρέπομαι να σου πω, ότι τελευταίως βρισκομαι σε όικτρά οικονομικά χάλια. Αύριο το βράδυ, στις όκτώ, θα σε περιμένω στο πάρκο, εκεί πού σε περίμενα την παλιά, εύτυχισμένη εποχή, για να τα πούμε καλύτερα. Θα ίδης, άγαπημένη μου 'Ιρμα, ότι θα ξαναβρούμε την παλιά μας εύτυχία. Φθάνει νάρθης στο ραντεβού, γιατί αν δεν έλθης, θα θυμώσω πάρα πολύ και πάνω στο θυμό μου δεν ξέρω τί είμαι ικανός να κάμω. Θα μπουρούσα να φθώσω και στο σημείο να πω στον άνδρα σου, ότι είνε δικό μου το παιδί... Πάντως σε περιμένω και τίμα: θέβαιος, ότι θα έλθης.

Χίλια φιλή, Νίκος.

Η 'Ιρμα πήγε και του έδωσε την άπάντησι με μιά προσποιητή γλυκύτητα:

— Τί κάνεις, 'Ιρμα;

Η 'Ιρμα του έχάρισε ένα

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΤΕΛΟΣ

Η ρθε κοντά στον πάγκο, έστάθη μπροστά της και της είπε με μιά προσποιητή γλυκύτητα:

— Τί κάνεις, 'Ιρμα;

Η 'Ιρμα του έχάρισε ένα

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΤΕΛΟΣ

Η ρθε κοντά στον πάγκο, έστάθη μπροστά της και της είπε με μιά προσποιητή γλυκύτητα:

— Τί κάνεις, 'Ιρμα;

Η 'Ιρμα του έχάρισε ένα

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΤΕΛΟΣ

Η ρθε κοντά στον πάγκο, έστάθη μπροστά της και της είπε με μιά προσποιητή γλυκύτητα:

περιλήψει πνευματικίου
 γουμένωυ): Ἡ Μαρία
 νύη Κρουμάρ, χωρίς νά
 θέλῃ, παραδίδει στό δῆμο τῆ
 μητέρα τοῦ Νοστροδάμου, τοῦ
 ἀνθρώπου τόν ὁποῖον λατρεῖ
 καί τοῦ ὁποῖου γίνεται ἀργό-
 τερα σύζυγος.

καλύτερη δικαιοσύνη από εκείνη

ΕΡΤΕΝΗΣ ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

— Αυτό θα τὸ δοῦμε! ἔκαμε δ

— Ἐρχόμαστε! ἐδρυχήθη ὁ
Μπαρεζέρ.
ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ

α: Τι απέγιναν οι πενήντα δυο
ρωτηθέντες της; Πολλοί προφα-
ώς είχαν σκοτωθεί. Έκείνη είχε
κατακαυθεί να το σκάσει με το σύ-
γκλητο του πατέρα της και θρί,
αλλά μακριά από κάθε κίνδυνο.

ΣΥΧΝΟ ΑΙΔΗΜΜΑ

Καὶ καταλήγει νὰ μ' ἐρωτήσῃ
«Τί νὰ κάμω; Πέστε μου ὁ
λόγια. Ὁ ἕνας μοῦ ἀρέσει, . . . μ
ἀρέσει πολὺ καὶ εἰμαι θέξω

παρὰ ἐκείνος πού θά «τὴν πονέση,
πού θά τῆς δώσῃ τὸν ἑαυτό του,
πού θά τῆς δώσῃ τὸ ψυχικὸ ξεκού-
ρασμα.»

EYA

Η ΑΓΝΩΣΤΟΣ

— Βοήθεια! ἀκούσθητε καὶ πάλι ἡ φωνή.
— Ἐρχόμαστε! ἐδρυχήθη ὁ Μπαρεζέρ.
ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

ως είχαν σκοτωθῇ. Ἐκεῖνη εἶχε
ἐκταραχθῇ νὰ τὸ σκόση μὲ τὸ αὐ
τοκίνητο τοῦ πατέρα της καὶ ὅτι,
σκόταν μακριὰ ἀπὸ κάθε κίνδυνο.

...πρώτοι, η τακτική του νο-
μόμα, που ήταν και η πιο δ-
ορφή του νοσοκομείου και που,
αφώς όλοι Ελεγαν, αυτός προτι-

ΛΟΥΣΙ ΝΤΕΜΑΡΥ-ΜΑΡΝΤΡΥΞ 18

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΚΑΙ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ

τὸ νέο μας μυθιστόρημα

«TAXO»

**ΠΡΟΤΑΣΣΕΤΑΙ
ΕΚΤΕΝΗΣ ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ**

Η Α. Μ. τὸ Ροῦζ

ΟΤΑΝ ΣΥΜΠΛΗΡΩΝΕΤΑΙ Η ΦΥΣΙΣ

Τὰ «κοραλλένια χεῖλη» ποὺ ἔχουν ὁμοίησι τόσοι ποιηταὶ καὶ πεζογράφοι, δὲν εἶναι πιά ὕμνο τῆς φύσεως. Εἶνε ἔργο τῶν προϊόντων τῆς χρωματικῆς. Μὲ λίγα χρώματα, καθὲν γυναικὶα μπορεῖ ν' ἀποκτήσῃ τὰ ὡραιότερα καὶ ἡδυπαθέστερα χεῖλη.

Ἡ πρόδοος ἔρχεται νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ἀδικίαν ποὺ ἔκανε ἡ φύσις. Γιὰ σὰς, δεσποινίς, ἐφάνηκε γενναϊοδώρας ὁ Μεγαλοδύναμος καὶ σὰς ἐχάρισε χεῖλη μπροστὰ στὰ ὅποια τὰ γαυροφάλλα γέρνουνε ντροπισμένα. Γιατί δὲν μποροῦν νὰ τὰ συναγωνιστοῦν στὴ δροσιά καὶ στὸ χρῶμα. Σὲ μιὰν ἄλλη ὁμοίαν ἐφάνηκε τοιγυκοῦνης καὶ δὲν τῆς ἐχάρισε ὥρατια καὶ ζωηρόχρωμα χεῖλη. Πρέπει νὰ μείνῃ ἀδικημένη αὕτη; Ὀχι, ἀσφαλῶς.

Η ΕΠΕΜΒΑΣΙΣ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Ἀρκεῖ λίγο ροῦς καὶ τὸ στόμα τῆς ὁμορφῆς σὴν μὴν σχετικὴ ὥραιότης ἀνὰ ἀνὰ τὴ φύσιν: Ἡ τέχνη διορθώνει τὴ φύσιν.

Μόνον ἄνθρωποι μὲ καθυστερημένους ἀντιλήψεις εἶνε κεκηρυγμένοι ἐναντίον τῶν καλλυντικῶν, καὶ ἔρισκουν ἀνυπόφορες τὴς «θεαμένους». Γιατί, παρακαλῶ; Ἐπειδὴ, λένε, νοθεύουν τὴ φύσιν, ἡ ὁποία ἔκαμε τοὺς μισοὺς τοὺς ἀνθρώπους ἀνθρώπους. Ἄν πρόκειται νὰ νοθεύωμε μὴ τέτοια φύσι γιὰ νὰ δημιουργήσωμε μιὰν ἄλλη κρύτερη, ἂς τὴν νοθεύωμε ἑκατὸ φορές!...

Καθεὶ προσπάθεια ποὺ τείνει πρὸς τὸ ὥραιον εἶνε ἀξία κάθε θανάτου. Γιατὶ τὸ ὥραιο εἶνε κατὰ δόξον καὶ ἠθικόν.

Τώρα, καὶ τελευταία χρόνια, οἱ δρόμοι ἔχουν μεταβληθῇ σὲ πινακοθήκας γεμάτες ὥρατες κινοῦμενες ζωγραφίαι. Ὁμορφες γυναικὲς σκλαβῶνουν τὸ βλέμμα μας. Πόσες εἶνε οἱ ἐκ φύσεως ὁμορφές; Ἐλάχιστες. Οἱ περισσότερες ἔχουν μιὰν ὁμορφίαν ἀγορασμένην στοὺς οἴκους καλλυντικῶν.

Εἶνε λοιπὸν σωστὸ καὶ δίκαιο νὰ εὐνομήσωμε τὰ καλλυντικά, γιατί ὥραιοι οὖν τὴν θηλικὴν ἀνθρωπότητα. Ἀνεβάζουν κατὰ πολὺ τὴν ἀντιλήψιν τῆς ὁμορφῆς, πράγμα ποὺ δὲν εἶνε ἀσχηματιστὸν γιὰ μᾶς τοὺς ἄνδρες.

Η ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΤΩΝ ΧΕΙΛΙΩΝ

Στὸν τομέα πρὸ πάντων τῶν χειλιῶν, ἡ θαυμάσια σμειλῶνι πάντα ἐπιτυχία. Ὅλα τὰ χεῖλη, ἀκόμα καὶ αὐτὰ ποὺ ἔχουν νεκρικὴ γλαυμάδα, ἀποκτοῦν μιὰ φλογερὴν ὁμορφίαν χάρις στὸ ροῦς. Ὅλα τὰ γυναικεία στόματα τα γίνονται πικρὰ καὶ ἀκόμη καὶ τὰ πιδ ἀσχημα καὶ στρεβλά.

Γι' αὐτὸ ἀρκεῖ μιὰ στοιχειώδης ἐπιδεξιότης στὴ ζωγραφικὴ. Τότε, τὰ πιδ λεπτὰ καὶ ἀσάρκα χεῖλη ἀποκτοῦν ἀντολήτικὴν ἡδυπαθείαν. Κάθε γυναικὶα πλάθει τὸ στόμα τῆς ὅπως τὸ θέλει, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ κραγιόνου. Τοῦ δίνει μιὰ γραμμὴν περιφάνειας ζωγραφίζοντας πολὺ κυρτωμένα τὰ τόξα τῶν χειλιῶν, ἢ τὸ κάνει πηλὴν ἡδονῆς σχεδιάζοντας ἀπλάτ, εὐγραμμία καὶ πυρίνα χεῖλη.

Μπορεῖ κάθε γυναικὶα ν' ἀποκτήσῃ τὰ χεῖλη τῆς Λουκρητίας Βοργία ἢ τῆς Πομπαιδοῦρ, τὸ στόμα τῆς Τζοκόνδας ἢ τῆς Παναγίας τοῦ Ραφαήλου. Ἀρκεῖ νὰ ξέρῃ νὰ μεταχειρισθῇ τὸ ροῦς.

Τὸ θάμνο τῶν χειλιῶν σπῆνκει τὴν πιδ χυμώδη ζωηρότητα. Βάφει καὶ τὸ ὅλον τοῦ προσώπου τῆς μιὰ γυναικὶα, ἀλλὰ μὲ κόποιο μέτρο. Δὲν μπορεῖ νὰ παρουσιάσῃ μὲ ἄλκιμα μάγουλα. Ἀλλὰ μὲ χεῖλη πιδ κόκκινα, ἢ ἀπὸ τὸ αἷμα κανεῖς δὲν θὰ τὴν κατηγορήσῃ. Στὸ στόμα ξεσπᾷ ὅλη ἡ ἐξέλιξη ζωγραφικῆς μαγίας τῶν θηλικῶν.

Λίγες εἶνε αὐτὲς ποὺ περιορίζονται νὰ τὸνῶσιν ἀπλῶς μὲ τὸ ροῦς τὴν κοκκινιάδα τῶν χειλιῶν τους. Οἱ περισσότερες τραβοῦν τὴν πιδ ζωηρότητα καὶ μαγικὰς γραμμὰς μὲ τὸ κραγιόν, καὶ μεταβάλλουν τὰ χεῖλη τους σὲ αἰματομήνες πηλὴς πάθους.

ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΚΑΙ ΠΟΙΗΣΙΣ

Τὸ θαυμάσιο γυναικείο στόμα εἶνε τὸ κόκκινο πᾶσι ποὺ ἐρεθίζει τὸν ταῦρο τοῦ ἀνδρικοῦ πόθου καὶ προκαλεῖ τὸ φιλή. Ἐκεῖ, ἀνάμεσα στὴν ἀσπράδα τῶν δοντιῶν καὶ τὴν κοκκινιάδα τῶν χειλιῶν, πλανιέται ἡ φαντασία μας καὶ μεθᾷ, καὶ λιγνύεται καὶ πλάθει ὄνειρα εὐδοκίμωνας...

Ἐνὰ τέτοιο στόμα φλογισμένο, φανταζόμεστε πῶς θὰ διῇ τὰ πιδ γλυκὰ φιλία. Ἀλλὰ ἡ φαντασία εἶνε μιὰ λέξις ποὺ τρέπεται εἰς φυγὴν μπροστὰ στὸ λαγυνικὸ τῆς πραγματικότητος. Ὅταν δοκιμάσωμε φιλία ἀπὸ ἕνα τέτοιο παραθωμένο στόμα θὰ διαπιστώσωμε ὅτι δὲν εἶνε δὰ καὶ τόσο γλυκὰ. Ἐχουν πάντα τὴν ἀρετὴν ἀσχημὴ γεύσι τῆς θαφῆς.

Καὶ δὲν εἶνε αὐτὸ μόνον. Ἐξ αἰτίας τοῦ κραγιόνου τὸ φιλή μπορεῖ νὰ σπῇ τὸν κύκλον τῶν πραγμάτων ποὺ μπορεῖ νὰ τ' ἀνακαλύψῃ ἡ ἀστυνομία καὶ ἔρευνα. Σὰν νὰ ἦταν κοκκοῦς, τὸ φιλή τῶν θαυμάσιων χειλιῶν ἀφῆνε ἀποτυπώματα, ὅποτε εἶνε εὐκολὴ ἡ ἀνακάλυψις τῆς ἐνοχῆς.

Πόσα διαζύγια ἔχουν ἐκδοθῇ ἐξ αἰτίας τοῦ ἐρυθροῦ στίλματος ποὺ ἀφήνουν τὰ μακιγιάρισματα χεῖλη. Εἶνε ἕνα στίγμα ποὺ λερώνει ἀπ' εὐθείας τὴν τιμὴ. Πολλὰς γυναικὲς ἔχουνε ὅρη στὸ μακτῆλι ἢ στὸ λαμπρὸ τοῦ ἀνδρός τὸν τὰ ἀποτυπώματα τῶν χειλιῶν τῆς κομάρειρας ἢ τῆς δικτολογράφου, καὶ ἀκολουθῇ αἰέτως διαζύγιον.

Τὸ ροῦς εἶνε καλὸ μόνον ὅταν πρόκειται νὰ ὁμορφάσῃ τὸ γυναικείο στόμα. Πέρα ἀπ' αὐτὸ γίνεται ἐπικίνδυνον. Γιατὶ, ἢ θὰ προκαλέσῃ σκάνδαλον, ἀφῆνοντας κάποιον τὰ ἴχνη του, ἢ θὰ κάμῃ ἄνοστα τὰ φιλή.

Ὅταν τὰ χεῖλη πρόκειται ν' ἀναλάβουν ἀσθηματικὴν ἐργασίαν πρέπει νὰ σκουπίζονται καλὰ ἀπὸ τὸ ροῦς. Γιατὶ μόνον ὅταν δὲν δημιουργοῦν τὸν κίνδυνον νὰ οδηγήσουν τοὺς ἐνόχους στὰ χεῖλη τῆς ἀδελφῆς ἢ τῆς καταστροφῆς.

Δ. ΒΕΡΑΝΣ

Διαβάστε τα...ἀλλὰ καὶ ἐφαρμόστε τα

Μὴ σκέπτεσθαι τόσο τὸν ἑαυτὸ σου! Κύτταξε καὶ τοὺς ὄλους ποὺ πλᾶσιν σου τραβᾶν τὸ δρόμον τῆς ζωῆς. Καθίνας τοὺς βαστάει κάποιον φόρτωμα, καὶ πιστεύει μὲ, τοῦ θαρρύνει ἀρκετὰ ἢ πλάττει. Χαρά σ' αὐτὸν ποὺ ξέρει τὸ ἔαρος νὰ σηκώνῃ ἀποφασιστικὰ, δίχως πολὺ παράπονον, τὸ ὅλον τὸν πόμον καὶ τὸν πόμον καὶ τὸν πόμον πορτίο ἀφαιροῦναι. Ἡ ὕπνοισι στὴ μοῖρα καὶ τὸ βαρύτερον πορτίο ἀφαιροῦναι. Καὶ πὺ νωρὶς ἀπὸ ὅτι νομίζεις ἔφτασες κιάλας στὸ σκοπὸ σου.

Ρ. Τ. Τ. Ρ.

Γενναϊοδώρας δὲν εἶνε ὅποιος δίνει ὅταν καμμιὰ ἑλλειψὶ δὲν τὸν ἀπειλεῖ. Γενναϊοδώρας εἶνε ἐκεῖνος ποὺ πεινάει καὶ μοιράζεται μαζί σου τὸ φαμί του.

Ρ. Ο. Ο. Κ. Ρ. Τ.

Πολύτιμος μοῦ εἶνε ὁ φίλος, ὅμως κι' ἀπ' τὸν ἐχθρὸν μπορῶ νὰ ἀφελθῶ. Ὁ φίλος μοῦ δίνει τί μπορῶ, καὶ ὁ ἐχθρὸς μοῦ μαθαίνει τί πρέπει νὰ κάνω.

Σ. Γ. Λ. Ε. Ρ.

Η ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

ΤΑ ΣΧΟΛΙΑ

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ἀνοίγουν λίαν προσεχῶς, ρε μάγκες, τὰ σχολεῖα, γι' αὐτὸ καὶ σὰν ἀγράμματοι καὶ δίχως ἀσχολία, νὰ πάμε στὸ σχολεῖο κι' ἐμεῖς καὶ γράμματα νὰ μάθουμε, καθότι σὰν ἀγράμματοι μιὰ μέρα θὰ τὴν πάθουμε. Ἐγὼ θὰ πάρω μιὰ βολά, μιὰ τσάντα καὶ μιὰ πλάκα, τετράδιο, διδίο.

Κι' ἂς διατρέχω κίνδυνον, περνώντας ἀπ' τὴν Πλάκα, οἱ μάγκες ὅλοι νὰ μοῦ ποῦν... «Μεμπέκο, πᾶς σχολεῖο;»

ΠΑΓΩΝΑ

Κι' ἐγὼ λίγα μαθήματα σ' ἕνα σχολεῖο θὰ κάνω, νὰ γράφω ταχτικώτερα στὸν ἀπίστο τὸν Γιάννη, ποὺ τὴν γεροντοκορὴν του στὰ μάτια τὴν κυττάει καὶ μένα μ' ἀπαράτησε ὥσαν καμμιὰ τυχαία. Μὲ τὴν ἀρχαία κόρη αὐτὴ στὸ σπῆτι μελετάει, γι' αὐτὸ μοῦ γράφει πάντοτε στὴ γλῶσσα τὴν... ἀρχαία!

ΖΑΜΦΩ

Καὺμένοι, θάθελα κι' ἐγὼ, μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία νὰ μάθω ἀρχαία μερικά, πρὸ πάντων ἱστορία. Γιὰ τοὺς ἀρχαίους ἀντρηδοὶ καὶ τοὺς ἀρχαίους κόνες, πῶς ζοῦσαν καὶ τί κάνανε στοὺς παλαιὸς αἰῶνες!

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ὦς φαίνεται, τελείωσαν, Ζαμφῶ μου τὰ κουσούρια, γι' αὐτὸ ζητᾷς τὰ πράγματα ἀλλοιῶς νὰ τὰ δολεψῇς. Ἦγουν ζητᾷς κουσομπιλιά καὶ θέματα καινούργια καὶ θες ἀρχαία σκάνδαλα γιὰ νὰ... κουσομπολέψῃς!

ΣΥΣΧΟΛ

Ἀκούστε κατὶ «ντεμοντέ» τῆς τσοκαρίας πράματα, νὰ πάμε, λένε, στὸ σχολεῖο, νὰ διδασκοῦμε γράμματα! Ἐγὼ, μιὰ πυργοδέσποινα μὲ τόσα μεγαλεῖα, δὲν πάω ζαμαί μὲ τοὺς πῶρ ὅμ σὲ λαϊκὰ σχολεῖα. Ἐξ ἄλλου ξέρω γράμματα πολὺ καλά «μὲν σέρ», καὶ ὅτι ἐγὼ στὸ σπῆτι μου σαρᾶντα... προφεσερ!

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ἐγὼ καὶ μάτρες γράμματα γινώσκω, ντὲν τὰ μπορέσω καὶ παντελόνια ἰστέ κοντὰ σὰν μπέμπης νὰ φορέσω. Τέλω νὰ μάτρες νὰ μετρά, λογαριασὺν νὰ κάνω.

Αἰσχροκέρδεια

Ὅταν μοῦ λές, μωρὸ Μανιῶ, πᾶς λούσα θές μὲ τὸ σταγιδό Κι' ὀλημερίς, χωρὶς νιονιό, Μοῦ κανεῖς τὸν σατράπη.

Γίνεσαι μάλλον ἀηδὴς Καὶ γιὰ νὰ ξέρης ἡπλαθῆς Μοῦ δείχνει πᾶς αἰσχροκερδεῖς, Παῖδι μου, στὴν ἀγάπη!...

Μοῦ παριστᾷς τὴ θυμωμέ— Καὶ μ' ἀναγκάζεις πιά κι' ἐμεῖ Τὴ νύχτα νὰ σὲ περιμέ— Καὶ νάμιν ἀνεῖ ἐλπίδος, Ἐφ' ὅσον σήμερα ἡ γυνὴ — Τὸ λέω καὶ μὲ συγκινεῖ — Εἶνε σὲ ὥρα βραδυνή, Πρώτης ἀνάγκης εἶδος!

Καὶ μοῦ τὸ λές ἀπὸ βραδύς Καὶ μ' ἐκδιάζεις δηλαδὴς Κι' εἶσαι νὰ ποῦμ' αἰσχροκερδεῖς Καὶ κάνεις τὴν καμπόσα...

Καὶ μόνο, ἔτσι, ὁρὲ φορά— Ποῦ εἶσαι «μαύρη ἀγορά» Μοῦ παίρνεις πιά τοῦ φουκαρά Φουστάνια δσα... δσα!

Στὸ λέω μετ' ἐπιμονῆς: Θὰ πάψης νὰ μὲ συγκινεῖς Με τῆς πολλῆς σου καλλονῆς τὸ μέγα κυκλικόν...

Κι' ἂν εἶσαι ἄκαρδη γυνή, Ἡ θὰ μοῦ γίνης πιδ φτηνή, Ἡ θὰ μὲ κά— νὰ σὲ μὲν— εἰς τὸ Αἰσχροδικεῖον!...

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Ἀναίδεια

Ἐχεῖς προθέσεις ἱταμῆς Καὶ μοῦτες λέξεις ντὶπ ὠμάς Ἐγὼ δὲν εἶμαι κατιμᾶς Για νὰ μὲ παίρνῃς τζάμπα... Ὅσα κι' ἂν ἔχω εἶνε καλὰ Καὶ οὔτε σοῦ ζητᾷ πολλά Ἀφοῦ ἔχω μπράτσο τοῦ γαλᾶ— Καὶ σὰν μυτζίθρα, γάμπα!

Γιὰ νὰ τὰ λέμε πιδ σωστά Ἀσε τὰ κόλπα τὰ γνωστά Κι' ἂν ἡ καρδιά σου δὲν βαστᾷ Γιατ' ἔχεις ντὶπ γεράσει... Σκόλα καὶ πάψε νὰ πληρώ— Μὲσ' στῆς ἀκρίβειας τὸν καιρὸ Φιλὶ ποῦ ἀνθίζει δροσερὸ Σὲ χεῖλη σὰν κεράσι!

Δὲν θὰ μὲ φᾶς μὲ τὰ λιμᾶ Καὶ ὅποιος ἀλήθεια ἐκτιμᾷ Νάχη δυὸ μάγουλα ντομά— Ντομάτες γινωμένες... Δὲν λογαριάζει τὴν τιμὴ Σὲ τέτοια ἐποχὴ θερμῇ Καὶ οὔτε λείει γιὰ πληρωμὴ Κουβέντες μασσημένες!

Ἐγὼ στὰ λέω τὸ καὶ τὸ Πλήρω τὰ λούσα ποῦ ζητᾷ, Κι' ἔτσι, ἑκατὸ τοῖς ἑκατὸ ὁ ἔωρος θὰ μ' ἀνάβῃ... Πλήρω καὶ ρέστα πιδ ζητᾷς Κι' ἂς πάψῃ τὴν ὁ σαματᾶς Ὅπως πληρώ— καὶ δὲν ρωτᾷ, Ἄκαλη καὶ μονάβῃ!

Η ΜΑΝΙΩ

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τί πρέπει νὰ κάνετε

ΕΑΝ ΕΙΣΘΕ ΤΡΙΑΝΤΑ ΧΡΟΝΩΝ

Ἄν ἔχετε ἀπὸ τὴν ἡλικία τῶν εἴκοσι χρόνων τὴν συνήθειαν νὰ περιποιηθῇ κανονικὰ τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ προσώπου σας, στὰ τριάντα χρόνια δὲν πρέπει νὰ ἔχετε καμμιὰ ρυτίδα.

Ἄν, δυστυχῶς, ἔχετε παραμελήσῃ τὴν περιποίησιν τοῦ προσώπου σας, πρέπει ἀμέσως, ἀπὸ σήμερα κιάλας, νὰ ἐφαρμόσετε μιὰ καλὴ διὰ αὐτὰ γιὰ τὴν καλλονὴν σας.

Η ΚΑΛΟΝΗ

Σὲ ἡλικία τριάντα χρόνων ἐκτὸς ἀπὸ τὸ καθαρίσμα τοῦ προσώπου δυὸ φορές τὴν ἑβδομάδα, πρέπει νὰ ἐξέτετε στὸ πρόσωπό σας μιὰ καλὴ λιπαρὴ κρέμα ἐπὶ μιαν ὥρα. Ἐπίσης μὲ ἕνα κατὰλληλον μασάζ μὲ μιὰ λαοτικὴν δοῦρτα πρέπει νὰ ἐντείνετε τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος στὸ πρόσωπό σας, τοῦλάχιστον μιὰ φορά τὴν ἡμέρα.

Ἀπὸ τὴν καλὴν αὕτην κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος ἐξαρτᾶται ἡ ἐλαστικὴ τῆς ἐπιδερμίδος σας.

Δυὸ φορές τὸν μῆνα: γενικὸ καθαρίσμα τῆς ἐπιδερμίδος. Δυὸ φορές τὸν χρόνο: μιὰ σειρά μασάζ σ' ἕνα καλὸ Ἰνστιτούτο καλὸ λονῆς.

Στὰ τριάντα χρόνια, εἶνε ἡ μεγάλῃ ἀντοχὴ τῆς ὁμορφίης μιᾶς γυναικὸς, εἶνε ἡ ἡλικία τῆς τελειότητος.

ΤΟ ΧΤΕΝΙΣΜΑ ΣΑΣ

Πρέπει νὰ εἶνε πάντοτε προσεκτικὸ καὶ νὰ ἀκολουθῇ τὴν γραμμὴν τῆς μῦδας. Σήμερα ποικίλλει σύμφωνα μὲ τὰ φορέματα καὶ τὰ καπέλλα.

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΣΑΣ

Πρέπει νὰ λάμψῃ ἀπὸ ὁμορφίαν. Ὅχι ὅμως ὑπερβολικὸ μακιγιάρισμα. Εἶνε πάντοτε κακοὶ γοῦστοι. Ἰδοὺ μερικὲς πολὺτιμες συμβουλές: Δώσετε ὅλο τὸν τόνον τοῦ μακιγιάρισματος στὰ μάτια καὶ στὰ χεῖλη. Μακιγιάρετε τὰ μάτια σας πρὶν βάψετε τὰ χεῖλη σας. Θὰ δῆτε τότε ὅτι ὅταν εἶνε μακιγιαρισμένα ὅπως πρέπει τὰ μάτια σας δὲν χρειάζεται πολὺ ροῦς στὸ στόμα, οὔτε στὰ μάγουλα. Αὐτὸ τὸ μακιγιάρισμα εἶνε πιδ ἀριστοκρατικόν, πιδ ὁμορφὸν ἀπὸ τὰ βαρεῖα μακιγιάσματα τοῦ προσώπου.

Η ΥΓΕΙΑ

Ἀποφεύγετε τὴν κόπωση καὶ τοὺς ἐκνευρισμούς. Ἄν ἡ ζωὴ σας εἶνε πολυσχολία, πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι σὰς εἶνε ἀπαραίτητη, ὅπως φαγητὸ καὶ τὸ νερὸ, μιὰ ὥρα πλήρους ἀναπαύσεως. Μόνον μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο μπορεῖτε νὰ διατηρήσετε μιὰ ἰσορροπίαν στὴν ὑγείαν σας.

ΤΑ ΣΠΟΡ

Συνηθίσατε νὰ ξεπλύνεσθε μὲ κρύον νερὸ θγαίνοντας ἀπὸ τὸ θερμὸ λουτρό σας. Κάνετε ἐντρίδες σ' ὅλο τὸ σῶμα μὲ τὸ τρίχινον γάντι καὶ μὲ λίγο ὀξυκόλ. Καὶ ὅλα αὐτὰ γιὰ τὴν καλὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος.

Η ΔΙΑΙΤΑ

Πρέπει νὰ προσέχετε τὴν διαίτάν σας. Μιὰ μέρα τὴν ἑβδομάδα δὲν πρέπει νὰ τρᾶτε τίποτε ἄλλο ἀπὸ χόρτα, ζαμπὸ ἀπὸ χορταρικά καὶ χυμὸ φρούτων. Ἡ διαίτα αὕτη σὰς καθαρίζει ἀπὸ τὴν τοξίναν. Στὰ τριάντα χρόνια πρέπει νὰ προσέχετε πολὺ τὸ ζήτημα αὐτό. Οἱ τοξίνες τοῦ ὅρου νισμοῦ εἶνε μιὰ ἀπὸ τὴς κυριώτερας αἰτίας τοῦ γήρατος.

ΚΙΝΔΥΝΟΙ

Τὰ ξενόχτια. Ἡ πολυσχολία ζωὴ, ἡ μονοτονία.

Η ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΣΤΗ ΖΩΗ

Ξέρете τώρα τὴ ζωὴ καὶ τοὺς ἄνδρες. Ἄν ἐδοκιμάσατε μερικὰς ἀπογοητεύσεις, δὲν πρέπει νὰ χάνετε τὸ θάρρος σας. Ἄν ἔχετε τὴν εὐτυχίαν νὰ ἀγαπᾶσθε ἀπὸ τὸν ἄνδρα ποὺ ἀγαπᾶτε καὶ ἐσεῖς, πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ἀπὸ σὰς ἐξαρτᾶται ἡ διάρκεια τῆς εὐτυχίας αὐτῆς. Ἄν δὲν εἴσθε παντρεμένη, δὲν πρέπει νὰ σὰς πεινᾷ ἡ ἰδέα ὅτι εἴσθε μιὰ γεροντοκόρη καὶ ὅτι μιὰ γεροντοκόρη δὲν ἔχει καμμιὰ θέσι στὴν κοινωνίαν. Πρέπει νὰ πείσετε τὸν ἑαυτὸν σας ὅτι ὀφείλετε νὰ εἴσθε θελκτικὴ καὶ ὅτι μιὰ θελκτικὴ γυναικὶα ἐλκεῖ πάντοτε ἕνα ἄνδρα ποὺ νὸ τὴν ἀγαπᾷ.

Στὰ τριάντα, τέλος, πρέπει νὰ ξέρετε νὰ κυριαρχεῖτε ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ σας καὶ νὰ μὴν καταβάλλεσθε ποτὲ ἀπὸ τὰ νεῦρα σας. Μιὰ νευρικὴ γυναικὶα δὲν εἶνε ποτὲ θελκτικὴ.

Η ΜΟΔΑ

Σ' αὕτην τὴν ἡλικίαν, ὅλες οἱ «κρεασίον» τῆς μῦδας εἶνε γιὰ σὰς. Μπορεῖτε νὰ φορέσετε ὅτι θέλετε τὸ ὀδυώδες εἶνε νὰ μείνετε πιστὴ στὸν τύπον σας, στὴν προσωπικότητά σας. Μιὰ γυναικὶα τριάντα χρόνων μπορεῖ ἀκόμα νὰ ντύνεται ὅπως τὰ κορίτσια.

Ἄλλ' εἴτε εἴσθε πλούσια, εἴτε πτωχὴ, πρέπει νὰ ἀκολουθεῖτε τὸν ἐξῆς κανόνα: τὸ καλὸ γοῦστο. Ὅσο πιδ ἄπλο εἶνε τὸ φορέμά σας, τόσο πιδ πολὺ εἴσθε κομψὴ καὶ ἀξιολάτρευτη.

ΡΟΖΑΛΙΝΤ ΡΟΥΣ ΣΕΛ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Τὸ τρίτον ἀρθρον: «Τί πρέπει νὰ κάνετε ἐάν εἰσθε 40 χρόνων». ὑπὸ: ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ.

Μυθολογία

ΛΟΕΓΚΡΙΝ

Σανθεία, αγαμέμνων, στεκόταν η "Ελσα Τρίγυρος της οί Ιππότα, σφοδρά, την έκτταζαν με ματιές ανάμικτες από θαυμασμό, θυμό και οίκτο.

Κάτω από την αλγόνδια δελανι δια, ο βασιλιάς Χάινριχ καθόταν και έχαιδνε ελμυμένους την φα. ρη γενειάδα του. "Η θέσις του ήταν δύσκολη. Τρομερή κατηγορία έδρανε την βασιλοπούλα "Ελσα του Μπραμπάν. "Ο θεός της Τέλαραμουντ την είχε φέρει στο δικα στήριο, κατηγορώντας την ότι είχε σκοτώσει τον μικρό της αδελφό. Το παιδί είχε εξαφανισθεί και η "Ελσα δεν μπορούσε με κανέναν τρόπον ν' αποδείξη την αθωότητά της.

Εορκισμένη δακρυσμένα τα γαλανά της μάστι στον ούρανό, και τα χείλη της, γλυμά, ψιθύριζαν μια προσευχή. Πολλές γυναίκες εδά κρούσαν βλέποντας το πονεμένο κι' αώδω της ύψος και πολλοί άνδρες ψιθύριζαν πως μπορούσαν να δαλουν στοιχίσμα για την αθωότητά της. Κανένας όμως δεν έσκηκε τη φωνή να την υπερασπισθεί. Κι' έτσι, μόνο των κατηγορών της η φωνή ακουγόταν. Κοντά στον Τέλαραμουντ, η "Ορτρουντ, η γυναίκα του επίεβεβαίνε την κατηγορία.

— Ναί, η "Ελσα έσκότωσε τον αδελφό της, για να μείνι μόνη κληρονόμος του Μπραμπάν. Είχαν πάει περίπατο στο δάσος μας, ζι και γύρισε μοναχή της. Τι λέει; Τι έγινε ο αδελφός της;

— Αποκρίσου, είπε γλυκά ο Χάινριχ.

— Σας είπα, ψιθύρισε η βασιλοπούλα. "Ο αδελφός μου χάθηκε ξαφνικά από κοντά μου. Δεν ξέρω τι έγινε.

— Όλοι, κυτάχθηκαν και μερικοί έκουνησαν αποδοκιμαστικά το κεφάλι.

— "Ο βασιλιάς εναρμόνισε:

— "Ελσα, πές την αλήθεια! Τι έκαμες τον αδελφό σου; — "Ελσα, δεν αποκρίθηκε πιά η "Ελσα. "Όσο και να την ρωτούσαν, έμεινε βουβή, σαν άμορφο αγάλμα άπελ, πιασ.

— "Επί τέλους είπε ο Τέλαραμουντ: — Βασιλιά μου "Η γυναίκα μου κι' εγώ είμαστε βέβαιοι για την κατηγορία που διατυπώσαμε. Είνε το αδελφό μου παιδί η "Ελσα και ποτέ δεν θα έβγαζε τέτοιο πράγμα αν δεν ήμουν άπολύ το βέβαιο και αν δεν ήθελα τη δικαιοσύνη.

— "Ιππότα, είπε ο Χάινριχ, άφου έδίστασε λίγο, "Όλα δείχνουν πως η "Ελσα είνε ένοχη. Τα νείατα της όμως με κάνουν να μη μπορώ να παραδεχθώ εύκολα την ένοχή της. Γι' αυτό άς γίνι η δίκη του Θεού. ... Κήρυκε! Κήρυξάτε ότι όποιοι πιστεύει στην αθωότητά της μπορεί να την υπερασπισθεί.

— Ένας ψιθύρος έπιδόκιμασας έστρεψε άνάμεσα στις γραμμές των ίπποτων. "Ο βασιλιάς εκάθισε κι' η σάλπιγγα άντιλάλησε προς τή έτέσσερα σημεία του όρίζοντος. "Ε πειτα άκούστη η φωνή του κήρυκος:

— "Όποιοι πιστεύει στην αθωότητά της "Ελσας του Μπραμπάν, άς παρουσιάσθι να μονομαχήσθι με τον κατηγορό της, τον Τέλαραμουντ.

— "Ανίσχυα έστράφηκαν τα μάτια προς τον όρίζοντα, άφου ο ίππότα, με βουβή συνεννόηση μεταξύ τους, αποφάσισαν να μιν παρουνάσθι κανείς άς υπερασπιστεί της βασιλοπούλας. "Η "Ελσα έσκηκε τα μάτια της γεμάτα άγωνία. Μέ

— "Ο βασιλιάς Χάινριχ είπε, πιδ άούτηρά άκούη:

— Τέλαραμουντ! Αυτό δεν τό έ περίμενα από σένα. Φύγε άμέσως από τό βασιλείο μου και νά μιν ξαναπατήσης ποτέ έδώ τό πόδι σου, επί ποινή θανάτου.

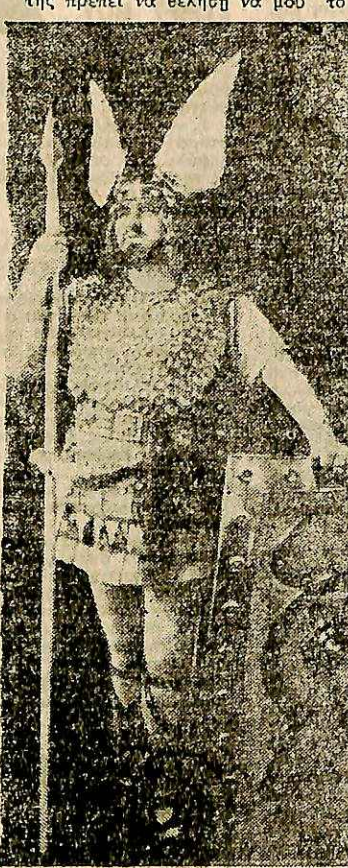
— "Ο Τέλαραμουντ σκηώθηκε ντροπιασμένος. "Η "Ορτρουντ κάτι πήγε να πη, αλλά ο άνδρας της της έκαψε νόημα να σωπάσθι, και έφυγε κλαυτά, με την ντροπή και τη λύσσα στην καρδιά.

— Τότε έγύρισε ο "Ιππότης και έκτύπησε την "Ελσα. Αυτή είχε καρφώσει τα γαλανά της μάτια άπάνω του σε βουβή έκφρασι εύ γνωμισούν.

— "Ο βασιλιάς Χάινριχ είπε χαρούμενος:

— "Άγνωστε ίππότη, πολέμησε γενναία και μούδωσε χαρά με τη νίκη σου. Πές μου τι θέλεις να σου δώσω για άντάλλαγμα έγώ;

— Βασιλιά μου, άποκρίθηκε ο νέος, Ζήτη τό χέρι της βασιλοπούλας. "Ελσας. Άλλά αυτό μόνη της πρέπει να βελήρη να μου τό

δύση. — "Ακούς, "Ελσα του Μπραμπάν; ρώτησε γελαστός ο βασιλιάς.

Κατέβασε η κοπέλλα τα μάτια και άποκρίθηκε σερνά:

— Δικά σου είνε, σωτήρα μου, όλα μου τα πλούτη, τό βασιλείο μου κι' εγώ θα είμαι εύτυχής να μπορέσω να σου άποδείξω την εύγνωμισούν μου με άγάπη.

Χαμογέλασε εύχαριστημένος ο ίππότης και είπε:

— "Ελσα Σέρω πως είσαι ό θώα, ξέρω πως έχεις άγνή καρδιά. Πριν όμως πάμε στην έκκλησία να ένωθώμε, θέλω ένώπιον όλων να σου θέσω έναν όρο. Μόνο μ' αυτόν τον όρο θα μπορέσης να γίνις γυναίκα μου.

— "Ότι και να μου ζητήσης, θα τό δεχθώ, ψιθύρισε η κοπέλλα.

— "Ορκίσου μου, ποτέ, ποτέ τ' άκούς, να μη με ρωτήσεις ποιά είνε τό θνητά μου, ούτε από ποιά έρχομαι. "Ορκίσαι;

— Τ' όρκίζομαι, άποκρίθηκε η "Ελσα χαμογελώντας γιατί της φάνηκε πολύ άπλόος ο όρος αυτός.

— Έτσι έγιναν οι γάμοι. Δεν ήπρησε πιδ εύτυχισμένο άντρόγινιο στον κόσμον όλον. Και αν δεν έξερε η "Ελσα τ' όνομα του άνδρός της, τί σημασία είχε; Τόν έφών, ναζε άγάπη μου και αυτό ήταν πιδ γλυκό. "Απέκτησαν βυό παιδα

κια. Μέρα με την ημέρα δίωκε κάτι έσκατείνιας μέσα στην καρδιά της γυναίκας. Δελά στην άρχη. Επει, τα πιδ έπιμόνα, της έκόλλησε η έπιθυμία να μάθι ποιάς είνε ο άνδρας της. Δεν τολμούσε ούτε στον έαυτό της να όμολογήσθι αυτή την έπιθυμία στην άρχη. "Ο ίππότης την έέλεπε πολλές φορές δακρυσμένα και στενοχωριόταν, έπειδή ύποπτευόταν την αίτια. "Ωσπου, μία μέρα, η "Ελσα δεν έέθεσασζε. Με λυγμούς, έφώνασε πιν χτά:

— Αυτό πιά είνε μαρτύριο... Δεν μπορώ, δεν βαστώ άλλο, Πές μου, πές μου τ' όνομά σου.

— Την έκτύπησε ο άνδρας της με έλιφι και με τρόπο. Μά αούτη έπέμεινε.

— Θέλω να μου πής ποιάς είνε. Πιά να κρύβης τό όνομά σου, θά είνε κάτι κακό.

— "Ελσα, άποκρίθηκε άναστενάζοντας ο ίππότης τό κύκνου. Τι έκαμες; Τό καταλαβαίνεις πως κα τεστρεψες με αυτά σου τα λόγια την εύτυχία μας;

— Τόν έκτύπησε με φόδο και με άμφοβολία. Και αυτός συνέχισε πιν κρά:

— Γυναίκα!... Δεν είσαι εγώ της κοντά μου αυτά τα χρόνια; Ρώτησε έγώ ποιά είσαι όταν έτρεξα να σε υπερασπισθώ; Μά άφου τό θέλεις, θα μείνης, για δυστυχία μας, ποιάς είμαι;

— Όχι, όχι! έφώνασε η "Ελσα μετανοιωμένη. Δεν θέλω ν' άκούσω τώρα τίποτα.

— Τώρα; Έκαμε αυτός θλιμμένος, είνε άργά. Τώρα πρέπει ν' άκούσης και να ύποστης όλες τις συνέπειες της άδυναμίας σου...

Μάθε λοιπόν ότι με λένε Λοέγκριν και είμαι γιός του Πάρσιφαλ, το άγιου βασιλιά που φυλάει τό αίμα και τό σώμα του Χριστού. Έχει υπό τις διαταγές του πολλούς ίπποτες. Μεταξύ αυτών είμαι κι' εγώ. "Όταν έλέγεμας από τό βασιλείο μας πως κινδυνεύει άδικα η άσώστης έχομε τό δικαίωμα να τρέψωμε να την έσθώσουμε. Δεν πρέπει όμως να φανερωθώμε ποιά είμαστε. Από τη στιγμή που θά πρέπει να φύγωμε άμέσως και να γυρίσωμε στο βασιλείο μας.

— Λοέγκριν! Έκαμε η "Ελσα με λατρεία, θέλοντας να άγκαλιάσθι τον άνδρα της.

— Την έσπρώξε αυτός μαλακά και της είπε σφοδρά:

— "Αδυνατη γυναίκα! "Η καρδιά μου θάίβεται πιδ πολύ από τη δική σου, γιατί πρέπει να σ' άφήσω...

— Θά μ' άφήσης; Έκαμε αούτη κι'... Συχώρα με, Συχώρα με, τιμώρησε με σκληρά, άλλα μη μ' άφήσης!

— Κι' εγώ λυπάμαι, η ψυχή μου είνε στο θάνατο θλιμμένη, για τί σ' άγαπά, "Ελσα, σ' άγαπά, άγαπάς. Άλλά πρέπει να φύγω, πρέπει.

— Δέξ, ήρθε κιόλας ο κύκνος να με πάρη.

— Έκτύπησε η "Ελσα από τό παράθυρο και είδε στο ποτάμι τον κύκνο πάλι με την παράξενη θάρκα. Τα γούατά της ελύγιζαν και σωριάσθηκε με άναφλητά.

— "Ο Λοέγκριν την άγκάλιασε και την έφίλησε γλυκά.

— Θάρρος, άναστημένη, της έπε "Ως έδώ ήτας γραμμένη η εύτυχία. Έγώ πάω πάλι στο ιερό βασιλείο του Πάρσιφαλ, έσύ ν' άναθρέψης γενναία τα παιδιά μας και να μη με θυμάσαι.

— Την έφίλησε άλλη μία φορά και άνέθηκε στη θάρκα. "Ο κύκνος έφωγε άργά.

— Με μάτια θολά, είδε η "Ελσα κήρυγμα ώρα τη λυγρή κορμίστα σιά του άνδρός της. Τό κεφάλι του ήταν σκυμμένο σαν από θλίψη, και τα έσπασα σαν παλιά έ. παφών στους ώμους του. "Όταν έσάθηκε η θάρκα στον όρίζοντα, έπρεσε η "Ελσα άναστήσει. "Ενόμιζε πως θα πείθην από τη λύπη.

— Δεν πείθαν όμως. "Εζησε και άνέθρεψε γενναία τα παιδιά της. "Εζησε και έπληρωσε με μιάς έλοκληρης ζωής τό μαράσι. Τό άμαρτήμα της να μην πιστώσθι άδο, λα, άπόλυτα, στην άσπί.

— ΓΙΟΚΑΝΝΑ ΛΕΖΕΡ

ΤΟ ΑΛΕΥΡΙ

— Κόνα Ζαμφώ! — "Όρίστε, μάτις μου, ποιάς είνε; — "Εγώ, καλή, η "Αφρώ! — "Αχ, έσύ σ'αι, "Αφρώ μου. Μιά σπιμή κι' άνοϊτα.

Μιά κοντή ροδοκόκκινη και παχουλή γειτόνια σα έπείριμε στην πόρτα της Ζαμφώ.

— Σε λίγο άνοϊες την πόρτα της και θάγες μ' ένα ταμπεράκι στο κεφάλι η νοικοκυρά.

— Νά με συγχώρησι γιατί ήλκούσθουνα. "Ηκόνεψα, Χριστιανή μου, να κασιδιάσω πιά με τσοι δουλείες. Μά τό σημερα και με τό αύριο ήκονα να λουστώ ένα μήνα.

— Τι μου λές! Πώς τόπαδες! — "Ηκόνεψα να μοιάσω με την Κουρκουλίνα, που μία φορά ήγμισε τό κεφάλι της νινίδα από την άλουσι!

— Εκείνη δά την ξέρει η γής κι' ο κόσμος για τη θρωμυσία της. — "Ηπής να κάνη νυρκιο δίξιτο και τολήερανε μία ψείρα έπάνω στη μαύρη μεταξωτή της!

— "Η "Αφρώ την έκτύπησε καλά — Σου πάει τό τουλπάνι! Κι' είνε και με τό κοχάκι.

— Ταχώς από τον καιρό τοι μνάς μου. Αυό ήτανε, τ' άλλο μου τόκλεψε η Μπουρνοδολιά η "Ερήνη, μία μέρα που τό πήρε ο άγέρας και τώρησε στην ταρατά τοι!

— "Ωστόσο, καλά τό λένε πως πιάνει τό χέρι τοι. Τι νά σου πώ, Ζαμφώ μου, διαμάντια νά μου γεμίσω την ποδιά μου, σαν ξέρω πως είνε ξένα δεν τ' άγγίζω!

— Μά δεν τό ξέρω, καλή "Αφρώ! Μη χει ρότερα. Οδία μας τό δάχτυλα δεν είνε ίδια. Μά δέ μούπες τί θές;

— "Αλήθεια, με την όμιλία ήξέσασα. "Ηθελα νά σε παρακολώσω να μου δαλείσης κοιμμάτι άλευράκι, να ήγωνισώ τό κολοκυθάκια. Χωρίς άλεύρι δεν γίνουναί καλά.

— "Αχ! καίμηνι "Αφρώ, δεν έχω πρέξω, μα την ψυχή τοι μνάς μου. — "Η "Αφρώ διαμαρτυρήθηκε:

— Καλή, μην κάνης όρκο! Δέ σε ξέρω; Πρώτη δολά σου γύρεψα πράμα; — "Εγώ, στον κόρο μου να τάχω κρυμμένο, άμα θα μου γυρέφουνε, δεν μπορώ, θα δώσω.

— "Είσαι τεβεκέλισσα, γι' αυτό κι' ο Θεός σε πάει καλά. "Αχ, και τί θα κάνω τώρα;... — "Η Ζαμφώ έσέκφθηκε.

— Στάσου, μούρθε μία ιδέα. Προχτές είδα την κουινάδα μου την Τερμπίθα μ' ένα κουτί τενεκεδάνιο ν' άνεβαίνει στην κάμαρα τοι. Την άρώτηρα τί βαστά και μούπε άλεύρι.

— "Όχι, δέ θέλω να τό γυρέψω. Την ξέρω την άκριδοεστράτα.

— Χαμογέλασε η Ζαμφώ πονηρά: — "Εννοία σου καλή. Δέ θα άποφασίς έσύ. Έγώ θα πάω άπάνω, θα ψάξω και θα τώρω, να σου δαίλω στο πιστό. Ποθ θα τό καταλάβη! Τώρα είνε έδώ με την άδρεφή τοι. "Ηπής να γιά τα έννημάνα τοι μνάς τοι.

— "Αχ, ο Θεός νά σ' έγερή, Ζαμφώ. Έγώ τό λέω πάντα πως είσαι συντρέχτρα και πονόφυλη.

— Στάσου να πάω άπάνω Δέ θ' άργήσω. Πήρε τό πιάτο από τα χέρια της "Αφρώς, ά γέμισε τη σκάλα και μετά λίγη ώρα κατέβηκε με τό πιάτο γεμάτο άλεύρι.

— Νάτο! Τώδερα. Ποθ τάχε κρυμμένο η γεροντοπούλα; — "Αν τώδερης; — Ποθ, καλή;

— Από κάτω από τό κρεβάτι τοι, μέσα σ' ένα τενεκεδάνιο κουτί. "Ηκανε, έλέπεις, τί σο δεία της, γιατί έχει τη φαμίλια!

— Και τί άσπρο άλεύρι! Θάρρεις πως είνε κατημερίσιο!

— Αυτή, παιδί μου, ξέρει τό δικάλο! Ποθ νά τό ξερωτίσω, ο Θεός κι' η ψυχή τοι! — "Η "Αφρώ πήρε τό πιάτο σκεπασμένο με μιάν έσφηριδα.

— Φευγά, να δάλω τηγάνι, γιατί άργησα. "Αχ, πως μυρίζει τό σπίτι σου, Ζαμφώ! "Ηλού σπηκες με μασκαράσθουνα;

— Όχι, καλή, με πρόσπινο. Στό καλό, και καλή όρεξι. — "Η γειτόνισσα έφυγε και η Ζαμφώ έπιασε τη δουλεία της. — Τό μεσημέρι, άργά, καθώς καθότανε με τα παιδιά της στο τραπέζι, έλέπει την "Αφρώ νά μπαίνη καταδυμένη:

— Γιατί, καλή, μου τώκνες αυτό; Τι σου χρονοστούς; — Ποιά; — Νά πετάξωμε τό φαί, καλή; Πώς και τό

κολοκυθάκια, πίνε και τα λάδια κι' ήμεινωμε και νηστικοί!

— Καλέ, τί ήπαδες; — "Ηβού! "Απ' τό Θεό νά τώδερης! "Εκείνο πιά, ήντάλωσε τό σπίτι. Λές κι' ήτρώαμε μοσκασάπουνα, όχι κολοκυθία.

— Μά είσαι με τα σωστά σου! — Μαρή δά-άρεδη, άντι γι' άλεύρι μούδω, κες πούτρα τοι Ζάκυνθος κι' ήλάσασα τό φαί!

— "Η Τερμπίθα, η κουινάδα, που άκάμσε τη συζήτησι από πάνω, κατέβηκε έξω φρενών.

— Δεν ήντρήθηκες να μου πάρης την πούνητρα και νά τη δώκης στη γυναίκα για τηγάνισμα; φώνασε κι' αυτή.

— "Η Ζαμφώ έβασε τα χέρια στη μέση κι' είπε: — Νά με συμπαθές, "Αφρώ μου, δεν ήξερα πως η κουινάδα μου ήκανε σοδεία την πούνητρα και τό σουλούμια, να μην τοι λείφουνε. Έγώ στην έδωκα γι' άλεύρι. Αυτή φταίει! "Ηφο-έθηκες, κατακαθάνεις, να μη δούνε την κρούστα τοι άκουντράριστι!

ΣΑΛΑΤΙΚΑ

— Καρμαπέτ! — Τι τέλεις, Σουρπούτσα; — Σαλάτα να παίρνης. Σήμερις άρνάκις στο φούρνι ήψήμους ήκάνεμα, σαλάτα χρειαζόμενη είνε.

— Καλά, μπέ. τώρα στο όνός "Αθηνάς να πάω, άγγούριες τά φέρνω.

— Τομάτες να φέρνης, γυλιστρίνες να φέρνης, δτι πράμα χορταρικό καλός είνε.

— "Ο Καρμαπέτ έφθρεσε τά κουκουλάκια του τ' άσπρα, πήρε ένα δίχτυ και τράβηξε για την αγορά.

— "Αφού η Σουρπούτσα ήθελε σαλάτα, έπρεπε να της έρθι την καλύτερη. — Έξω από την ίχθυαγορά, έπιασε τις άντράκιες πρώτα.

— Πόσο ντίνεις έλυστρίνες; — Τάσσερις δραμές τό μάτσο, άφέντη.

— Τι λές, Σ; Παράγγες πούλας; — "Η άντράκια, άφεντικό, είνε καλύτερη από τό σπαράγγι, γιατί έχει διαμίνες.

— Βιταμίνες, μπαίνα, ντέν ήξερω, έγκω έλυστρίνες τέλω.

— "Εί! "Όρσε, κόπιασε και πάρε. "Αντράκια ζάχαρη.

— "Αντράκια λές, μά εγώ έλυστρίνες τέλω, μπέ!

— Τό ίδιο κάνει. "Ο,τι νά τη λές, άμα φές θα δής ούσια!

— Πήρε δυό μάτσας και προχώρησε στις τομάτες.

— Πόσο ντίνεις τομάτες; — Τι τόποτα βέλει ο άφέντης; Για ζούλινμα τριάντα δραμούλες, για φαγητό σαράντα, για σαλάτα;

— Για σαλάτα, μπέ.

— Για σαλάτα, πεινήνα.

— "Ο Καρμαπέτ έμεινε κατάπληκτος. — Τι λές, μπέ; "Ακριδός είνε!

— "Ακριδών η' αυτή η ντομάτα, άφεντικό; Κυτάξτε την καλά. Σαν τό μάγουλο της κυρίας είνε.

— "Ο Καρμαπέτ συνήφωσθηκε.

— Ποθ ήξερεις έσύ μάαλο Σουρπούτσα; — Πώς ρώτησε με άγριο ύφος.

— Μη βουλώνης, περικλώ. Έγώ δεν είπα για την κυρά σου, πως την λένε. Έγώ είπα της κυρίας.

— Κατηνύστη τό μένος του Καρμαπέτ και ά γόρσσε μία όκα τομάτες.

— Παρακάτω, έδάλαξε δυό Κολυδιώτικα με γάλα άγγούρια, τά πήρε υπό μάλης και με τό δίχτυ γεμάτο μπήκε στο τραί για να παη στα Πατισία.

Τό Λακριντι του ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΙΣ

Πολύ μου παίζεις τον παπα έσχατως, ρέ Καϊτάκι, και θές στο κάθε ραντεβού κι' άπώνα πακετοκι.

— Για νά μου πής τό «σ' άγαπώ», μου ζήτησες πατούμενα, τριώροφα και με φελλό και μ' όλα τ' άπαιτούμενα.

— Για νά μ' άφήσης μία φορά τό χέρι νά σου πιάσω, προηγούμενος ζητήσες κολλιέ νά σ' αγοράσω.

— Για νά σου πάρω ένα (φίλι, μου πήρες δυό φορέματα. Κι' αν προχωρήσω πιδ (πολύ, θα θέλεις έμπροσθέντα.

— Μα τό πουλές πανόκρη. (θα τά κάλλη σου, ρέ Καϊτή παρ' όλο ποχέως δηλαδής άπάνω σου μερκετά.

— Γι' αυτό, ρέ θάμαι πρό. (συχός και σκάρτος, μά τον Δία, αν δεν σου κάνω μνησυ έπί... αλαγκροδεύα

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ Σ

είπε ο ένας από τους ένόχους. — "Ο Καρμαπέτ τον κύτταζε καχύποπτα!

— Τι ήξερεις έσύ για τις άγγούριες; ρώ- τπες.

— Έγώ;! Δεν ξέρω τίποτα, έλέπω μόνο.

— Νά μη βλάπησι.

— Ένα όμηρικό γέλιο έξέσπασε γύρω και ο Καρμαπέτ είδε μία φλούδα άγγουριού κατά γής στον έξώστη του τραί.

— "Ηταν άρκετό για να καταλάβη περ ίτινος έπρόκειτο.

— Μπαρ, μασκαράντια τά κάνης έμένα; φώ ναζε και χύθηκε στο λαϊμό του νεαρού.

— Έπενέθη ο φίλος του, ο όποιος άρταζε τό δίχτυ με τις τομάτες και χτύπησε τον Καρμαπέτ κατακέφαλα.

— Φωνές, φασαρία, φόδος των γυναικών και σταμάτημα του τραί.

— "Ο Καρμαπέτ κατεβείσθη χωρίς δίχτυ, χωρίς τομάτες, χωρίς άντράκια, χωρίς άγγούρια και ώδηγήθηκε από τον παρενδένια πολισιαν στο πλησιέστερο τημα δια νά πληρώσθι πρώτομα, ν' άκούση καταάσα και να μείνι άρκετές ώρες υπό κράτηση.

— "Άλλο φορά. Σουρπούτσα, σαλάτα άμα τέλεις, στο μανάξικο τό ντολά να στέλνις, τζάνεμ, γιατί έντό πολύ μασκαρά άντρωπο έκει, γιαδρούμ.

ΣΥΛΒΙΟΣ Σ

ΠΝΕΥΜΑ

ΠΟΥ ΗΤΑΝ

— "Ο άρρωστος μόλις συνήλθε από ένα όδυ πα ραλήρημα:

— Ποθ είσαι; ψιθύρίζει. Στον Παράδεισο; — Όχι, χρυσό μου, τού άπατά η γυναίκα του. Είμαι άκόμη μαζί σου!

ΠΟΙΑΝ ΗΣΕ:

— "Ελα, φίλε μου, μη στενοχωριέσαι. τό Κράτος θα φροντίσι για τις άνάγκες της συζού σου στο διάστημα που θα μείνι στη φυλάκη.

— Νά, μά ποιανής; Καταδικάσθηκε, ξέρεις, έπί... πολυγαμία!

ΤΙ ΝΑ ΤΡΑΒΗΣΕ

— Εκείνη (παίζοντας πάνω, έπέθηκε τό μου σικό τεμάχιο): — "Ακού, Λεωνίδα, άκού τον κρότο των κανονιών... Γίνεται πόλεμος... Τώρα ρίχνονται στη λεηλασία...

— Εκείνος (από μέσα του): — Δεν μπορώ, σαν, Θεέ μου, να πάρουν τό πιάτο!

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΠΛΗΡΩΜΕΝΗ

— Οι σοφοί κάνουν τις παροιμίες και εϊ ή λήθιοι τις άπατακαμένους.

— Ποιος σοφός τό είπε αυτό;

ANNY ONTPA Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΜΑΞ ΣΜΕΛΙΚ

Διά των εφημερίδων, όλος ο κόσμος έμαθε πριν από μερικές μέρες ότι ο Μάξ Σμελικ, ο διάσημος γεωγράφος, είχε σήμερα έλξει πεπρωμένη του γεωγραφικού στρατού, και μάλιστα ένας απ' αυτούς

στον οποίο οφείλεται η κατάληξη της Κρήτης. Η ίδια αυτή είδηση μας πληροφορούσε ότι ο Σμελικ, έλαφρως άσθενής, δεν διατρέχε κανέναν σοβαρό κίνδυνο.

Στους κινηματογραφικούς κύκλους είναι γνωστόν ότι ο Σμελικ είναι σύζυγος της "Αννι Οντρά, της χαριτωμένης γερμανίδος νετέττας, την οποίαν πολλές φορές έθαύμασαν οι Άθηναίοι και νέαν ταινίαν της οποίας έχουμε καιρό να ιδούμε. "Ας αφήσουμε λοιπόν τώρα την ίδια την νετέττα να μας μιλήσει για το ρομάντο της άσπρης της με τον γεωμάνο πρωτοπυγμάχο.

ΤΙ ΛΕΓΕΙ Η ΙΔΙΑ

"Είπα πρώτη φορά πού άκουσα να μιλάνε για τον Σμελικ ήμουν μόνη μου μέσα στο καμρίνι μου, στο στούντιο του Βερολίνου. Γυρίζοντας το κουμπί του ραδιοφώνου άκουσα τον σπίκερ να περιγράφει το μάξ του Μάξ με τον Σάρκευ. Την εποχή εκείνη όμως το μάξ δεν μ' ενδιέφερε γιατί το ερώδησα ως το πιο άγριο σπόρ.

"Μετά κάμποσο καιρό, ο Μάξ με συνήγαγε σε μια έσπεριδα. Την επομένη ημέρα μου έστειλε μιά άδελφή ανθοδέσμη. Τον εύχαρίστησα και τον προσέκαλεσα σ' ένα γεύμα που παρέθετε την άλλη μέρα προς τους δημοσιογράφους ο διευθυντής του στούντιο, επί τη ευκαιρία ενός νέου μου φιλμ. Στην αρχή έφάνηκε πολύ δειλός, δεν άργησα όμως να γίνωμε δυο καλοί φίλοι.

"Πριν φύγει για την Αμερική, για να αντιμετωπίσει σ' ένα μάξ τον Κέντ Χόμς, με ρώτησε εάν ήθελα να γίνω γυναίκα του όταν θα γύριζε. Την αίτησή του αυτήν σε νόμο, μου την έκανε στον σταθμό, ενώ με τα μάτια μου δρεγμένα άκομη από τα δάκρυα,

τόν χαιρετούσα με μιά τελευταία κινήσι του χεριού, την στιγμή ά κριδώς που το τράινο ξεκινούσε.

"Τού άφηγησα αναί.

"Όταν έπειτα από μερικές εβδομάδες ο Μάξ επέστρεψε από την Αμερική, άπονητευμένος άπό την ήττα του, ήταν εύχαριστημένος που με ξανάβρισκε. Και έγω όμως, μόλις τον είδα να κατεβαίνει από το τράινο, έτρεξα στην άγκαλιά του κλαίοντας από την συγκίνησή μου.

"Μπορού όμως παντρευτούμε, έπρεπε να έχουμε και την συγκατάθεση των γονέων μας. Μόλις λοιπόν εφάνέρωσα στην μητέρα μου τους σκοπούς μου, εκείνη έγινε έξω φρενών.

"Πώς! Μου είπε, θέλεις να παντρευτείς έναν χυδαίο παλαιστή λιποδρόμου; Τρελλάθηκες, κορίτσι μου; Ποτέ μου δεν θά έπιτρέψω αυτόν τον γάμο!

"Μά δεν είναι παλαιστής λιποδρόμου, μητέρα, προσπάθησα να της εξηγήσω. Είναι ένας διάσημος πυγμάχος, πράγμα που είναι πολύ διαφορετικό.

"Ξέρω έγω τι λέω, παιδί μου, άφήντισε αγέρωχα η μητέρα μου. "Όπωσδήποτε σου είπα την σκέψη μου, και δεν θέλω πιά να γίνεται λόγος γι' αυτή την ιστορία. "Αν επιμένεις θά παντρευθής χωρίς τη συγκατάθεσή μου.

"Την ίδια μέρα μίλησε και ο Μάξ στη μητέρα του. Η άξιοπρεπής και υπέρφανη κυρία Σμελικ του είπε όμως:

"Πώς! Τι είναι αυτά που άκούω; Θέλεις να παντρευθής μιά καμπαρίνα; Ποτέ, έρ' όσον ζω έγω!

"Τότε κι' έμεις χρησιμοποιήσαμε ένα στρατήγημα. Σκαρώσαμε μιά συνάντησι των δυο ήπείρων, που έτσι για πρώτη φορά έγνωρίζονταν. Επί μισήν ώρα έκνταξε η μιά την άλλη, στο τέλος όμως άρχισαν να κουδενιάζουν και να φιλοαρούν ώσάν να έγνωρίζονταν από χρόνια.

"Η μητέρα μου έδωσε τότε πρώτη το ζήτημα:

"Τι λένε; Να έπιτρέψωμε στα παιδιά μας να παντρευθούν; "Βεβαίως, άφήντισε η κυρία Σμελικ. "Αφού έχει μητέρα σαν κι εγώ, είμαι βέβαιη ότι η "Αννι θα είναι ένα θαυμάσιο κορίτσι!...

"Και ύστερα; Θα με ρωτήσετε

είς, "Ε, λοιπόν, δεν υπάρχει ύστερα, αφού, όπως λένε συνήθως, οι εύτυχημένοι άνθρωποι δεν έχουν ιστορία.

"Παντρευθήκαμε στο "Σαρλότ-τεμπουργκ, όπου, παρ' όλον ότι δεν είχαμε στείλει προσκλησεις χιλιάδες και χιλιάδες ένοι παρέστησαν στην τελετή του γάμου μας κι' έπεριμένα να μας ιδούν έξω από την μικρή έκκλησούλα.

ΤΟ ΜΟΝΟ ΝΕΦΟΣ

"Κατοικούμε συνήθως στα περίχωρα του Βερολίνου, στο Σπάρροου, και τίποτε ποτέ δεν ταρασσεί την ευτυχία μας. "Όταν δεν γυρίζω φιλμ και ο Μάξ δεν κάνει την άυστηρηστική προπόνησή του, για κανένα μάξ, τότε δεν φεύγουμε ούτε στιγμή από το σπίτι μας. Οι ώρες περνούν ως διά μαγείας, και ολόκληρη την ημέρα την περνάμε ο ένας κοντά στον άλλον. Δεχόμαστε έλαχιστούς φίλους.

"Ένα μόνο νέφος υπάρχει στον άρizonτα της ευτυχίας μου. Δεν θέλω να έλθω τον άνδρα μου να ανέβαιν στο ρήκ. Ποσες φορές δεν τον το έλα από τις πόδες, να έγκαταλείψω την πυγμάχια! "Υποφέρω από τα χτυπήματα που δέχεται, σάν να ήμουν έγω η ίδια στη θέση του.

"Ξέρεις, όμως, μου λέει, χτυπάω και έγω γερές γροθιές!...

"Τι να τις κάμω όμως έγω τις γροθιές που δέχονται οι άλλοι; Τι μ' ενδιαφέρουν οι άλλοι; Έμένα, μόνο ο άνδρας μου μ' ενδιαφέρει!...

ΚΑΙ ΛΙΓΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ANNY

Γεννήθηκε στην Πράγα της Τσεχοσλοβακίας το 1908, κατά τον 1ο κι 2ο έτος της γρήγορας κι κινηματογραφική και θεωρητική με- κη προ όλιγων έτών μιά από τις καλύτερες νετέττες του κόσμου. "Ορείλει βέβαια πολλά στην πείρα και τις συμβουλές του σκηνοθέτη της, του Κάρελ Λαμάκ, που έγινε κατόπιν και σύζυγος της.

"Ο Σμελικ δεν ο δεύτερος. Σχεδόν όλα τα φιλμ στα οποία έχει πρωταγωνιστήσει τα διηγήθηκε ο Λαμάκ, και όλα είναι κομψοτεχνήματα, που είνους των. "Υπενθυ- νώμε στους φίλους του κινηματογράφου την μεγαλυντέρα της επιτυχία "Μαριέλ Νιτούρ, όπου η χαριτωμένη νετέττα ήταν κυριολεκτικώς άφθατος.

Α. ΔΕΠΙΟΛΛΑ Σ

Η ΑΓΑΠΗ στα δύο φύλα

Μπορεί ν' αγαπιώνται με την ίδια δύναμη ο άνδρας και η γυναίκα, αλλά ποτέ δεν αγαπιούνται κατά τον ίδιο τρόπο. Γιατί η φύσις τους έχει πλάσει διαφορετικούς. "Ως που να υπάρχει και ένας μόνον άνδρας και μιά μόνο γυναίκα επάνω στη γη, μπορεί ν' ανταλλάσσουν παντοεινά τ' άθω παρόμοιο τους: "Δεν μ' αγαπάς, όπως σ' αγαπά έγω". Και το παράπονο θα είναι αληθινό, γιατί η γυναίκα δεν θ' αγαπήσει ποτέ όπως ο άνδρας, ούτε και ο άνδρας όπως η γυναίκα.

"Ας άκούσαμε δυο αθύρημτες φωνές, που βγήκαν από δυο μακρινούς λαούς:

Οι ίθαγενείς της "Οκεανίας τραγουδάνε:

"Ο Θεός μας έφτιαξε με τα δυο του χέρια, γι' αυτό μας έκαμε πιο μεγάλους από σάς τις γυναίκες. Ο ίδιος μας χώρισε σε μεγάλους και μικρούς. Αν δεν υπακούετε στα λόγια του Θεού, θά τιμωρηθίτε γι' αυτό."

Και οι γυναίκες τους λένε:

"Ο Σιγκιμπούγκα μας έπλασε σε μικρότερες από σάς και γι' αυτό σάς υπακούουμε. "Αν δεν εγινόταν αυτό, αν δεν είχατε φορτωθή με όλες τις εργασίες, δεν θά σάς υπακούεμε βέβαια. Έσας ο Θεός σάς έφτιαξε με τα δυο του χέρια, έμάς με το ένα. Γι' αυτό και μείς δεν καλ λιεργόμμε τ' η γή."

Νά, ένα άλλο τραγούδι, που το τραγουδάνε νέοι και νέες στο χορό:

Οι γυναίκες λένε:

"Όποιοι θέλει να τον αγαπούν οι γυναίκες, άς περπατή με τα όπλα του. Το πρόσωπό του άς ασπράφτει σαν τη φλόγα του τουφεκιού του. Τότε μόνο θάχη το δικαίωμα να φωνάξει: Σε μένα, κορίτσια!"

Και οι νέοι άπαντούν:

"Κάνετε καλά να μας αγαπάτε. "Ο Θεός μας στέλνει στον πόλεμο. Και έτσι θά μάς μείνι τουλάχιστον η άνανμη της ευτυχίας που μάς δώσατε."

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Αυτά συμβαίνουν στους λαούς, όπου η μυική δύναμις χωρίζει τον άνδρα από τη γυναίκα.

"Αλλ' άς δούμε το ζήτημα αυτό και γενικότερα. Για τη γυναίκα ο έρωτας είναι η πρώτη ανάγκη που υπερνικά κάθε άλλη. Όλος ο οργανισμός και η ψυχολογία της οργανίζονται κάτω από την επίδρασι του έρωτος.

"Η γυναίκα είναι καμωμένη άπό τη φύσι για να ποθή επί μακρόν, για να κατέχη επί μακρόν και για να δημιουργή γήρω της μιά θερμή και τρυφερή άτιμόσφαιρα, μέσα στην οποία ζή, σάν σε φωλιά. Κρατεί μέσα στα σπλάχνα της έναν άγγελό, που πάντα τον ποθεί με θερμην και γι' αυτό δεν σβύνει εύκολα η άφροσύνις για τον σύμτροφό της.

"Από τη φλογερή χαρά του άνδρος που αγαπά περνά κατόπιν στα χάρδια των παιδιών της.

"Η ήδονή δεν την κουράζει, ούτε η φλόγα την θναιρεί, ούτε το πάθος την ενοχλεί. "Ολόκληρη, από το κεφάλι ως τα πόδια, είναι θουτηγμένη στον έρωτα. "Ο χυμός του πλημμυρίζει κάθε της φλέβα. "Ετσι, όταν συμβή να τ' άσση όλα αυτά, μοιάζει με ένα δένδρο που το έχει καταστρέψει η θύελλα, που το έχει ξηράνει τα φύλλα του και το έχει καταστρέψει τους καρπούς του.

Ο έρωτας του άνδρος είναι κεραυνός που καίει.

Ο έρωτας της γυναίκας είναι μιά άκτινα ήλιου, που κατεβαίνει άργα στην καρδιά και την ζωογονεί.

"Αν για πολλούς άνδρες η ήδονή είναι το πάν στον έρωτα, για τη γυναίκα όμως, όσο διεφθαρμένη και να είναι, δεν συμβαίνει ποτέ το ίδιο.

Οι άνδρες πρέπει να το αντιληφθούν καλά αυτό: Ποτέ μιά γυναίκα δεν γίνεται εύτυχημένη από την ήδονή, τα χρημάτα ή τα λούσα που της προσφέρτε, όσο από τον έρωτα.

"Η γυναίκα θέλει άγάπη. Θέλει να νοιώθι τη θερμή της άναπνοής ενός άνδρος και άι σβάνεται την άναγκη να στηρίχθι ολόκληρη και με έμπιστοσύνη επάνω στο μπράτσο του.

Πόσες φορές δεν άντικρύς με το θέαμα μιάς γυναίκας που είναι δυστυχισμένη, ενώ ο άνδρας της την περιποιείται και ικανοποιεί κάθε της επιθυμία; Μιά άλλη πάλι είναι εύτυχημένη, μέσα στην φτώχεια, και τις περιπέτειες.

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΘΕΛΕΙ Ν' ΑΓΑΠΙΕΤΑΙ

Το πράγμα είναι εν τούτοις πολύ άπλο. Η πρώτη δεν άγαπά τον άνδρα της, ενώ η δεύτερη τον αγαπά.

Αυτή είναι μιά από τις ούσιες δέστερες διαφορές του τρόπου με τον οποίον αγαπούν άνδρες και γυναίκες.

Ο άνδρας θέλει ν' αγαπιέται.

"Η γυναίκα αισθάνεται την άναγκη ν' αγαπάται. Το αίσθημά της — ένα αίσθημα που την φθείρει διαρκώς — είναι πιο θερμό και πιο διαχυτικό. Ζητάει πολύ λίγα από το σύμτροφό της, γιατί είναι πλούσια σε άγάπη και με το περισσευμά της καλύπτει τις έλλείψεις.

Πολλές φορές άρκεί στη γυναίκα να λή: "Αγαπάω". Και στον άνδρα να λή κομπαστικά: "Αγαπιέμαι".

Μην ρωτάτε τη γυναίκα για τι αγαπά.

Πολλές φορές αγαπά άνδρες φοβερά άσχημους, φτωχούς, σημαδεμένους, έτσι που να προκαλούν την έκπληξι και τη φρίκη. Της είναι άρκετο, ο άνδρας που αγαπάει να είναι ολόκληρα δικός της. Γιατί ξέρει να τον στολίσση μ' ένα υπέρλαμπρο φώς, που βγαίνει μέσα από την καρδιά της.

"Η γυναίκα δεν άμφιβάλλει, όταν αγαπά, πως θά άνταγαπηθί.

Μήπως ο Κάισαρ άμφέβαλε ποτέ πως θα κερδίση μιά μάχη ή ο Ναπολέων για το ότι θά έμενε άθάνατος;

ΘΑ ΣΥΡΘΗ ΣΑΝ ΕΡΠΕΤΟ

Τέτοιος είναι ο έρωτας της γυναίκας.

Θά συρθί σαν έρπετο στα πόδια του συντρόφου της ή θά μουγγρίσ σαν λιοντάρι από την όργη ή τον πόθο, ή θά είναι ένα κουκούλι που ζητάει μόνο χάρδια και τρυφερότητα ή ένας άετός που σηκώνει στα χέρια του τη λεία του.

Με τον έναν τρόπο όμως ή με τον άλλον θ' αγαπηθί. Αυτό ζητάει και αυτό επιθυμεί.

"Η άσάλευτη πίστι του φανατικού ή άπειρη αθάβεια του ανθρώπου που κατέκτησε όριστικά την εύτυχία είναι κοινές άρετες στον έρωτα της γυναίκας και σπανιώτατες στον άνδρα.

ΚΛΩΝΤ ΑΝΕ

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΠΙΓΕΙΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Οι δέκα άραιότερες σταρ του Χόλλυγουντ κατά την γνώμη του Ρούντο Βαλλέ, είναι οι έξής:

1) "Άλις Φαίη, 2) Ντολότες ντέλ Ρίο, 3) Τζίντζερ Ρότζερς, 4) Μαριλέν Ντήτριχ, 5) Γκερέτα Γκάρμπο, 6) Καρόλ Λομπάρντ, 7) "Ανν Σόβερν, 8) Βαρβάρα Στάινγούκ, 9) Τζόαν Κράουφορντ και 10) "Ανν Ντέροακ.

ΟΙ ΔΕΚΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ

Και ίδου τώρα κατά την Κωρόλ Λομπάρντ οι δέκα άραιότεροι άνδρες του Χόλλυγουντ:

1) Κλάρκ Γκέμπλ, (Αν υπορούσα άς μην τον άνεφερα πρώτον), 2) Τάυρον Πάουερ, 3) Ρίτσαρντ Γκρήν, 4) Ραμόν Νοδάρο, 5) Γκάρρυ Κούπερ, 6) Φράνσις Τόν, 7) Ντούγκλας Φαίρμπανκ (υιός) 8) Κάρο Γκράντ, 9) Τζωρτζ Μπρέντ και 10) Ρόμπερτ Τάιτλφορ (Τι γά σκέπτεται άραγε ο Τάιτλφορ για την Καρόλ, που τον άναφέρει τελευταίον στον κατώτατο;)

ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑ

Τελευταίως, ώριμένοι έκκεντρα κοί στατιστικολόγοι έπεχειρήσαν να αναλύσουν τον χαρακτήρα των διασημότερων σταρ του κινηματογράφου, αναλόγως... του χρώματος των. "Ιδού που κατέληξαν:

ΜΑΞ ΓΟΥΕΣΤ: Παχουλός, εύασκρος, σε τέτοιο σημείο που είναι ικανή να δώλη σε πειρασμό και να διαφείρη άκόμη και έναν χορτοφάγο. Το χρώμα της είναι κοφύ — άσπρο, ή μάλλον της... μοσχάριας μπριζόλας.

ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ: Ζωηρή, όμορφη, καταθρόνια, όρμητική, υπέρφανη, άφελεστότη, φλογερή. Το χρώμα της είναι το κόκκινο και το κίτρινο.

ΜΑΡΑΕΝΕ ΝΗΤΡΙΧ: Νοσηρά ήδυπαθής, μεγαλοχολική. Η γεωμανική ψυχή της φτερουγίζοντας σε άλλους κόσμους, της δίνει ένα πρσίον ανένιματικό χρώμα.

ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ: Παγερή Σουηδή, πλούσια από άκαθόριστα αισθήματα, από γνώμες, από κινήσεις που μόλις διαγυφάνονται. Μπορεί μάλιστα να παραβλήθι με τους πολυχρόμους εκείνους δίσκους οι οποίοι στρεφόμενοι άφίχνουν να φαίνεται ένα παράδεισο χρώμα άσπρο και διαφανές, διαποικιμένο με όλες έλαφρές από χρώσεις. Η Γκερέτα Γκάρμπο, η γυναίκα — μυστήριο, άναποκρίνεται στο άγνωστο και άκαθόριστο χρώμα του πιο καθαρού κρυστάλλου: είναι μιά ύπαρξις γεμάτη φώς και άρμονία.

ΜΠΡΙΓΙΤΤΕ ΚΕΛΛ: Γυναίκα άμφιόβλη, σατανική, με έντονα θηρία της ζούγκλας και με σώμα άγνώμιατος. Κανένα χρώμα δεν είναι δυνατόν να την χαρακτηρίσει, είναι άόρωτη.

ΑΛΙΣ ΦΑΙΗ: Ξανθό χαμόγελο, γυναίκα περίεργη στην όπια συναντώνται η ζωηρότης των Αμερικανίδων και η αισθηματικότητης των γυναικών των πλάσμενων με τρυφερή καρδιά. "Όλα αυτά την τοποθετούν στο χρώμα αλλιά ένα χρώμα όμως αλλιά — άρζαντέ, άμοιο με το χρώμα των θεσπεσίων φρενώνων μαυλιών της.

ΑΥ. ΠΗΛΙΑ

"Υποφέρετε από άπνεια; "Αν ναι, άκολουθήστε το παράδειγμα των σταρ, των οποίων η νευρικότης και η προμακτική άρσασία ου υπαγάται σε άλλους νικητρών έθνοες.

"Η Καθι θρόνους παίρνει... καταπραίνει.

"Ο "Εντοαριν Ρόμπαουντ έάει στο γραμμόφωνό τον παθητικό δίσκο.

"Η Μαίρη Άστορ διαβάει φίλοσφικά έργα, το ενδιαφέρον των οποίων την έλαποστέλλει γρήγορα στην άγκαλιά του Μορφέως.

"Η Τζόαν Μπλάνκελ, τότε κάνει αφοπνίγες μέσα στο δωμάτιό της, ποτέ παίρνει ένα ντούκι, και ποτέ κάνει και τα δύο.

Βλέπετε ότι δεν σάς μένει παρά να διαλέξετε.

Ε. ΝΤΕΒΙΛΛΕΡ Σ

ΣΜΑΡΑ Η ΜΑΓΕΜΕΝΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

Σμαρά! Είναι το όνομα της πιο μυστηριώδους πολιτείας και του μυστηριωδέστερου βασιλείου απ' όσα υπήρξαν ποτέ στην Αφρική.

Ούτε θρύλοι, ούτε έξημμένες φαντασίες μυθιστοριογράφων, δεν της έχουν άποδώσει όλο το άγριο μεγαλείο της. Μόνο η σκληρή πραγματικότητα, που γίνεται κάποτε τραγική, λέει όλη την αλήθεια γι' αυτήν την πολιτεία.

Οι Μαυριτανόι της Ισπανικής κήσεως του Ρίο ντε "Όρο, που είναι μιά από τις έρημικότερες και πιο άφιλόμενες χώρες του κόσμου, πάντα έσυμβούλευαν τους τολμηρούς Εύρωπαίους ταξιδιώτας:

"Η Σμαρά, η πρωτεύουσα του σουλτανού Μολού, βρίσκεται καί λαμπροκάει μέσα στο χρυσάφι της άμμου, θουτηγμένη στο πιο άδιάλυτο μυστήριο. "Αλλά μη τολμίζετε να την άναζητήσετε, γι' αλλι ή τραγική μοίρα θά σας οδηγίση άσφαλώς προς τον θάνατο!

Και οι όδηγοί καρσάνων, έσ' αν έχονταν τον δρόμο στην έρημο και φρόντισαν μήπως έρθουν πολιτεία, έκαναν την έξης προσευχή στον Θεό:

"Ω, "Αλλάχ, αν δεν θέλεις να μάς δείξεις τον ίσιο δρόμο, αυτό που οδηγεί στις σκηνές και στις γυναίκες μας, κάνε μας να πεθάνωμε από δίψα και στερήσεις, παρά να μάς φέρης μπροστά στα

τείχη της Σμαρά, γιατί για μάς, που δεν είμαστε προστατευμένοι του βασιλέως της έρημου, θά είναι πιο γλυκός ο θάνατος παρά η κείνη, είδε μιά στοχαστική πολιτεία των φαντασμάτων.

"Ένα Ισπανικό άεροπλάνο, πετώντας κάποτε στην περιφέρεια έ, κείνη, είδε μιά στοχαστική πολιτεία χωμένην μέσα στην φλογισμένη άμμο, μιά πολιτεία που δεν είναι σημειωμένη σε κανένα χάρτη. Και θάσαν άσφαλώς ή τρομερή Σμαρά ή πολιτεία που δεν συγχωρεί αυτους που φθάνουν ως εκεί.

Και οι Ισπανοί, που έχουν στο Ρίο ντε "Όρο μιά κυριαρχία περισσότερο όνομαστική παρά πραγματική, έδωσαν σαν πάντα να πείθουν μιά στρατιωτική άποστολή για να καταλάβουν την πόλι και να διαλευκάνουν το μυστήριο του θρόλου της. Και ή άποστολή αυτή, αν έπήγαινε, έπρεπε να συγκροθίθι άποκλειστικά και μόνο άπο στρατιώτες της μητροπόλεως, γιατί κανένας από τους ίθαγενείς δεν θά ήταν διατεθειμένος να πάη.

"Αυτόσο, ένας τολμηρός έξερει νητής, ο Μισέλ Βεσσός, κατώρως σε να φθάση ως τις πύλες της Σμαρά, μετρημεισμένος σε γυναικ, με την βοήθειαν μερικων Μοροκινών οδηγών που είχαν ζήσει τόσο με τους λευκούς, ώστε ν' άποβάλλουν τον φόβο που κατέχει τους άμοσθενείς των γι' αυτήν την πολιτεία.

"Αλλά σάν έφθασαν κοντά στις κατασκήνωσεις των, πρόσφαλλών της πολιτείας, οι όδηγοί έσταματήσαν και δεν θέλησαν να προχωρήσουν. Είχε ξυπνήσει μέσα τους ο έμφυτος φόδος της φύλης των.

Εν τώ μεταξύ ο έξερεινής έπρόφρασε και έκρύφθηκε σε κάτι άποσκαυές που ήταν φορτωμένες σε μιά καμήλα. Και οι ίθαγενείς

δεν υπάρεσαν να το σκάσουν, για τί έφθασαν εν τώ μεταξύ οι τρομεροί φρουροί της Σμαρά, που άφισαν τους όδηγούς να προχωρήσουν, αλλά με την υποχρέωσι να μην πλησιάσουν στην πολιτεία.

"Ο έξερεινής δεν ήθελε όμως να ύποχωρήση. Είχε άποφασίσει να παίξη και αυτή τη ζωή του. Βγήκε από την κρύπητή του, έκατέλειψε τους συντρόφους του και περιγύρισε ανάμεσα από τις σκηνές των άγριων πολεμιστών χωρίς να γίνη αντίληψις, έφθασε σε μιά πύλη από την οποίαν μίη κη στην πόλι και άρχισε να περιφέρεται στους στενούς και μυστηριώδεις δρόμους της.

"Όταν έφθασε μπροστά σ' ένα τεμάλ έσταμάτησε. Έκνταξε γύρω του: κανείς δεν τον έβλεπε. Τότε έπωφελήθηκε της εύκαιρίας και πήρε μερικές φωτογραφίες και έκανε μερικά πρόχειρα σκίτσα. "Έπειτα, σάν να μη συνέβη τίποτε, έανώπερασε από τους φρουρούς και έφθασε στην κατασκήνωσι των οδηγών, που τον ένδιμζον νεκρόν.

"Ο Βεσσός κατώρως να έξα κριδώς ότι ή πολιτεία ολόκληρη είχε ενκαταλείφθι και ότι οι πολεμιστοί είχαν κατασκηνώσει στα περίχωρα με τις οικογενείες τους.

Μέσα στην πόλι βρήκε έρεισμα να σπίασε δίπλα σε άλλα πολύ καλά διατηρημένα, κάτι παράξενες οικοδομές με πυργίσκους, μιά πολιτεία πολύ έκτεταμένη, αλλά που δεν είχε την μεγαλοπρέπεια που της απέδιδαν τόσοι και τόσοι θρύλοι.

"...Αλλά μην προσπαθήσει να πλησιάσκει, γιατί ή τραγική μοίρα θά σ' οδηγίση άσφαλώς προς τον θάνατο."

Αυτά τα λόγια των Μαυριτανών

της άκτής άρχισαν να θασανίζοντο το μυαλό του έξερεινής, μετά την πρώτη του έπιτυχία. "Εγνώριζε καλά ότι όλοι άνεξαρτάτως αυτοί που είχαν κατορθώσει να πλησιάσουν την καταραμένη πολιτεία, πέθαναν άμέσως κατόπιν, είτε από το μαχαίρι των ληστών, ή από μιά μυστηριώδη άρρώστεια.

Και πραγματικά, όταν έρθησε μακριά από την κατασκήνωσι των πολεμιστών, ο Βεσσός άρχισε να αισθάνεται πόνους στην κοιλιά, στο στήθος, στο κεφάλι. Το πα έβδι της έπιστροφής του έγινε μαρτύριο και οι όδηγοί έπρόσμεναν από μιά στιγμή στην άλλη να τον βδουν να σαριάζεται νεκρός. Για να του δώσουν θάρρος του θυμ, ζαν ότι την επομένη ήταν Χριστούγεννα, άλλ' αυτός δεν είχε τη δύναμη να τους άκούση.

"Ο δυστυχής έξερεινής έφρασε με έροπάλανο στο "Αγιάδιρ, όπου έμπηκε άμέσως σ' ένα στρατιωτικό νοσοκομείο για νοσηλεία. Και την άλλη μέρα, που ήταν Χριστούγεννα, ο έξερεινής πέθανε με πόνους φρικτούς σ' όλο το σώμα, χωρίς να μπορεί κανένας γιατρός να κάμη διάγνωση της άρρώστειας του.

"Από τότε κανείς δεν έπήγε πιά στη Σμαρά. Η πολιτεία είναι νεκρή, χωμένη στην άπέραντη έρημο, σαν στην φλογισμένη έμμο, σαν πονεμένη ψυχή που καί, τεταί έαλωμένη για να έρθι λίγη άνάπαυσι.

Κανείς δεν τολμίζει να την έπισκεφθί. Γιατί όσοι το θέλουν, θυμούνται άμέσως την τρομερή προφητεία: "Αλλά μην προσπαθήσει να πλησιάσκει, γιατί ή τραγική μοίρα θά σ' οδηγίση άσφαλώς προς τον θάνατο!..."

ΤΖΙΛΙΟ ΤΖΙΛΙ

Αυτά συμβαίνουν στους λαούς, όπου η μυική δύναμις χωρίζει τον άνδρα από τη γυναίκα.

"Αλλ' άς δούμε το ζήτημα αυτό και γενικότερα. Για τη γυναίκα ο έρωτας είναι η πρώτη ανάγκη που υπερνικά κάθε άλλη. Όλος ο οργανισμός και η ψυχολογία της οργανίζονται κάτω από την επίδρασι του έρωτος.

"Η γυναίκα είναι καμωμένη άπό τη φύσι για να ποθή επί μακρόν, για να κατέχη επί μακρόν και για να δημιουργή γήρω της μιά θερμή και τρυφερή άτιμόσφαιρα, μέσα στην οποία ζή, σάν σε φωλιά. Κρατεί μέσα στα σπλάχνα της έναν άγγελό, που πάντα τον ποθεί με θερμην και γι' αυτό δεν σβύνει εύκολα η άφροσύνις για τον σύμτροφό της.

"Από τη φλογερή χαρά του άνδρος που αγαπά περνά κατόπιν στα χάρδια των παιδιών της.

Αυτά συμβαίνουν στους λαούς, όπου η μυική δύναμις χωρίζει τον άνδρα από τη γυναίκα.

"Αλλ' άς δούμε το ζήτημα αυτό και γενικότερα. Για τη γυναίκα ο έρωτας είναι η πρώτη ανάγκη που υπερνικά κάθε άλλη. Όλος ο οργανισμός και η ψυχολογία της οργανίζονται κάτω από την επίδρασι του έρωτος.

"Η γυναίκα είναι καμωμένη άπό τη φύσι για να ποθή επί μακρόν, για να κατέχη επί μακρόν και για να δημιουργή γήρω της μιά θερμή και τρυφερή άτιμόσφαιρα, μέσα στην οποία ζή, σάν σε φωλιά. Κρατεί μέσα στα σπλάχνα της έναν άγγελό, που πάντα τον ποθεί με θερμην και γι' αυτό δεν σβύνει εύκολα η άφροσύνις για τον σύμτροφό της.

"Από τη φλογερή χαρά του άνδρος που αγαπά περνά κατόπιν στα χάρδια των παιδιών της.

Αυτά συμβαίνουν στους λαούς, όπου η μυική δύναμις χωρίζει τον άνδρα από τη γυναίκα.

"Αλλ' άς δούμε το ζήτημα αυτό και γενικότερα. Για τη γυναίκα ο έρωτας είναι η πρώτη ανάγκη που υπερνικά κάθε άλλη. Όλος ο οργανισμός και η ψυχολογία της οργανίζονται κάτω από την επίδρασι του έρωτος.

"Η γυναίκα είναι καμωμένη άπό τη φύσι για να ποθή επί μακρόν, για να κατέχη επί μακρόν και για να δημιουργή γήρω της μιά θερμή και τρυφερή άτιμόσφαιρα, μέσα στην οποία ζή, σάν σε φωλιά. Κρατεί μέσα στα σπλάχνα της έναν άγγελό, που πάντα τον ποθεί με θερμην και γι' αυτό δεν σβύνει εύκολα η άφροσύνις για τον σύμτροφό της.

"Από τη φλογερή χαρά του άνδρος που αγαπά περνά κατόπιν στα χάρδια των παιδιών της.

Αυτά συμβαίνουν στους λαούς, όπου η μυική δύναμις χωρίζει τον άνδρα από τη γυναίκα.

"Αλλ' άς δούμε το ζήτημα αυτό και γενικότερα. Για τη γυναίκα ο έρωτας είναι η πρώτη ανάγκη που υπερνικά κάθε άλλη. Όλος ο οργανισμός και η ψυχολογία της οργανίζονται κάτω από την επίδρασι του έρωτος.

"Η γυναίκα είναι καμωμένη άπό τη φύσι για να ποθή επί μακρόν, για να κατέχη επί μακρόν και για να δημιουργή γήρω της μιά θερμή και τρυφερή άτιμόσφαιρα, μέσα στην οποία ζή, σάν σε φωλιά. Κρατεί μέσα στα σπλάχνα της έναν άγγελό, που πάντα τον ποθεί με θερμην και γι' αυτό δεν σβύνει εύκολα η άφροσύνις για τον σύμτροφό της.

"Από τη φλογερή χαρά του άνδρος που αγαπά περνά κατόπιν στα χάρδια των παιδιών της.

Η μικρή ΚΥΡΙΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Κάθε καλοκαίρι, η μητέρα μου, για να μπορούσε να πληρώσει τους φόρους και τα σχολικά μου διόδια, ενοίκιαζε ένα δωμάτιο στο μικρό εξοχικό μας σπίτι, που είχαμε στο Λίνο.

Η μητέρα μου ήταν χήρα από τριών ετών και έχω ήμουν μόλις δέκα ετών, όταν έφθασε να έρθω, σχεδόν εξαφάνισ, μια ξένη κυρία: ήταν μία πολύ νέα κυρία Πολωνέζα, λευκή, πολύ κομψή, που μιλούσε ωραία γαλλικά και ιταλικά.

Την έβλεπα να τοποθετεί τις αποσκευές της και της παρέδωσα το κλειδί της ντουλάπας.

Η μικρή κυρία άκουμπσε στο παράθυρο, εκύτταζε τον ουρανό και τη θάλασσα που έλαμπε πιο πέρα, έμεινε σιωπηλή και έπειτα τραβήχθηκε μ' έναν στεναγμό.

— Καληνύχτα, κυρία. Ύπνουν έ, λαφρό.

Αφού έκλεισε την πόρτα, έπαιγε να βρω τη μητέρα μου στην προεξώστια.

Εκείνη έμοιαζε να κοιμάται. Μου έρωσε το σπίτι με τις μυρωδιές της ή κυρία! Δεν ξέρω τι είδους γυναίκα είναι, μα δεν μου γεμίζει το μάτι για καθώς πρέπει κυρία.

Την νύχτα εκείνη δεν μπόρεσα να κλείσω μάτι. Ήμουν πολύ ταραγμένη. Η εικόνα της νεοφερμένης ήταν διαρκώς μπροστά μου.

Την άλλη μέρα το πρωί μία άκατακίτητη περιέργεια με έφερε στην παραλία για να την δω την ώρα του λουτρού. Η καμπίνα της δεν ήταν μακριά από το σπίτι μας. Εφορούσε ένα πράσινο μαγιό κολλητό στο σώμα σαν δεύτερη επιδερμίδα. Τα μαλλιά της όλο ξανθό, αφήναν χρυσές ανταύγειες.

Μέσα στα κύματα το σωμάτιό της είχε περίσσια χάρη: ήταν σαν ένα άρραχο αγυαλιό, απλό και άρμονικό.

Σαν έβγαινε από το νερό, ξεπλύνθηκε στην άμμο, έκλεισε τα μάτια της και έσταυρε τα χέρια της στο στήθος. Έτσι, ακίνητη όπως ήταν, έμοιαζε με τις εικόνες των νεκρών που είναι σκαλισμένες στους μαρμαρίνους τάφους.

Δεν θέλησα να ταραξώ την ήδονή της, έμεινα εκεί, πόσο άρα μάτια δεν έπεσαν μπροστά από τα μάτια μου. Πόσο χυπόουσε η καρδιά μου. Ποιά να ήταν αυτή η όμορφη μικρή κυρία, που έρχονταν από τον βορρά, για να μεθύσει με τον ήλιο μας;

Η μητέρα μου την άλλη μέρα ήταν έξω φρενών:

— Μου είπαν πως παρουσιάστηκε σε σκευδών γυνή στην παραλία, «Τι ισχυρόδα!» Αλλοίμονό σου αν την πλησιάσεις. Άκουσε: «Αλλά από καλημέρα και καληνύχτα δεν έχει. Γυναίκες σαν κι αυτήν δεν θέλουν πολλά λόγια, γιατί παίρνουν θάρρος.

Η μικρή κυρία έπληττε μόνη της στην παραλία, με είδε, με έφώναξε και με παρεκάλεσε να της κάμω συντροφιά. Καθίσασα στη σκιά κάτω από την τέντα της μεγάλης ομπρέλλας.

Η θάλασσα έλαμπε μπροστά μας. Περνούσαν άστρες και χρωματιστές θαρκοίλες. Ένα απαλό αεράκι μάς χάιδευε.

Ναυρέ μου φίλε, είμαι ένα φτωχό λουλούδι του βορρά που δεν άντεχει στον δικό σου ήλιο. Το αίμα του το ναιόω να έρθω. Άγαπώ, λατρεύω τον τόπο σου. Σαν έρχομαι εδώ, είμαι τόσο ευτυχισμένη, ώστε μούρχειται να κερτώ όλο τον κόσμο, να φιλάω τα παιδάκια, να τραγουδάω τα τραγούδια σου και να κλέβω τη ζέση σου για να την διαπείσω στις φλέβες μου για τον χειμώνα. Άχ, αυτός ο χειμώνας! Όταν σκεπάζω με τη ζωή που με πε-

ριμένει εκεί... Αυτές τις άτλειες νύχτες, το σπίτι μου, που είναι χωρίς ήλιο και χωρίς άγιο-πη... — Μα ο σύζυγός σου; — Ο άνδρας μου είναι άφωτος μένος πάντα στις δουλειές του. Ο καυμένος! Εργάζεται για μένα! Είναι τόσο καλός! Έγώ είμαι απαιτητική και ιδιότροπη. Δεν μου λείπει τίποτε και έχω την ελευθερία μου: είμαστε δυο καλοί φίλοι και όταν χωρίζουμε, γράφουμε ο ένας στον άλλον τρυφερά γραμμάτια. — Μου έδειξε, γελώντας πονηρά, δυο γράμματα. Το ένα ήταν τελείωμένο και το άλλο ατέλειωτο. — Και τα δυο είναι για τον σύζυγό σου; — Η ξένη έγέλανε παιδιότικα: — Όχι, το άλλο είναι για τον άλλον. — Τον άλλον; — Ο άλλος είναι ένας νέος που αγαπώ. Να σου πω: όταν είμαι εδώ δεν τον συλλογίζομαι και πολύ. Μα εκεί διαφέρει το πράγμα. Μου είναι απαραίτητος και είναι η μόνη μου παρηγοριά. Η καρδιά μου είναι τόσο διψασμένη για ά, γάμη!

Η μητέρα μου διαρκώς έγκρι- ναίε.

Τύχη που την έχω! Έγώ, μία τίμια γυναίκα να έχω στο σπίτι μου ένα τέτοιο υποκείμενο. Η θεία να ήξερα γιατί αυτός ο υποκείμενος, που κάθεται εδώ κοντά, κάνει διαρκώς βόλτες κάτω ά, πό το παράθυρό της!

Ο υποκείμενος όμως δεν εξαφανίστηκε. Ένα έραβό έδεδόθηκε ά, να το υπακούει μία όμορφη λευκή, ήμε ασπυνοάδα. Άπο τότε δεν ξαναέβλεπε.

Η μικρή Πολωνέζα κυρία ά έμαθε αυτό το δυσάρεστο επεισόδιο, γιατί την άλλη μέρα μου έκα- με με πολύ λεπτότητα διάφορες έρωτήσεις σχετικές με τον χαρακτήρα της μητέρας μου. Άπο τις απαντήσεις μου έβγαλε έκπληξη επι χειρήματα για να με πείσει ότι πρέπει να προσαρμοσθώ με το πνεύμα της εποχής.

Έγώ, προσέσες χαμογελά- τας χαριτωμένα, μοιάζω με τα τζιτζίκια που το καλοκαίρι μεθούν από ήλιο και χαρά, που τραγου- δούν τα τρελλά τραγούδια τους και πεθαίνουν από ήλιου και νο, σταλγία μόλις μνή το φθινόπωρο. Ήταν θάμνα όμορφα. Χαίρώ, ταν σαν μικρό παιδί όταν της έ- πήγαινα κανένα λουλούδι και για να μ' ευχαρίστηση, μου χάιδευε τα μαλλιά, μου έφωγες τα χέρια και με κυτούσε με έλεμμα γεμάτο τρυφερότητα και ήδυστασία.

Ήμουν, ακόμη παιδί και δεν εί- χα γνώρισε τις νοητικές της ε- γρήγες. Μα ένα καινούργιο αίσθη- μα, ανεξήγητο, άρχισε να γεννιέ- ται στην ψυχή μου. Αυτή η γυναι- κά μου άρεσε. Ήμουν ευτυχισμέ- νος σαν έρικόμου, κοντά της. Τι όραμα που μιλούσε για ά, τα πράγματα και ιδιαιτέρως για τη Βενετία, όπου έζούσε αυτή τη σι- γή, την έφήμερη ζωή ενός καλού, καριού.

Η Βενετία! Τρελλάνομαι για τη Βενετία! Ζηλεύω εκείνους τους έραστές που ζούσαν εδώ, λευθεροί μέσα στο μεγαλείο της τέχνης και της φύσεως. Και εσύ... γλυκό μου φίλε, εσύ, δεν ξέρεις τι είναι αγάπη; Δεν αγάπησες πο- τέ σου; — Όχι... δηλαδή... — Δεν σ' έφίλησε ποτέ καμμία γυναίκα;

Την ήβονη του πρώτου φίλου της έννοιωσα ένα έραβό στον κή- πο μας. Στο σπίτι δεν ήταν κα- νείς και μελε καθίσασα όταν έδι- σε ο ήλιος σ' έναν πράσινο μπα- κό, κάτω από το πυκνό φύλλωμα των πλατανιών. Απόλυτη σιγή έ- θαύλασε γύρω μας και μάς με- θούσε το άρωμα των τριανταφυλ- ών και του γαλακτιού.

Δεν έμυλούσαμε για ν' άκούμε το μακρινό τραγούδι της θάλα- σσας, που έμοιαζε μ' ένα γλυκό ναυούρισμα. Άργότερα, τα έα- πράγια άρχισαν το τραγούδι τους και η νύχτα έπλεε με ένα άρωμα ύγρασίας που μάς έφερνε το φθι- νόπωρο.

Εξαφάνισ, εκείνη άρχισε να

κλαίη με λυγμούς. Έπληρε στα χέρια της το κεφάλι μου και τα θερμά δάκρυα έπλημμύρισαν το πρόσωπό μου. Ένοιωσα τα χείλη της να ζητούν τα δικά μου. Μ' έφίλησε! Άχ, ποτέ δεν θα ξεσά- σω το πρώτο και τελευταίο φίλι της...

Σε μία στιγμή, άκούσθηκαν έή- ματα: ένας θορύβος άνάμεσα στα φυτά, μία εξαγριωμένη φωνή, ή σκιά μιας χοντράς γυναίκας και δυο θαρεία, τρομερά χαστούκια από ένα γονιό χέρι στο αιδέριο και γλυκό πρόσωπάκι της κυρίας ήταν ή συνέχεια...

Η μικρή κυρία με τη μεγάλη καρδιά έφυγε την άλλη μέρα το πρωί για την πατρίδα της, πολύ μακριά.

Ήταν γράμματα και έδρεχε. Άκούσα το τριέμο της πόρτας και τα δειμάτα της στον κήπο.

Έπαυσε μαζί της το καλοκαί- ρι και όλη μου την ευτυχία.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ ΚΟΥΥΝΕΝ

ΕΚΒΙΑΣΜΟΣ

ΕΥΘΥΜΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Η θροχή έπερτε με το τούλο μου, ένθ έρικόκμαστε στην άρχη ενός ατέλειωτου έξοχικού δρόμου και τότε ακριβώς το αυτοκίνητό μας έβριχε τη στιγμή να σταματή, σπ.

— Όραία την πάσαμε! μου έ- πε ή Μαρίου. Ήθελες να με πεί- σεις ότι αυτός ο δρόμος ήταν ο συντομότερος και τούσα με την θροχή θα γίνη ατέλειωτος.

— Έγώ δεν είπα τίποτε. — Και τώρα τι θα γίνωμέε με ξαναρωτήσε ή φίλη μου. Το τελευταίο χωριούδάκι που περάσα- με έρικόκμασε αιώνας πίσω και άλ- λους τόσους θα άπείχη το πιο κον- τινό μπροστά μας.

— Έσύ φταίς! Εξέπασα επί τέ- λους κι' έγω. Έκανες δυο ώρες να έτοιμασής για να φύγωμε.

— Δεν είχα ύπ' όφει μου ότι θα παίρναμε τον συντομότερο δρόμο, μου άπάντησε ειρωνικά.

Ήμουν έτοιμος να της δώσω μία καλήν άπάντηση, όταν, εύν- τως και για τους δυο μας, το αό- τοκίνητο άρχισε πάλι να δουλεύει.

Για να μην τα πολυλογώ, άφού έσταμάτησε άλλες πέντε φορές, άφού άναγκάσθηκαν να κατέβω και να το σπρώξω σε όλους τους ε- νίφορους, έφθάσαμε κάποτε έξω από κάποιο χωριό. Την ίδια όμως στιγμή, έτελειωσε ή θενζίνη μας.

Σπρώχνοντας λοιπόν και όλα, σημύοντας, κατάφερα να το φέρω ώς την είσοδο του πανδοχείου του χωριού, που για καλή μας τύχη εγειτόνυε μ' ένα γκαράζ.

Μήπως σάς έτελειωσε ή θεν- ζίνη; με ρώτησε ο ιδιοκτήτης του πανδοχείου.

— Ναι, ακριβώς... — Τότε σωθήκατε! Ο γκαράζι- στας έκλεισε στις έξη και έφυγε. Και δεν πρόκειται να χαλάση την ήσυχία του που να χαλάση ο κό- σμος. Πολύ γρουσουζής άνθρωπος και δεν ξέρει και το συμφέρον του!

— Ποι έινε το σπίτι του; έρω- τησα. — Ίσως τον καταφέρω να μάς δώση λίγη θενζίνη.

— Πάρτε αυτό το δρόμο, μου άπάντησε και στο τέλος του θα έβγαινε ένα μοναχικό σπίτι. Έκει κάθεται ο γρουσουζής!

Ο περπάτοσ αυτός, με κατα- κλυσμάσια θροχή, δεν ήταν και τόσο εύχρηστος. Άλλά, θέλοντας και μή, αναγκάσθηκαν να πάω. Τού κάκου όμως έχτύπησα ώρες ολάκληρες στην πόρτα του σπιτιού αυτού του ανάσπου γκαράζιστα.

Ούτε καν καταδέχθηκε ν' άνοιξη το παράθυρο για να έβη ποιος θρονάει.

— Σας το είχα πη, μου έδήλω- σε ο ξενοδόχος, όταν έπιστρέψα άπρακτος. Έτσι μούρχειται, κύ- ριε μου να άρχισω να πουλάω έγω θενζίνη, για να έβρουν την ήσυχία τους οι ταξιδιώτες.

Φυσικά, τα τουμπρά σγέδια του καλού αυτού ανθρώπου άφροδύσαν.

— Έγώ, άφού έφθασα, με κα- τακλυσμάσια θροχή, δεν ήταν και τόσο εύχρηστος. Άλλά, θέλοντας και μή, αναγκάσθηκαν να πάω. Τού κάκου όμως έχτύπησα ώρες ολάκληρες στην πόρτα του σπιτιού αυτού του ανάσπου γκαράζιστα.

Ούτε καν καταδέχθηκε ν' άνοιξη το παράθυρο για να έβη ποιος θρονάει.

— Σας το είχα πη, μου έδήλω- σε ο ξενοδόχος, όταν έπιστρέψα άπρακτος. Έτσι μούρχειται, κύ- ριε μου να άρχισω να πουλάω έγω θενζίνη, για να έβρουν την ήσυχία τους οι ταξιδιώτες.

Φυσικά, τα τουμπρά σγέδια του καλού αυτού ανθρώπου άφροδύσαν.

— Έγώ, άφού έφθασα, με κα- τακλυσμάσια θροχή, δεν ήταν και τόσο εύχρηστος. Άλλά, θέλοντας και μή, αναγκάσθηκαν να πάω. Τού κάκου όμως έχτύπησα ώρες ολάκληρες στην πόρτα του σπιτιού αυτού του ανάσπου γκαράζιστα.

Ούτε καν καταδέχθηκε ν' άνοιξη το παράθυρο για να έβη ποιος θρονάει.

— Σας το είχα πη, μου έδήλω- σε ο ξενοδόχος, όταν έπιστρέψα άπρακτος. Έτσι μούρχειται, κύ- ριε μου να άρχισω να πουλάω έγω θενζίνη, για να έβρουν την ήσυχία τους οι ταξιδιώτες.

Φυσικά, τα τουμπρά σγέδια του καλού αυτού ανθρώπου άφροδύσαν.

μοναχά τους μελλοντικούς του πε- λάτες. Γι' αυτό τον παρεκάλεσα να μάς νοίκιαση ένα δωμάτιο για να περάσωμε τη νύχτα. Μας έβη- λωσε ότι θα μάς έστοιχίσε έκατό φράγκα το κρεβάτι, μαζί με το πρόγευμα και το ποურμπουάρ και έγώ, δεν έτόλμησα να φέρω αντίρ- ρηση, αν και έπρόκειτο περί πρε- γματικού έδασιμού.

Είχε περάσει μισή ώρα από τη στιγμή που άπουσούρηκαμε στα δωμάτια μας, όταν, ξαφνικά, ά- κουστηκε ένα έφωνητό:

— Φωτιά! Φωτιά!

Βγήκαμε σαν τρελλοί, με τα νυχτικά μας στον διάδρομο, ό- που συναντήσαμε και άλλους πελά- τες του πανδοχείου, με την ίδια περιόλη. Είχα πιάσει φωτιά ή κεντρική καμινάδα του πανδοχε- ου και ο ξενοδόχος θέλοντας να την σβύση, ανέθηκε στα κεραμώ- δια μ' έναν κουβά νερό.

Ευτυχώς, σε λίγο, κατέφθασε ή πυροσβεστική ύπηρεσία του χω- ριού και ή πυρκαγιά δεν άργησε να σβύση.

Μεγάλη φασαρία για το χω- ριό, είπα σε μία στιγμή στον ε- στυνόμο που παρακολουθούσε τις προσπάθειες των πυροσβεστών. Κι' έλπιζω να έγνησε, επί τέ- λους, έκείνος ο γρουσουζής ο γκα- ραζίστας που μένει εδώ στο τέ- λος του δρόμου.

— Ποιος γκαράζιστας; έκανε ξαφνιασμένος ο άστυνόμος. — Έ- κεί που λέτε μένει μία οικογένεια από το Παρίσι που μάς έρχεται κάθε καλοκαίρι.

— Έγώ τα έχσασα. Δεν ήξερα τί να πώ.

Μήπως θέλετε θενζίνη; έξα- κολύθηκε ο άστυνωτικός άστυ- νόμος. Μία στιγμή να φανάω τον γυλιό του ξενοδόχου. Δικό του είνε το γκαράζ. Και θενζίνη έχει όση θέλετε.

Μονάχα τότε κατάλαβα τί είχε συμβεί. Άλλά τα δυο έκαστοφραγκα, το ένοίκιο του ξενοδοχείου μου λείπαν πιά άπο την τσέπη. Ο έκ- έιστής ο ξενοδόχος είχε φρον- σεί να τα είσπραξη προκαταβολι- κώς.

ΛΟΥΤΣΙΑΝΟ ΦΡΙΤΖΙ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΚΑΚΟΛΟΓΙΑ

Μεταξύ φιλενάδων: — Ο άνδρας μου έκλεισε χθές τα 30 χρόνια του... Ύπάρχει με- ταξύ μας διαφορά 10 έτών.

— Και όμως δεν φαίνεται κα- θόλου ότι είσαι 40 χρονών!

ΑΡΓΟΤΕΡΑ...

— Γιατί, μπαμπά, τα αγάλμα- τα της Νίκης παριστάνουν πάντο- τε μία γυναίκα;

— Θα το καταλάβης άργότερα, παιδί μου, όταν μεγαλώσης και παντρευθής!

ΣΥΖΥΓΙΚΕΣ ΕΚΜΥΣΤΗΡΕΥΣΕΙΣ

Η σύζυγος. — Τώρα που έχω- με πένθος, άδερφε να μου πάρης ο σύζυγος. — Τι πειράζει αν είνε και χρωματιστές.

Η σύζυγος. — Πώς δεν πειρά- ζει, τί θα πουν οι φίλοι σου;

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

— Έχετε παιδιά, κύριε; — Μαάλιστα, ένα γυλιό.

— Καπνίζει; — Δεν έχει θάλει τσιγάρο στο στόμα του.

— Καλό αυτό. Πηγαίνει στα καφενεία; — Ούτε μία φορά δεν έχει πα- τήσει σ' αυτά τα μέρη.

— Τα συγκαταστήματα μου. Ρε- μπλενίε τις νύχτες; — Ποτέ. Κοιμάται άμέσως με- τα το δείπνο.

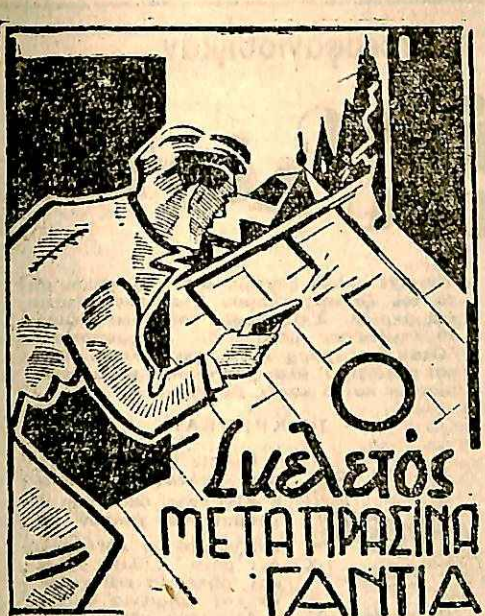
— Α, μα αυτό είνε ύψος! Τι ήλκισες είνε; — Δυο μιλώνι.

ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Ο δάσκαλος. — Η γή στρέφε- ται περί τον ήλιον... Ο μαθητής. — Κα άμα δεν έχει ήλιο;

25ον

— Κι' έμένα το ίδιο μου φαίνεται, πετόχη

Ο Κελετός ΜΕΤΑΠΡΑΣΙΝΑ ΓΑΝΤΙΑ

(Περίληψις προηγούμενων)

Η κατ'εξοχήν συμφορία το «Κόκκινο Δα- χτυλίδι», της οποίας άρχηγός ήταν ο έπο- μοιζόμενος «Σκελετός με τα Πράσινα Γάν- τια», αναγκάσθηκε να εγκαταλείψη την «Α- μερικήν, λόγω της άπηνους διώξεως της όπο- τού έκει διασημόν ντετέκτιβ Τόμ Κόξ, έγ- κατεστάθη στο Παρίσι, όπου και ήρρισε την κακοτυχία δράσε της. Μεταξύ άλλων άπο- θέλωσα ή συμφορία στον σφετερισμό έ- νος μεγάλου άδμαστωρχειού, κατώρθωσε να συλλάβη και να έγκλείση στις ύπογειες φυλακές της τας τρεις κληρονόμους του ά- δμαστωρχειού αυτού. Έπίσης άποθέλωσε να σπύσει τον σφετερισμό της μεγάλης περιουσίας της Μίρκας, συζύγου της «Ινδοί πριγκί- πης». Μίαρ, κατώρθωσε να σαγηνεύσει με τα δελγύτρα της «Ιρμας, μέλους της συμφορίας τον πριγκίπα «Ιμάρ, κατά ένα ταξίδι του στο Παρίσι. Ο «Ιμάρ άντελήθη ότι έπε- σε στα χέρια του «Κόκκινου Δαχτυλιδίου» και έστειλε τότε ένα γράμμα στον έν «Α- μερικήν ντετέκτιβ Τόμ Κόξ, παρακαλώντας τον να έλθη στο Παρίσι για να τον βοη- θήση. Ο Τόμ Κόξ πράγματι, ύστερα από ένα περιπετειώδες ταξίδι έφθασε στο Παρί- ρι και, μετρηφισμένος ως γέρο - κουρελιάρης, έζήτησε άσυλο υπό το όνομα Μιχαήλ Τρινώ στον έξοχικό οικότοκο του άπομάρ- του άπομάρτου έρικόκμου ο πύργου του Σα- δεινιάς όπου ο έταίρος του «Κόκκινου Δαχτυ- λιδίου» Ιούλιος Φούλταν, είχε εγκαταστήσει την πριγκίπισσα «Έλγα».

Ο Τόμ Κόξ που άντελήθη την ύπαρξη κάποιας φυλακισμένης στον πύργο, θέλησε να είσχωρηση σ' αυτόν υπό το όνομα Τρινώ για να την άπελευθε- ρώση, άλλα άντελήθη από τους φυλάκες του πύργου και κατά διαταγήν του «Σκελε- τού με τα Πράσινα Γάντια» έτελειώθη στην ύπαγείο φυλακή του πύργου, καταδικασμέ- νος να πεθάνη από πείνα. Στο μεταξύ, ή κόρη του άπομάρτου Λουκιανού Βα- ρνέ Φρανσί, που είχε παρακολουθήσει τον Τόμ Κόξ, ως Μιχαήλ Τρινώ, να μπαίνει στον πύργο του Σαδινιάς, άφού έξέφρασε στον πατέρα της την άπορία της γιατί ο Τρινώ, δεν είχε έπιστρέψει ακόμη από τον πύργο, σκέφθηκε να λύση μόνη της την άπο- ρία αυτή και προς τούτο έτρεξε προς μία γρήα Βαρβαρίστα, από την οποία έζήτησε της προμηθεύσει λίγο ναρκωτικό δικής της κατασκευής, που, όπως της έτόνισε θα το χρησιμοποιούσε για να κάμη ένν' μεγάλο κακό.

Η γρήα έπέοισε και ή Φρανσί άφού παρέλαβε το φιαλίδιο με το ναρκωτι- κό έπήγε και το έχυσε σ' ένα βαρελάκι κρ- ασιού, από το όποιον προμηθεύονταν και έ- πιναν οι φυλάκες του πύργου Σαδινιάς, όπως της είχε θεσπίσει ένας γειτονικός της κάπηλας. Μετά ή κόρη του άπομάρτου άνέφερε τα δυο έκαμε στον πατέρα της, ο όποιος, άφού την συνεχάρη, είπε ότι τώρα άπομένει να θεσπισθώσιν άν το ναρκωτικό έκαμε την ενεργεία του και προς τού σκοπό αυτό έκίνησαν για τον πύργο. Στο μεταξύ μέσα στον πύργο, οι φυλάκες του που ά- ρχισαν να πίνουν το κρασί μέσα στο ό- ποιο είχε ριχθή ναρκωτικό, ένοιωθαν να τους καταλαμβάνη άπότομη νύστα και συγ- χρόνως να τους ένοχη φοβερός πονοκέφα- λος.)

Και έδοκίμασε κι' αυτός να σηκωθεί από την θέσι του. Έκαμε μάλιστα δυο - τρία έηματα προς την πόρτα.

Άλλα αυτό μόνο. Σε λίγο μία ξαφνική σκο- τοδίνη τον κατέλαβε, τα γόνατά του έλύγισαν και ή δράση του έσφοτισθηκε. Έζητησε να στηριχθή κάπου, άλλα δεν έβρισκε στήριγμα. Ο τοίχος ήταν μακριά.

Και έδοκίμασε κι' αυτός να σηκωθεί από την θέσι του. Έκαμε μάλιστα δυο - τρία έηματα προς την πόρτα.

Άλλα αυτό μόνο. Σε λίγο μία ξαφνική σκο- τοδίνη τον κατέλαβε, τα γόνατά του έλύγισαν και ή δράση του έσφοτισθηκε. Έζητησε να στηριχθή κάπου, άλλα δεν έβρισκε στήριγμα. Ο τοίχος ήταν μακριά.

Και έδοκίμασε κι' αυτός να σηκωθεί από την θέσι του. Έκαμε μάλιστα δυο - τρία έηματα προς την πόρτα.

Άλλα αυτό μόνο. Σε λίγο μία ξαφνική σκο- τοδίνη τον κατέλαβε, τα γόνατά του έλύγισαν και ή δράση του έσφοτισθηκε. Έζητησε να στηριχθή κάπου, άλλα δεν έβρισκε στήριγμα. Ο τοίχος ήταν μακριά.

Και έδοκίμασε κι' αυτός να σηκωθεί από την θέσι του. Έκαμε μάλιστα δυο - τρία έηματα προς την πόρτα.

Άλλα αυτό μόνο. Σε λίγο μία ξαφνική σκο- τοδίνη τον κατέλαβε, τα γόνατά του έλύγισαν και ή δράση του έσφοτισθηκε. Έζητησε να στηριχθή κάπου, άλλα δεν έβρισκε στήριγμα. Ο τοίχος ήταν μακριά.

Και έδοκίμασε κι' αυτός να σηκωθεί από την θέσι του. Έκαμε μάλιστα δυο - τρία έηματα προς την πόρτα.

Άλλα αυτό μόνο. Σε λίγο μία ξαφνική σκο- τοδίνη τον κατέλαβε, τα γόνατά του έλύγισαν και ή δράση του έσφοτισθηκε. Έζητησε να στηριχθή κάπου, άλλα δεν έβρισκε στήριγμα. Ο τοίχος ήταν μακριά.

Και έδοκίμασε κι' αυτός να σηκωθεί από την θέσι του. Έκαμε μάλιστα δυο - τρία έηματα προς την πόρτα.

Άλλα αυτό μόνο. Σε λίγο μία ξαφνική σκο- τοδίνη τον κατέλαβε, τα γόνατά του έλύγισαν και ή δράση του έσφοτισθηκε. Έζητησε να στηριχθή κάπου, άλλα δεν έβρισκε στήριγμα. Ο τοίχος ήταν μακριά.

Και έδοκίμασε κι' αυτός να σηκωθεί από την θέσι του. Έκαμε μάλιστα δυο - τρία έηματα προς την πόρτα.

Άλλα αυτό μόνο. Σε λίγο μία ξαφνική σκο- τοδίνη τον κατέλαβε, τα γόνατά του έλύγισαν και ή δράση του έσφοτισθηκε. Έζητησε να στηριχθή κάπου, άλλα δεν έβρισκε στήριγμα. Ο τοίχος ήταν μακριά.

Και έδοκίμασε κι' αυτός να σηκωθεί από την θέσι του. Έκαμε μάλιστα δυο - τρία έηματα προς την πόρτα.

Άλλα αυτό μόνο. Σε λίγο μία ξαφνική σκο- τοδίνη τον κατέλαβε, τα γόνατά του έλύγισαν και ή δράση του έσφοτισθηκε. Έζητησε να στηριχθή κάπου, άλλα δεν έβρισκε στήριγμα. Ο τοίχος ήταν μακριά.

Και έδοκίμασε κι' αυτός να σηκωθεί από την θέσι του. Έκαμε μάλιστα δυο - τρία έηματα προς την πόρτα.

Άλλα αυτό μόνο. Σε λίγο μία ξαφνική σκο- τοδίνη τον κατέλαβε, τα γόνατά του έλύγισαν και ή δράση του έσφοτισθηκε. Έζητησε να στηριχθή κάπου, άλλα δεν έβρισκε στήριγμα. Ο τοίχος ήταν μακριά.

Και έδοκίμασε κι' αυτός να σηκωθεί από την θέσι του. Έκαμε μάλιστα δυο - τρία έηματα προς την πόρτα.

Άλλα αυτό μόνο. Σε λίγο μία ξαφνική σκο- τοδίνη τον κατέλαβε, τα γόνατά του έλύγισαν και ή δράση του έσφοτισθηκε. Έζητησε να στηριχθή κάπου, άλλα δεν έβρισκε στήριγμα. Ο τοίχος ήταν μακριά.

Και έδοκίμασε κι' αυτός να σηκωθεί από την θέσι του. Έκαμε μάλιστα δυο - τρία έηματα προς την πόρτα.

Και έδοκίμασε κι' αυτός να σηκωθεί από την θέσι του. Έκαμε μάλιστα δυο - τρία έηματα προς την πόρτα.

Άλλα αυτό μόνο. Σε λίγο μία ξαφνική σκο- τοδίνη τον κατέλαβε, τα γόνατά του έλύγισαν και ή δράση του έσφοτισθηκε. Έζητησε να στηριχθή κάπου, άλλα δεν έβρισκε στήριγμα. Ο τοίχος ήταν μακριά.

Και έδοκίμασε κι' αυτός να σηκωθεί από την θέσι του. Έκαμε μάλιστα δυο - τρία έηματα προς την πόρτα.

Άλλα αυτό μόνο. Σε λίγο μία ξαφνική σκο- τοδίνη τον κατέλαβε, τα γόνατά του έλύγισαν και ή δράση του έσφοτισθηκε. Έζητησε να στηριχθή κάπου, άλλα δεν έβρισκε στήριγμα. Ο τοίχος ήταν μακριά.

Και έδοκίμασε κι' αυτός να σηκωθεί από την θέσι του. Έκαμε μάλιστα δυο - τρία έηματα προς την πόρτα.

Άλλα αυτό μόνο. Σε λίγο μία ξαφνική σκο- τοδίνη τον κατέλαβε, τα γόνατά του έλύγισαν και ή δράση του έσφοτισθηκε. Έζητησε να στηριχθή κάπου, άλλα δεν έβρισκε στήριγμα. Ο τοίχος ήταν μακριά.

Και έδοκίμασε κι' αυτός να σηκωθεί από την θέσι του. Έκαμε μάλιστα δυο - τρία έηματα προς την πόρτα.

Άλλα αυτό μόνο. Σε λίγο μία ξαφνική σκο- τοδίνη τον κατέλαβε, τα γόνατά του έλύγισαν και ή δράση του έσφοτισθηκε. Έζητησε να στηριχθή κάπου, άλλα δεν έβρισκε στήριγμα. Ο τοίχος ήταν μακριά.

Και έδοκίμασε κι' αυτός να σηκωθεί από την θέσι του. Έκαμε μάλιστα δυο - τρία έηματα προς την πόρτα.

Εκείνα πλάσματα που παρασύρονται στον όλε-
θρο και την καταστροφή, όπως παρασύρονται
οι φτωχές νεαρές ιταλίανες, που εγκαταλεί-
πουν την πατρική στέγη, υποκύπτουν στις ελ-
πίσεις των ανδρών, οι οποίοι τους έρωσαν και
ρίχνονται στον λυγρό της παρσιτικής ζωής για
την εξεύρεση μιας κάποιας τύχης.

Προς τις δυο αυτές νέες η πριγκίπισσα "Ελ-
γα" ένοιωσε εύθους εξ αρχής κάποια συμπάθεια,
συμπάθεια που έγινε ζωηρότερη όταν άντελλή
φθι ότι οι δυο νέες, όχι μόνο την υπηρετού-
σαν με προθυμία εξαιρετική, αλλά και ένοιω-
θαν κάποιο ιδιαίτερο ενδιαφέρον γι' αυτήν.

"Ετσι η πριγκίπισσα "Ελγα" είχε σχηματί-
σει την πεποίθησή ότι οι δυο εκείνες νέες θα
της απέδιδαν την λευκότητα της άμεινας, αν αυτό
έξαρτο από αυτές.

Λογώ των συμπαινεμάτων αυτών μεταξύ της
πριγκίπισσας και των δυο νεαρών υπηρετριών
της, γεννήθηκε κάποια οικειότητα που απο-
μακρύνει μερικά μέτρα από τον δρόμο της, με-
ταξύ της πριγκίπισσας και των δυο νεαρών.

Και την εμπιστοσύνη αυτή έσπειρε να εκό-
λωση μία από τις υπηρετίες, που έλα βράδυ,
δοθέντας την πριγκίπισσα να πέσει στο κρε-
βάτι, την έβεβαιωσε ότι ήταν πρόθυμη να την
βοηθήσει να γράφει στους συγγενείς της. Και
πρόσφατα της έπορεύθησε τα σχετικά γραφικά
είδη που τα αποστολήσε κρυφά κάτω από τα
στρώματα του κρεβάτιού της πριγκίπισσας
και της είπε:

— Θα έρθει οτι χρειάζεσαι, κάτω από το
στρώμα. Γράψε τη νύχτα το γράμμα κι αύριο
το πρωί που θα έλθω να σάς ντύσω έγω, μου
το δίδετε.

— Καλά...

"Όταν ενόχτωσε και οι υπηρετίες πήγαν να
κοιμηθούν, η πριγκίπισσα έφοβησμένη της
μοναξιάς της, έγραψε ένα μακροσκελές γράμμα
προς κάποιον εξάδελφό της στη Ρω-
σία, τον κόμητα Βόρι "Αλέξιεφ, λοχαγό της
Αυτοκρατορικής φρουράς, που διέμενε στην Πε-
τρούπολη. Το έξευθε λεπτομερώς όλες τις
περιπέτειές της, του περιέγραψε με ζωηρά
χρώματα τον κίνδυνο στην απειλούσε και
τον παρακαλούσε ναρθή σε βοήθειά της. Το
έγραψε μάλιστα επί λέξει:

"Όταν έρθω στο Παρίσι, δεν ξέρω πού θα
μ' έχουν φυλακισμένη οι καινούριοι, των οποί-
ων είμαι αιχμάλωτος. Τώρα βρίσκομαι στον
πύργο του Σαβινιάκι, τρεις ώρες μακριά από
το Παρίσι. Είμαι όμως τολμηρός, έξυπνος και
επιτήδειος και διαθέτω όλα τα μέσα που χρειά-
ζονται για ν' ανακαλύψω τη φυλακή μου. Ο
συγγενής μου που από σένα και μόνο περι-
μένει τη σωτηρία της."

Αφού έγραψε το γράμμα αυτό η πριγκίπισ-
σα, το έσφραγισε και το πρωί όταν ήλθε η εμ-
πιστή της υπηρετία, η Λόλα, για να την ντύ-
ση, της το παρέδωσε λέγοντας:

— Πάρε το, Λόλα, και φρόντισε να ταχυ-
δρομήσει ασφαλώς και το ταχύτερο.
Η υπηρετία έκρυψε το γράμμα διακριτικά με-
σα στα στήθη της και είπε:

— Μετά τρεις ώρες, κυρία μου, το γράμ-
μα αυτό θα έχει ριχθεί στο ταχυδρομείο.
Και πράγματι, το μεσημέρι της ίδιας μέρας
η Λόλα, αφού όρρηκε την κατάλληλη εοκείρια,
έπεσε στην πριγκίπισσα:

— Αυτή τη στιγμή, κυρία, το γράμμα σας
ταξιδεύει για την Πετρούπολη.

Οι γυναίκες, που υπηρετούσαν την πριγκί-
πισσα, δεν είχαν τίποτε άλλο να κάνουν στον
πύργο.

Η φρουρά της αιχμάλωτης την έργο
των ανδρών και ανδρες πολλοί — οι φύλακες
του πύργου — είχαν διατεθεί για τον σκοπό
αυτό.

Και έτσι δεν άπτεμε στις υπηρετίες παρά
μόνο η φροντίδα να περιποιούνται και να υπηρε-
τούν την πριγκίπισσα.

Η "Ελγα όμως, που ήθελε ν' αποφεύγει τις
περιποιήσεις προσώπων, προς τα οποία δεν έ-
τρέφε καμιά συμπάθεια, κατάρθωσε να τακτο-
ποιήσει έτσι τα πράγματα, ώστε τις περισσότε-
ρες ώρες και μάλιστα τις νυχτερινές, να έχη
κοντά της την εμπιστή της πιά Λόλα.

Και τη θραυτά λοιπόν εκείνη, η Λόλα έρι-
σκόνταν κοντά στην πριγκίπισσα, που είχε κα-
ταληφθεί από άπνεια, λόγω κάποιας νευρικής
ταραχής τελείως ανεξήγητης. Τόσο ανεξήγη-
της, ώστε και αυτή η πριγκίπισσα έλεγε απο-
ρώτως:

— Περιέργοι! Από τόση ώρα με θασανίζει
κάποια παράδοξη προαισθήσις. Η προαισθήσις
ότι κάτι εξαιρετικό, κάτι έκτακτο θα μου συμ-
βη απόψε. Και αυτή η προαισθήσις μου έχει
διεγειρεί τα νεύρα και με κρατεί άπνεια...

Είχον λοιπόν περάσει τα μεσάνυχτα και η
πριγκίπισσα δεν είχε ακόμη αποκοιμιστεί να
πέσει στο κρεβάτι. Φανόταν μάλιστα ότι για
πολλή ώρα ακόμη δεν ήταν διατεθειμένη να κα-
μιά κατά τέτοιο.

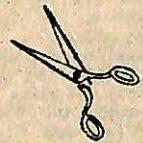
Σαφηνικά στην πόρτα του δωματίου της άκού-
σθηκε κάποιος θόρυβος.

— Σητουν ν' ανοίξουν την πόρτα. Νά είναι
κάποιος κανένας από τους φύλακες;

Πώς, πότε και πού πρωτοεμφανίσθηκαν

ΜΈΝΟ ΟΚΙΠΌΟ ΛΌΥΙΟ ΚΑΙ ΟΥΌ

ΤΟ ΨΑΛΙΔΙ

Ο άνθρωπος το επινόη-
σε από την προϊστορική
ποχή. Ένα πανάρχαιο
και πρωτόγονο ψαλίδι
βρέθηκε ανάμεσα στα λεί-
ψανα ενός χαριού χι-
σιμένου άλλοτε επάνω σε
πασσάλους στη λίμνη Νι-
ουοστέλ. Υπολογίζεται
ότι κατασκευάσθη 6 αιώνες π. Χ. Ανάλο-
γα είναι και τα ψαλίδια που βρέθηκαν κα-
τά τις ανασκαφές της Πομπηίας. Τα σημε-
ρινά τύπου επηρεάστηκαν πολύ αργότερα.
Όσο γι' αυτά που διπλώνουν και μετακινούν
στην τσέπη, έφευρεσαν από τον Γάλλο
Σομέτ, τον περασμένο αιώνα.

ΤΟ ΣΤΥΠΟΧΑΡΤΟ

Το απαραίτητο αυτό άν-
τικείμενο κάθε γραφείου
ανακαλύφθη έντελώς τυ-
χαίως. Οφείλεται στην
αφρημάδα ενός εργάτου
κάποιου χαρτοποιού του Μπρεσκάφ της
Αγγλίας, που έξευθε κάποτε να προσέβη
στη μάζα του χαρτί του ώριμμένη ποσο-
τητα κόλλας. Ο εργοστασιάρχης έδωκε
και τον έδωκε. Έπειτα όμως από λίγων
καιρό, αντελήφθη κατά τυχόν ότι το χαρτί
έκείνο είχε την ιδιότητα ν' απορροφά το
μεγαλύτερο μέρος της υγρασίας. Έκτοτε
τότε ότι μπορούσε να καταργηθεί το παλιό
σύστημα του στεγνωμάτος του μελανιού με
άμμο και ελαιοπάρους στο έμποριο τα ά-
καλλάρια χαρτί. Η επιτυχία τον έκανε
να διαβάσει πιά δόλοκληρο το εργοστάσιό
του για την κατασκευή υιποχάρτου και έ-
γινε έτσι πλούσιος χωρίς σ' ένα λάθος.

ΤΟ ΑΣΑΝΣΕΡ

Λέγεται ότι άνεκαλύ-
φθη το 1680, στο Παρίσι,
από κάποιον Βιλλελεγιέ.
Αλλά και πολύ προηγου-
μενός χρησιμοποιεί τ ο
στην Ιταλία. Ο Πάπας
"Αλέξανδρος ό δος (1431
— 1503) είχε διατάξει
να κατασκευασουν ένα εί-
δος πρωτόγονου άνελυ-
σερ για ν' ανεβαίνει

από το ισόγειο στο επάνω πάτωμα του σπι-
τιού του. Ανάλογα μηχανήματα, που έλει-
τοουργούσαν μ' ένα σύστημα τροχαλιών, έ-
χρησιμοποιούσαν αργότερα στα άριστοκρα-
τικά ιταλικά μεγάρα του 17ου αιώνας. Ο
τον όμως η βασιλίσσα της Γαλλίας, άνεβαί-
νοντας μ' ένα τέτοιο άσανσέρ στα διαμε-
ρίσματα της, στις Βερσαλλίες, έμεινε επί-
αφρετική ώρα μετέωρη στα μέσα της δια-
δρομής από κάποια ελάση. Έγιναν τέλος
σημαντικές τελειοποιήσεις στους άνελυσι-
σερ.

Ο ΚΑΦΕΣ ΜΕ ΤΟ ΓΑΛΛ

Η έφεύρεσις του μι-
γματος του καφέ με το
γάλα ύπηρε έαθηναί-
σπουδαιοτάτη. Έγινε στη
Ρώμη, από όπου διεδόθη
ταχύτητα σ' όλο τον κό-
σμο. Πριν ακόμη άνοιξη
τον 17ον αιώνα, το πρώτο
καφεείο στην Ιταλική
πρωτεύουσα έγυριζαν κάθε πρωί στους δρό-
μους της πόλεως μερικοί "Έλληνες πλο-
νόδιοι παλινάται, κρατώντας μεγάλους κου-
βάδες με καφέ. Ο φτωχός λαός έπαίρνε
από αυ-φί-α αυτό για να ελαττώση την
μειονότητα του γάλακτος. Έτσι γεννήθηκε
ό πρωινός καφές με το γάλα, που όμως

— "Ω, όχι. Ποτέ δεν θα τολμήσουν οι φύ-
λακες να μπουν, φώναξε η "Ελγα.

— Τότε...

Συναφρώθηκε τώρα η πριγκίπισσα και με
κάποια έκφραση όρννης και άπείας έμφοβισε:

— Θα είναι εκείνος! Ο άπαίσιος Φούλτων
θα είναι...

δεν είχε πολλή ζάχαρη. Διότι το προϊόν αυ-
τό του ζαχαροκαλαμού ήταν τότε σπάνιο
και άκριό. Στις άρχές του 19ου αιώνας,
το έπωλούσαν μόνο... οι φαρμακοποιοί.
Όταν η ζάχαρη έγινε επί τέλους φθηνή
και προστιή σ' όλους, έγιναν μεγάλης
διαδοχής και ο καφές με το γάλα.

ΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ

Πατρίς των συνθησιμέ-
νων κρεβάτιων όπηρεί
η Αγγλία, όπου από 6
μνημονεύτων χρόνων κα-
τεσκευάζονταν κρεβάτια
όχι μόνο ξύλινα, αλλά
και γιβερένια και χαλκι-
να και άσημένα άκόμα

Ός προσέφαλο οι Αγγλίοι μεταχειρί-
σαν ένα μικρό κομμάτι δένδρου με θαβούλα
μα στη μέση, όπου άναυόταν το κρεβάτι.
Κατά τους άρχαίους χρόνους το κρεβάτι
έχρησιμευε και ως καθίσματος. Τα προσέφα-
λα έτοποθετούσαν επάνω σ' αυτό μονάχο
μ' η νύχτα, τα έγυαζαν σε με μαλλί - θα-
βάκι, κάποτε δε και με πομπύλα. Από
όλα αυτά είχε φανερά ότι ούτε τα κρε-
βάτια, ούτε τα στρώματα, ούτε και οι φο-
στες είναι έφευρεσις των νεωτέρων χρόνων,
διότι τις τελευταίες κατασκευάζαν οι Αι-
γύπτιοι όχι από χαλμάς όπως γίνεται σί-
μερα, αλλά από καλάμια και κλάδους φο-
νικος. Οι Ρωμαίοι όχι μόνο έμνηψαν,
αλλά και υπερέβαν τους άρχαίους ως
προς την μακακότητα του κρεβάτιού. Τα
κρεβάτια στην άρχαία Ρώμη κατασκευά-
ζονταν εξαιρετικά όψηλά και γι' αυτό πολ-
λοί μεταχειρίζονταν θρανία για ν' ανεβαί-
νουν σ' αυτά. Μόλις κατά τον 13ο και 14ο
αίωνα άνακαλύφθηκαν άπασσάσητες κομμά-
τια κρεβάτια που τέλος εξέλιχθησαν σ' αυτά
που χρησιμοποιούνται σήμερα.

Η ΚΑΛΤΣΑ

Το είδος αυτό του ρου-
χισμού είναι έφευρεσις των
νεωτέρων χρόνων. Οι άρ-
χαιοι "Έλληνες, λόγω
του θερμού κλίματος, δεν
έφορούσαν κάλτσες, κα-
ποτέ δε και σ' αύτους
γυναίκες προσώπων.

Το άδρον αυτό της φύσεως δεν
το έκτιμούμε άρκέτα όταν το έχω-
με, όταν όμως το χάσουμε, χάνο-
με και το μυαλό μας... διότι πώς
άλλοιώς να εξήγησώμε την άνοη-
σία που μας κάνει να πιστεύουμε
όλες τις διαφημίσεις που διακη-
ρύττουν ότι το τάδε ή δεινό
φάρμακο κάνει τα μαλλιά να έ-
σοφοντρίουν. Άκούστε λοιπόν κά-
τι και θέλτε το καλά στο μυαλό
σας. Όταν χάση κανείς τα μαλ-
λιά του, δεν μπορεί να τα έανα-
ποκτήσει με τίποτε, γι' αυτό θέ-
λετε και, τόσες φαλάκρες τριγύ-
ρω σας. Αν ήταν εύκολο να έανα-
ποτρώσουν τα μαλλιά, θα ύπληχαν
τόσοι φαλακροί!

Ας προσέχωμε λοιπόν τα μαλ-
λιά μας και ας μην παραλείψωμε
να τα περιποιώμαστε όσο μπορού-
με για να τα διατηρήσωμε σε έ-
λη μας τη ζωή. Η φαλάκρα στις
γυναίκες είναι πράγμα σπανιότατο,
το, κάποτε όμως πέφτουν τόσο πο-
λύ τα γυναικεία μαλλιά, ώστε ά-
ραιώνουν σε θαμνό τέτοιο, που
δεν μπορούμε να κτενισθώμε.

Για να προλάβωμε λοιπόν το
έπικίνδυνο πέσιμο των μαλλιών,
ας τα διατηρήσωμε πάντοτε καθα-
ρα και ας τα λούζωμε τούλαχά
στον δρόμο φορές τον μήνα.

Θα έχετε άλες παρατηρήσει ότι
δταν άργεψε να λουσθήτε, πέ-
φτουν πολλά τα μαλλιά σας. Τι
τραντέρη λοιπόν απόδειξις ότι
το συχνό λούσιμο είναι απαραίτη-
το; Θα σπείνι, με το όποιον λού-
ζεσθε πρέπει να είναι όσο το δυ-
καπτό άγνό, γι' αυτό να προτιμά-
τε το τύπου Μασσαίλας, το Κρη-
τικό ή το Ζακυνθινό. Θα φροντίτε
να τα τα ξεβγάξετε με πολλά γα-
λά.

Και γυρίζοντας προς την Λόλα:

— Λόλα, της έλεγε. Σέρω ποιος έρχεται να
με έπισκεφθή αυτή την ώρα. Άνοιξε, λοιπόν...

"Ω, να είσαι θεοάα ότι δεν φοβόμαι. Να εί-
σαι ακόμη θεοάα, ότι από τον έπισκέπτη αυ-
τόν τον μεσοκίονο δεν διασώζω κατένα κίν-
δυνο.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ. Η συνέχεια
θα είναι...

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ

ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Υπάρχουν πράγματα που τα
κάνουμε στη ζωή μας, όχι μόνο
γιατί έχουμε λόγο να τα κάνωμε,
αλλά γιατί η ζωή μας άναγκά-
ζει οι συνήκες από τις όποιες
ζούμε. Α. Χ. μια γυναίκα που
εργάζεται, άναγκαστικώς παραλεί-
πει τις κοινωνικές υποχρεώσεις
της και πολλές φορές παρεξηγιέ-
ται άκόμη και από τις καλύτερες
της φίλες. Αν αυτές ζούν μια
ζωή έξοικονομη, χωρίς άγωνίες,
χωρίς κόπωση, θέσπια κρατούν
όλες τις κοινωνικές των υποχρεώ-
σεις: κάνουν έπισκέψεις, θυμούνται
τις έορτές των φίλων, στέλνουν
λουλούδια, άδωρα.

Ας ρωτήσουν όμως και αυτές
που εργάζονται και θα ίδούν ότι
γι' αυτές δεν υπάρχουν άδειες
στιγμές, δεν υπάρχουν καν ήμε-
ρομηνίες, έορτές και οι ώρες γι'
αυτές φεύγουν με τόση ταχύτητα,
ώστε πολλές φορές ρωτιούνται και
μόνες τους πότε δηλώσαν και πό-
τε έβρεδωσαν. Ποτέ δεν προφθά-
νουν να κάνουν όσα έχουν να
κάνουν, παραλείπουν τους τύπους
φρόντας άγνους με τα πρόσφα-
τα άγαπού, δεικνύονται άδιάφο-
ρες, άναίσθητες και όλα αυτά δεν
έχουν παρά μία μόνον εξήγησι:
ότι δεν έπαύονται και να εργά-
ζονται και να είναι τακτικές στις
κοινωνικές υποχρεώσεις των.

Πόσο λίγοι όμως είναι αυτοί που
τις καταλαβαίνουν και πόσο πο-
λύ λίγοι αυτοί που τις παρεξη-
γούν. Πώς να πιστέψη η κυρία,
που δεν άσχολεύεται παρά με την
κοσμική ζωή, πως στην εργασία
νη γυναίκα δεν μένει ούτε μια ώ-
ρα της ημέρας χωρίς προσοχή.
Αλλά αν δεν μπορεί να το πι-
στέψη, άλες οι διαβεβαιώσεις δεν
θα την πείσουν, έπομένως είναι προ-
τιμότερο να μην έπιχειρή κανείς
να της εξηγή, διότι χάνει τα λόγια
της και η εργάζομένη γυναίκα
ας διαλέγη λίγες, πολύ λίγες φί-
λες, που είναι έλε θείαν να την
καταλάβουν και να την παραδε-
χθούν όπως είναι.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Τα ώραία μαλλιά είναι από τα
πλουσιότερα στολίδια της γυναί-
κας και όπως αν τα θέλη η μόδα,
κοντά ή μακριά, ίσια ή σγουρά,
ποτέ δεν θα παύσουν να θεωρούν-
ται ως το άρωματόν πλαιοίο ενός
γυναίκευ προσώπου.

Το άδρον αυτό της φύσεως δεν
το έκτιμούμε άρκέτα όταν το έχω-
με, όταν όμως το χάσουμε, χάνο-
με και το μυαλό μας... διότι πώς
άλλοιώς να εξήγησώμε την άνοη-
σία που μας κάνει να πιστεύουμε
όλες τις διαφημίσεις που διακη-
ρύττουν ότι το τάδε ή δεινό
φάρμακο κάνει τα μαλλιά να έ-
σοφοντρίουν. Άκούστε λοιπόν κά-
τι και θέλτε το καλά στο μυαλό
σας. Όταν χάση κανείς τα μαλ-
λιά του, δεν μπορεί να τα έανα-
ποκτήσει με τίποτε, γι' αυτό θέ-
λετε και, τόσες φαλάκρες τριγύ-
ρω σας. Αν ήταν εύκολο να έανα-
ποτρώσουν τα μαλλιά, θα ύπληχαν
τόσοι φαλακροί!

Ας προσέχωμε λοιπόν τα μαλ-
λιά μας και ας μην παραλείψωμε
να τα περιποιώμαστε όσο μπορού-
με για να τα διατηρήσωμε σε έ-
λη μας τη ζωή. Η φαλάκρα στις
γυναίκες είναι πράγμα σπανιότατο,
το, κάποτε όμως πέφτουν τόσο πο-
λύ τα γυναικεία μαλλιά, ώστε ά-
ραιώνουν σε θαμνό τέτοιο, που
δεν μπορούμε να κτενισθώμε.

Για να προλάβωμε λοιπόν το
έπικίνδυνο πέσιμο των μαλλιών,
ας τα διατηρήσωμε πάντοτε καθα-
ρα και ας τα λούζωμε τούλαχά
στον δρόμο φορές τον μήνα.

Θα έχετε άλες παρατηρήσει ότι
δταν άργεψε να λουσθήτε, πέ-
φτουν πολλά τα μαλλιά σας. Τι
τραντέρη λοιπόν απόδειξις ότι
το συχνό λούσιμο είναι απαραίτη-
το; Θα σπείνι, με το όποιον λού-
ζεσθε πρέπει να είναι όσο το δυ-
καπτό άγνό, γι' αυτό να προτιμά-
τε το τύπου Μασσαίλας, το Κρη-
τικό ή το Ζακυνθινό. Θα φροντίτε
να τα τα ξεβγάξετε με πολλά γα-
λά.

Και γυρίζοντας προς την Λόλα:

— Λόλα, της έλεγε. Σέρω ποιος έρχεται να
με έπισκεφθή αυτή την ώρα. Άνοιξε, λοιπόν...

"Ω, να είσαι θεοάα ότι δεν φοβόμαι. Να εί-
σαι ακόμη θεοάα, ότι από τον έπισκέπτη αυ-
τόν τον μεσοκίονο δεν διασώζω κατένα κίν-
δυνο.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ. Η συνέχεια
θα είναι...

Η συνέχεια
θα είναι...

ΟΙ άΔΟΙΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

BAMBEΣΙΚΟΝ ΘΗΛΥ!...

Θά όμιλήσω σήμερα έν καθαρά φωνή
έν άλλους λόγους δηλαδή ού φάσκων κι' άντιφάσκων
καθ' ό μοι έποίησατο μια οικτρά γυνή
καταρρακτώδης φιάσκον!

Ίδου, λοιπόν, τι πέπονθα πρό δυο ήμερών:
Συντητήσαμην καθ' όδον έν θήλυ γλαφυρόν.
Ός ήτο ούν έπόμενον της έρώψων ευλόγας
μιάν θλεμματιάν πυριφλεγή και πάνυ όλεθρίαν
κι' έκ δάθρων την έτάρασαν την περί ού λόγος
άβρόεσαν κυρίαν.

"Ω, ήτο πλάσμα έρατεινόν! Την κοντοζυγώσαμην
και δι' έξοχου έλιγμου την έδιπλαρώσαμην.

— Δύναμαι γάρ, ώ νεανίς, της έίπον με σφοδρώς,
τρεμούσας σιαγόνας
να σάς ιδώ αύθημέρας
ού μνην και κατά μόνος!

Γλυκέως έγελάσατο κι' άπήνησεν προφρόνως:
— Τό δράδυ, στις δεκάμιση, στον Κηπο
(του Κλαυθμώνος).

Έκ της χαράς μου έπέτασεν στα νεφ.,
(ώσπερ Ζεύς),
α'Αμάν! Βαβαί! Ίαταταί! κ' κραυγάζων
(γοερώς),
καθ' όσον δεν έγνώριζον ποσώς ό φουκα-
(ραύς)

ότι έπρόκειτο περί μεγάλης λαχταρός.
Έσυγυρίσθην όπωσούν κατά την νύκτα έ-
(κείνην)

κι' εξήλθον στις δεκάμιση υπό λαμπράν
(Σελήνην)

να πάω εις τό ρανδεού μ' ύφος όνειροπό-
(λου),
πλήν... συνελήφθην καθ' όδον υπό της πε-
(ριπόλου).

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

κάθε μήνα σ' ένα φοβερό έξοδο
και χωρίς καμιά δεδαισίστα
πώς δεν θα μετανοήσετε όταν θα
είνε πιά άργα.

Ε λ π ι δ ο φ ό ρ ο ν Η έ-
ο ν. Χαλκίδια. — Δεν έθυσιασάμην
δυστυχώς τι μου είχατε ζητήσει
και αφού δεν έδιδάσκατε την ε-
πάντησή μου θα ύποβλήθητε στον
κόπο να μου έαναγράψετε σχετι-
κώς με το ζήτημά σας.
ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η ΦΙΛΗ
ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ

«ΚΟΡΙΤΣΙ ΧΩΡΙΣ ΠΕΙΡΑ»

"Όπως καταλαβαίνω, άγαπητή
μου, με τον πρώτο σε συνδέει η
συνήθεια της καθημερινής έπα-
φής, ενώ συγχρόνως υπάρχουν και
στιγμές που το ένστικτο τραβά
τον ένα κοντά στον άλλον, έστω
και αν δεν έζητήσατε να το ίκα-
νοποιήσετε αυτό το ένστικτο. Φο-
βόμαι όμως, μήπως μια μέρα ό
δηγηθήτε εκεί. Με τον δεύτερο
σε συνδέουν φυσικά λιγώτερα πρά-
γματα, δεν παύουν άυτόσσο να
σε συγκινούν άρισμένα προσώπα
που δεν τα έχει ό πρώτος.

Έπειδή καταλαβαίνω πως δεν
είσαι η κοπέλλα εκείνη, η πλα-
σμένη για να περά από το ένα
λουλούδι στο άλλο, σου συνιστά
να ζήγισες πολύ καλά τα πρά-
γματα, πρώτο πάρηξ άποφάσεις
Μελέτησε πολύ τον έαυτό σου και
δες τι σε έλκει περισσότερο και
κατόπιν, αφού κάμης την έκλογή
σου, ξεκαθάρισε τα πράγματα
μυλώντας και τίμια και ελακρινά.
Πρόσεξε να μην προβείς σε όπο-
ιαδήποτε χωρίς άνταλλάγμα, ήθη-
κον έννοω, για να μην πονέσης
αργότερα.

ΑΠΕΙΡΗΝ ΝΕΑΝ

Δεν άρκεί η έλλειψις πείρας
για να δικαιολογή τον έαυτό
σου. Πρέπει να ύπάρχη και η σχε-
τική κρίσις, η όποια, ως φαίνε-
ται, σου λείπει, άγαπητή μου. Άλ-
λώς δεν θα έκανες μια τόσο τρα-
νιερή γκάφα. Άλλωστε, τα πρά-
γματα μυλούσαν εξ αρχής. Γιατί
ν' άφηνει λοιπόν τον έαυτό σου
να παρασύρη τόσο πολύ; Φυσικά,
σε διακρίνει και άρκετή δόση έ-
πιποαισθησίας. Προσπάθησε, λοι-
πόν, να γίνης σοφώτερη από μέλ-
λον και να κάμης καλύτερες συν-
τροφίες.

ΑΠΕΙΡΗΝ ΝΕΑΝ

«ΜΑΚΡΥΑ ΤΟΥ»

Σε θεοάα, γλυκό μου κορί-
σι, πως σε νοιώσω πολύ μακριά
από εμάς. Άρκεί να σε άγαπά και
να είναι τίμιος χαρακτήρ. Μά σε
άγαπά; Αυτό μόνον σου μπορεί να
το έξέρης. Έκείνο όμως που όλε-
πω είναι άπ' όλη της νεαρής σου
ήλικας έλλειψη τα πράγματα ά-
πο πολύ ρωμαιοτική τους πλευρά
και δεν μπορεί να είναι θεοάα
ότι τον άγαπάς, κι' έού. Γι' αυτό
θα σε συνεοάζω, μά και ό
δευτερος δεν σε άφνει άσυνκίνη-
τη, αφού θέλεις τόσο πολύ να τον

μένης. Σου εύχομαι δέ, δλόφωχα, ναρή γρηγόρα ή μέρα που θα τον ξαναείχης κοντά σου.

ΛΕΑΝΑ

Προσπάθησε να γίνης ήρεμότερος χαρακτήρας, γιατί αυτή ή νεορικότης που άφηνεις να εξέλιχεται, αντί να την καταπολεμήσης, θα φέρη πολύ κακά αποτελέσματα. Προσπάθησε ακόμη να προσομιώσης τη ζωή σου με την πράγματι κατάσταση, πράγμα που θα σε ξεκουράσση πολύ. Επίσης σου συνιστώ να διακόμης αυτόν τον σύνδεσμο ό όποιος δεν παρουσιάζει καμμία αντιστατική δικαιολογία ύπάρξεως.

Κ. Μ.

Μά πως υπάρεσε τόσο εύκολα να λησμονήσης τόσες και τόσες καλές στιγμές της κοπέλας αυτής και με μιά σφουγγαρία να σβύσης ένα ολοκληρω παρελθόν; Πρέπει να είσαι πολύ επιπόλαιος στα αισθήματα, για να μπόρσης να φερής έτσι. Δεν θέλω να με ταξινομήσω θωρότερων χαρακτήρων σμω για σένα, γιατί το γράμμα σου προδίδει πως υπάρχει και κά τι καλό μέσα σου. Δεν είχε άλλως τε άλλον σκοπό, παρά να ήκανοποίηση την ανάγκη του έαλα φράματος. Και σ' αυτό σε ώδηγησαν ασφαλώς οι τύψεις συνείδησης. Όποτε, αποδέχεται ότι υπάρχει και κάποια ανεπίδεησ μέσα σου. Έχεις καιρό λοιπόν αμάκη, αν θέλεις, να επανορθώσης.

ΠΙΛΑΕΤ

Ανέλασες ένα σκληρόν άγώνα, για τον όποιον θα είσαι αξιέπαινος αν κατορθώσης να τον φερής εις πέρας. Αν τα πράγματα εινε όπως μωυτά θα παρουσιάζαζς και δεν είχες παρεξηγήσει την σημασία τους, τότε συνέχισε το έργον που ανέλαβες.

Φαίνεται, πάντως, ότι σε ώριμμένα σημεία έχει κ' εκείνος δικτύο. Προσέξε το αυτό που σου λέω. Όσο για τους δικούς σου, δεν νομίζω ότι έχουν δικτύο να προσβάλουν αυτόν που είδους τις αξιώσεις, έφόσον και αυτόι δεν εινε άνευθύνος της δημιουργηθείσας καταστάσεως.

Κα ΡΕΑ Ρ.

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Να βουχοδονόσωρα. — Μου εξήγησατε την κατάλληλη συνταγή για την πάθηση των φρυδιών σας, την όποιαν και σάς έγραψα συνοδεύων ταυτην και με έλες τις λεπτομέρειες. Τώρα ά, ή συνταγή αυτή εινε ακριβή στα φαρμακεία και σεις δεν μπόρετε να διαβάσετε τις 90 δρχ. που σας ζητούν, αυτό δεν άφορξέ μένα. Προς τί θα ώφεληση ή προσωπική βορέαν έξέτασις; Ή ίδια συνταγή θα σάς δοθή και κατά ταύτην. Όποτε... άφήστε κατά μέρος τα διάφορα άρώματα και μπιρλίαντινες, τας όποιας ζητάτε να σας γράψω και πάρτε από ένα φαρμακείο την συνταγή σας για την πραγματική πάθησή σας. Λυπομαι πολύ που δεν μπόρω άλλως να σας εξυμνητήσω. Οι άρρώστειες δεν γίνονται καλά με λόγια και με έπισκέψεις, αλλά με φάρμακα.

Μίαν Άγνώστον. — Έν ταύθα... Αυστηρός άλλος τρόπος για την απαλλαγή σας ριμώδους και έφ' όρου ζωής από την άσχημη σθητική υπερτρίχωση του προσώπου σας δεν υπάρχει άλλος από εκείνον που έφαρμάζω των έρωχών μου κυμάτων. Ή καταστολή εινε ριμική, ανώδυνος και άνευ της παρμονικής και του ελαχίστου ίχνους ούλης κατά και μετά την βροπείαν. Άλλως τε προκείμενον να υποβλήθητε στην θεραπεία αυτή, μπόρετε να υποβλήθητε και σε μία δοκιμαστική βορέαν άφαίρεσιν μερικτών τριχών διά να πεισθίτε. Δεν πρόκειται περί της μεθόδου της δυνάμης μέχρι τούδε χρησιμποιουμένης ήλείων λείων, κατ' την όποιαν παραμέναν και αντιστατική ούλη κατά και με-

ΥΓΙΕΙΝΗ

Ηλιόλουτρα

Ή μακία που δλοένα και περιόστερο κυριεύει τον κόσμο να έθετ' το σώμα του γυμνό στον ήλιο, τόσο κατά τα χειμερινά σπώρ, όσο και τώρα το καλοκαίρι, στη θαλάσσια, ή όθαδική αυτή, έπαυλαμψάν κοσμική μακία της ήλιουθεραπείας που εκδηλώνεται τόσο άλόγιστα και δίχως κανένα μέτρο και περιορισμό, ώφελει ή γίνεται μάλλον τις περισσότερες φορές πρόξενος σοδάρων συνεπειών, τόνων για την γενική ύγεια, όσο και για το δέρμα; Ποτε και ποτε ή ήλιοθεραπεία μπόρει ναχί ώφέλιμα αποτελέσματα δίχως να προκαλή θλάσεις στον οργανισμό; Πότε επιτρέπονται τα θαλάσσια λουτρά και σε ποιές περιπτώσεις άπαρ γυρεύονται; Ποία τα προληπτικά και ποία τα θεραπευτικά μέσα, που διαθέτει ή αίσθητική έπιστήμη έναντι των εκτής μακράςπενεργείας των ήλιακών ακτίνων προκαλουμενων αντιστοιχημένων επί του δερμάτος θλασών; Αυτά εινε επίκαιρα θέματα, στα όποια σε μερικά μαθήματα, θα προσπαθήσω να κατατοπίσω λεπτομερώς τους άναγνώστας μου, τόνον από γενικής όγκητικής άποψέως, όσον και από αίσθητικής.

Σ' όλα τα μέρη της Εύρώπης, το ζήτημα αυτό άσασχολεί, ιδίως τα τελευταία χρόνια, σοδάρ' τον έπιστημονικό κόσμο, κατόπιν των έπικινδύνων συνεπειών που παρουσιάζει άλλες φορές ή ήλιοθεραπεία. Κατόπιν έπανειλημμένων έπιστημονικών συζητήσεων στας διάφορους σχολούς, Ύδρολογικός και Κλίμαα τοιολογικός Έταιρίας μεταξύ διαπρεπών καθηγητών και ειδικών έ-

πιστημόνων, άπεφασίσθη να συστηθ' στις δημαρχιακές αρχές όλων των παραλιών, όπου συνήθως γίνονται θαλάσσια λουτρά το καλοκαίρι να τοιχοκολληθούν σε μερη καταφανή το κείμενον μιάς μοκράς άποφάσεως των Έταιριών τούτων, στην όποιαν δικαιολογούν λεπτομερώς τους λόγους για τους όποιους ή ήλιοθεραπεία, όταν γίνεται χωρίς σύστημα και μέτρο όχι μονάχα δεν ώφελει, αλλά πολλές φορές γίνεται πρόξενος μεγάλων και έπικινδύνων παθήσεων. Μεταφέρω παρακάτω επί λέξει τον έπιλόγο αυτής της άποφάσεως: «Έπειδή ή υπέρμετρος έκθεσις του σώματος στον ήλιο συνεπάγεται μεγάλους κινδύνους για τον οργανισμό του ανθρώπου, συνιστάται στο κοινόν να μήν κανη ήλιοθεραπεία, παρά μονάχα σύμφωνα με τον τρόπο που θα υποδείξη στον καθένα ό γιάτρος του, κατόπιν λεπτομερούς εξέτασεως των διαφόρων συστημάτων».

Αυτά γίνονται στην Εύρώπη. Αυστηρώς στον τόπο μας, το πράγμα δεν είδαμε να μπαίνη — πλην μιάς περιουτήσης άποπειρας — στον κύκλο της γενικής έπιστημης νικής συζητήσεως, οδώς ώστε να μπόρη να διαφωτισθ' ό κόσμος με τον ημερήσιό και περιοδικό τυπο. Φρονώ ότι έπιτέλεω ύπερτατο και έπιβεβλημένο κοινωνικό καθήκον και ως ήατρος, αλλά και ως άνθρωπος, θα προσπαθήσω από την στήλη μου αυτή να σας εξηγήσω σε έπιστημονικούς τους σοδάρους κινδύνους που διατρέχετε με την άπεριόριστη αυτήν ήλιοθεραπεία.

Λόγοι καθαρώς υγιεινής δεν ενέπνευσαν και δεν διέδωσαν τόσο την ήλιοθεραπεία, αλλά ή μόδα της μεταχειρίσεως έπιθερμίδος.

Κανείς όμως από όλους που μαυρίζω δεν έβρει γιατί μαυρίζει, πως μαυρίζει και τι συνέπειες μπόρει ναχί το μπουρτζίνιο αυτό ψήμοι, όχι μόνο για την έπιθερμίδα του, αλλά και γενικά για την ύγεια του. Για τους περισσότερους λουομένους και παραθερίζοντας αυτό εινε το βασικό ζήτημα. Άψηφον, και αυτό δε θαλάς εξ άνοιγας, όλους τους κινδύνους που διατρέχουν, φθάνει να χουν το δέρμα μπουρτζίνιο γυρή, ζοντας άπ' την έξοχή, σαν ένα... ζιποστημικό παραθερισμό.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ ΛΑΔΑ Σ

Ίατρος - Δερματολόγος

Πρώι και θράδυ με χλιαρό νερό. Κατόπιν δέ μ' ένα θαμδάκι να πρνάτε όλο σας το πρόσωπο με την κάτωθι λουσίον:

Βορκαλίο σόδα 10 γραμ. Ώντε φλέντ' όράνς 100 γραμ. Ώντεφίλε 100 γραμ. Άλουν 1 γρ. Τεντούρ ντε μπενζόλν 20 γραμ.

Να καθαρίζετε ιδιαίτέρως τις της ημέρας το σπυριά με άσπρο οινόπνευμα. Να παίρνετε έσωτερικά 30 σταγονίς το μεσημέρι κ' άλλες 30 το θράδυ από το λικνίνε κάποιου πρό φαγητού. Ώσούτως το καλοκαίρι κανετε τις της έδδο μόδους γενικό θεοόχο λουτρόν. Το δέρμα σας θα καθαρισθ' άκολουθών της την τακτική αυτή τελείως.

Δε σποινίδες Ι. Ν. Α.

Ή θεραπεία στην όποιαν ύπιν έλθήτε ήταν άστυχος και ίαχρ. ρά. Στην περίπτωση αυτή δεν έπρόκειτο περί άνεπαρκείας, αλλά περί δυσμηνόρρας, ή όποια έπείρ άσως να ώφείλετο και σ' άλλους λόγους, π.χ. άναμιγας, άδυναμίας κτλ. Συνεπώς οι τόσες μονάδες όρμονών που πήρατε δι' ένέσεων, συγχρόνως μετά όρμονών προσθίου λοδού ύποφύσεως, προεκάλεσαν τις αιμορραγίες. Το καλύτερο που έχετε να κανετε εινε να υποβλήθητε σε μία σειρά εκ 15 ένέσεων Καλαμυρμυρίν ένδοφλεβίως ήμεραν παρ' ήμεραν άνα μίαν τών 10 κ.έ. Ώσούτως δέ 8 ήμερες πρό της περιόδου να παίρνετε 2 χάτια ήμερησίως. Βαλασόζαν. Τα Βαλοσόζαν θα τα παίρνετε επί τρεις συνεχείς ήμνες και επί 8 ήμνες, καθώς είπαμε, και αυτό άλλους δύο ήμνες όχι. Και αυτό καθ' έαυτό έπ' 1 έτος. Οι άδελφές σας δεν έγουν άσχημη των ένέσεων, αλλά μόνον των Βαλοσόζαν κατά το έδον πρόγραμμάς.

Είρηνη Α. Πατήσια. — Ν' άποφύγετε το ασπιρίν. Ή μάσκα που μου γράφετε καλή, χρησιμποιουμένη άπάζ της έξέδομς. Το άγγουρόνερω που παρασκευάζουν με διάφορα άλλα είδη κτλ. άποξηραίνει το δέρμα, και το γεμίζει τριχές και σπυράκια. Σαματρίστε. Το θράδυ να καθαρίζετε το πρόσωπό σας με την έξη λουσίον: Άλκοόλ καμφρέ 10 γραμ. Ροδόνερο άγνόν 100 γραμ. Ώσούτως πρό της πούδρας μ' ένα θαμδάκι και την έξη λουσίον να πρνάτε όλο σας το πρόσωπο. Άμα στεγνώση καλά, τότε θάζετε την πούδρα.

Ροδόνερο άγνόν 100 γραμ. Γλυκερίνη 10 γραμ. Βοράξ 4 γρμ. Για τα μαλλιά κάθε ράδυ κανετε ένα φριζιόν με την κάτωθι συνταγή:

Ώδωρ κολωνίας 100 γραμ. Γλυκερίνη 10 γραμ. Βάμμα Γιαπωνάντ 50 γραμ. Βάμμα Παναμά 20 γραμ. Βάμμα Κανθάρδος 0,50 εκ.

Ίλ έάνα Γ. Κ. — Πολύ κακή ή συνθήκη να χρησιμοπιήτε θα ζελίνη για το πρόσωπο. Αυστηρώς πολλές κυρίες εξ άνοιγας κάνουν την ίδια δουλειά και έτσι προκαλείται άφ' ένός ό πρόσωπο μαρσώσας του προσώπου, διά του περικομένου σ' αυτήν πετρελαιο, ενώ άφ' έτέρου αναφύρεται σ' την άφθονο χυοδία. Σεις περισσότερες κυρίες ή θαζελίνη εινε ή άρχική αίτία του χυοδισού. Σε σας δε ιδιαίτέρως αντενδεικνύεται ή χρσις και λόγω της γενικής κατστάσεως, εξ ής πάσχετε και ή τις προκαλεί άφ' έαυτής τον πρόω μαρσισμό. Μετά το πλύσιμο σας πρώι και θράδυ πρνάτε έλαφρώς το πρόσωπό σας με την έξη πομμάς. Με την ίδια έπαλείψετε έλαφρά και τα χείλη σας.

Άμυγδαλοάδο από γλυκά 50 γραμ. Κερί λευκό μελισσών 12 γραμ. Παραφίνη μαλακή 12 γρμ. Βοράξ 1 γραμ. Ροδόνερο 25 γρ. Έλαιον ρόδων πρός άρωματισμόν.

Ν' άποφύγετε τελείως το σαπουνί και άλειψετε τις της έξέδομς το πρόσωπο σας με κτυπημένο άσπίρδι αλγόο, το όποιον να εξακαθαρίσετε μετά ένα τέταρτο με άφονο μόλις χλιαρό νερό. Μετά δι' μίνο ξαναγράψατε μου. Σας εύχομαι ταχέαν άσφύραση.

Τέ μ. Ρ. Ένταύθα. — Για τα διάφορα έλαττώματα του στήθους θα γράψω λεπτομερώς σε προσεχή μαθήματα. Καθημερινώς με την κάτωθι συνταγή να κανετε έπιτρίψεις με κυκλικές κινήσεις και με κατεύθυνση πάντοτε εκ των άνω προς τα κάτω. Άμυγδαλοάδο 25 γραμ. Κερί λευκό 5 γραμ. Μπαλνι ντε μπαλνι 5 γραμ. Ροδόνερο 1 γραμ. Βάμμα Βανίλλης 3 γραμ. Τεντούρ ντ' άμπερ 1 γραμ.

Ώσούτως να παίρνετε ένα καταπνόντιον το μεσημέρι και άλλο ένα το θράδυ πρό φαγητού από τα κάτωθι, και μετά τρίμηνον θα ρατείαν ξαναγράψατε μου:

Έξέρ' μου νομά όσμικ 0,01 εκ. Φοσφάτ ντε σό 0,10 εκ. Άρσενιάτ ντε σούντ 0,005 μιλ. Έξέρ' γκαλέγκα 0'24 εκ δι' ένα καταπνόντιον No 60.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

΄πυθύνος Ζυντάξας

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

(Βορέακ 10)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικόν	Δρχ 300
Έξάμηνος	» 150
Έτησία έξωτ. λιρ. Αγγ.	1.10
» Αμερικ. δολλ.	»
» Τουρκία Α. Τ. »	»
Εμβάσματα και έπιταγαις	»
εις διαταγής: Περιόδικόν	»
«Θεσσαυρόν»-Αθήνας. Σανταρόζα 5	»

Προτάξιμος Γυπογραφέας:

Στέφανος Κατσάνης

(Δαμάρως 4, Γαργαρά)

ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ

Αι έπιστολαί προς την Γραφολόγον πρέπει να γραφάνται έντελώς άδίστακα και χωρίς καμμία προσομίαν. Ήάν ή συμβολική ζήτηση διά τρίτον πρόσωπον, δεν έπίσης να άποστέλλεται έαυτοκλειστως και άποκομμα έπιστολής τούτου. Αι έπιστολαί θα άπευθύνονται: 1) προς το περιοδικόν «Θησαυρόν» — διά την Γραφολόγον — όδός Σανταρόζα 5, Αθήνας. — Πρέπει δέ να συνοδεύονται από γραμματόσημο αξίας δρχ. 5 διά την άπάντησιν.

Καρδιά Πανεμένη Α. — Δεν καταρθώσωμεν δυστυχώς να συγκεντρώσωμεν καμμία πληροφορίαν. Άποσπάθην εις την άρμολίαν υπηρεσιαν, ήτις μόνη δύναται να σας εξυμνητήση άποτελεσματικός.

Άννυ Όντρα, Αίγιον. — Ο χαρακτήρ του φίλου σας παρουσιάζει μερικάς όξυτηνας, εινε όμως κατά βάθος πολύ καλός. Εινε από τους άνθρώπους που άφρονώνονται με ελκικρινείαν και στοχερότητα. Θα έπιδείξη ζωηρότατον ένδιαφέρον για σας. Δεν έλέπω την περιπτώσιν συντόμου γάμου. Ο φίλος σας αντιμετώπιζει σήμερον μερικάς δυσκολίας, θα έξομολογηθούν όμως ταχέως και ή γενική του κατάσταση θα καλυτερεύση αισθητώς. Τότε μόνον θα εινε δυνατόν να γίνη σκέψις περί γάμου. Όπως σας έγραψα και άλλοτε, ό γενικός ρυθμός της ζωής σας εινε άρκετά καλός. Να έχετε έμπιστοσύνην εις το μέλλον σας.

Έλ πιδόφορον 1941. — Έχετε περισσότερον άντοχην και όλιγώτερον δυναμισμόν. Όπασθί, ποτε όμως ή ύγεια σας εινε σχετικώς καλή και δεν διατρέχει σο θαρούς κινδύνους. Δεν πρέπει να άνησυχήτε. Ή οικονομική σας κατάσταση έμφανίζει μίαν οτασιμότητα. Ή εξέλιξις σας από της πλευράς αυτής θα εινε θραδία. Λόγω του χαρακτήρος σας παρσμένετε πάντοτε κλεισμένος έντός περιορσμένων περιωρίων. Μετακινήσεως ανάγκησ λόγου. Δεν εινε βωφικίνδυνος ούτε πολύ όλημπος. Μην ζητείτε εκ κακών ύπολογισμών να διαάσετε τα πράγματα. Άρκεσθήτε εις ό,τι σας παρέχει ή ζωή. Θα έπιτύχετε περισσότερον διά της συγκεντρώσεως, παρά διά παρατολήμων ένεργειών.

Άτξέκ Π. Ρ. — Είσαθε πολύ ιδιότροπος χαρακτήρ και δεν καταρθώνατε να ευρίσκεσθε εις άρμονίαν με το περιβάλλον σας. Πλλά έμπόδια θα σας κάμουν να άπογοητευθήτε κατά την νεαράν ήλ.κίαν σας. Ή έξομολόγησις των θα εινε δύσκολος, λόγω της περιπλοκής ή όποια έχει δημιουργηθ' εις την οικογενείαν σας. Όπωσδήποτε, ή άποθάρρυνσις δεν εινε εκείνη που θα έξυπηρέτει: καλύτερον να σχεδιάσας. 1) Δεν την έλέπω σύστημα. 2) Να προτιμήσετε το πρώτον έπάγγ γελμα που μου γράφετε. Τα δύο άλλα και ειδικώς το δεύτερον δεν τα έλέπω σύμφωνα με τον χαρακτήρα σας. 3) Ύγεια καλή. Δεν έχετε να φοβηθήτε τίποτε. 4) Όχι άκόμη. Δεν πρέπει να σπεύσετε. Έρωτήστε με και πάλιν. 5) Θα σας άπαντήσω όταν μου στείλετε το άπόκομμα.

Γιζέλλε ν. — Γιατί νομίζετε ότι έχετε άδίκηθ' περισσότερο από κάθε άλλον. Έγώ τοούτα χριστόν δεν το έλέπω. Να έγκαταλείψετε, αυτήν την ιδέαν, που σας κάνει να μοιχείτε τους άλλους και να ζητήτε να πάρετε ένα ειδικό έκδικήσεως από όλον τον άλλον κόσμο. Κατέχεσθε από έναν νωστρον ρωματισμόν, ό όποιος σας κάνει να παραφέρεσθε και να παρηνολίζεσθε. Άφήστε τους άλλους να τραβούν των δρόμων των και κυτάξτε να θρήτε

και σεις τον δικόν σας. Εις το αισθημά σας δεν άποδίδω σημασίαν. Πρόκειται περί παιδαριώδους υπερβολής, ή όποια εινε καλή διά να διακόπη μόνον την μονοτονίαν της ζωής σας. Ο γάμος σας θραδύνει. Θα πραγματοποιηθ' κατόπιν αισθημάτων. Οι κοινωνικός θα εινε έπωφελής. Μία σοδάρ' άσθένεια θα σας άπειλήση προσεχώς. Καλόν εινε να προσέχετε.

Νοστράδαν. — Εισθε φυσίος ιδιότροπος και άχαρηκτήρ σας παρουσιάζει πλείστας άντιθέσεις. Τυφλός έγώι σμός, ό όποιος όμως συμβαδίζει με μίαν πλήρη άνακωνότητα να άντιληφθήτε και τα πλέον στοιχειώδη πράγματα της ζωής. Ο έυθυμος και νευρικός. Καταλαμθάνεσθε από ένδοξασμούς, οι όποιας όμως περιούν πολύ σύντομα και δεν έχουν καμμία συνέχισαν. Ένέργεια άσυνάρτητη. Έξαρτώνται τα πάντα από την έντύπωση της στιγμής. Δεν μου έδότη ή εύκαρπια να κάμη την εξέτασιν του σημειώματός.Θά σας άπάντησω προσεχώς και έν πάση λεπτομερεία.

Δύο φίλους. — Θα σας άπαντήσω προθύμως. Άναμίνω να μου στείλετε τα άποκόμματα διά τα όποια μου γράφετε. Άριστο. — Θα έπρεπε να είχατε προσέξει ότι δεν διδώ άπάντησε δι' ιδιαιτερώς άλληλογραφίας. Έάν θέλατε, θα σας άπάντησω μόνον διά του περιοδικού. Άναμίνω να μου γράψετε.

12 + 12 + 12. — Ή ύγεια σας δεν διατρέχει κινδύνους. Συ νήθως μεγαλοποιείτε τας μικροσθενείας από τας όποιας ύποφέρετε και ευρίσκεσθε υπό τον φόβον μεγαλυτέρων βενών. Τίποτε από αυτά δεν πρόκειται να συμβή. Μάστε όμως ότι ή ύγεια σας εξάρταται κατά ένα μεγάλο μέρος από μάς τους ίδίους. Σεις έχετε δημιουργήσει μίαν μόνιμον προδιάθεσιν προς άσθενείας και ή καλοθακότης της ζωής σας σας κάνει να ύποφέρετε συχνά. Έάν θέλατε, μπόρετε να άπευθύνητε εις τον δόκτορα Κάμα.

Άννο δ. λ. ν. — Δεν έλαθα έπιστολήν σας. Ή έξαρκείωση ε' γένετο κατόπιν έπιστομένης έρευσ ής. Θα σας άπτηνών προθύμως, εάν ή δεύτερα έπιστολή σας δεν ήτο γραφομηχανημένη. Πρέπει συνεπώς να καμείτε τον κόπον να μου γράψετε νεωτέρων χειρόγραφον.

Μίτσο δ. κ. ο. — Ούτε έδικήν σας έπιστολήν έλαθα. Πισθών ή άταξία να όφείλεται εις το ταχυδρομείον. Όπωσδήποτε, δεν εινε δυνατόν να γίνη τίποτε προς άνεύρεσιν της. Άναμίνω να μου γράψετε πάλιν εινε ή σοδάρ' ύπόθεσις ή όποια σας άσπασχολεί.

Μ ή μ έ ξ χ ν ξ ς. — Χαρακτήρ τρυφερός και αισθηματικός. Έμφυτος τάσας προς την μελαγχολίαν. Νωστρον ρωματισμός. Το σημείωμα του φίλου σας προσδίδει άνθρωπον με άσχημάστιον άκόμη χαρακτήρα, επιπόλαιον και άσπαθ. Δεν άποβίδω σημασίαν εις τα αισθημάτά του. Έάν σας προειδοποιώ με το σην ώμότητα, το κάμνω για να σας προφυλάξω από μελλοντικές άπογοητεύσεις. Το μεγάλο αισθημα της ζωής σας θα έλθι πολύ άργότερα. Εις την οικονομικήν σας κατάσταση, δεν διακρίνω καμμία μεταβολή. Ή οικονομική νειοσύ της ζωής παρουσιάζεσθαι πολύ άνάμωλος. Ζήτε μέσα εις έλιν να περιβάλλων, που άσκει δύσμενη επίθεσιν επάνω σας. Θα ήτο καλύτερον να προσπαθήσατε να χειραφετηθήτε άπ' αυτό. Ή ύγεια σας δεν έμφανίζει κινδύνους.

Ο ν ε ι ρ ο ν 435. — Φυσίος αιτιμηματικός, παραδοξολόγος και κατά βάσιν άσπασθς και έπιπολαστός. Ο αισθηματισμός σας εινε πολύ καλής ποιότητος και ύπαρχει φόβος να σας παρσώσθη σε πάντοτε είδους άπερικοκίεις. Τάσις προς κάθε τι το μυστηριώδες και το άνεξήγητον. Δεν μπόρω να κρίνω αν εινε καταλλήλουν

μέντομ. Ή ζωή σας κυλάει με σας σε διαρκείς άντιθέσεις, που σας φθείρουν ψυχικός και έξανόλουν την ζωτικότητα σας. Δεν έλέπω τίποτε από της αισθηματικής πλευράς επί του παρόντος. Οικονομική κατστάσις άμετάβλητος. Ύγεια σχετικώς καλή.

Σ. τ. Π. α. ρ. — Άνδρίτσαιον. — Έχετε άρκετά καλόν χαρακτήρα. Δεν σας λείπει ούτε ή βραστηριότης, ούτε ή πρωτοβουλία. Άλλ' ύπάρχει κάτι το άσυνάρτητον εις όλας τας έκδηλώσεις σας, που καταδικάζει εκ των προτέρων πολλές από τας ένέργειάς σας. Θα συναντήσετε εις τον δρόμον σας πολλές και σοδάρ' άπογοητεύσεις. Προσπαθήστε να έπωφελήθητε άπ' αυτές. 1) Ναί. Νά προχωρήσετε. Αι ένέργειαι σας θα στεφθούν υπό πλήρους έπιτυχίας. 2) Ή οικονομική σας κατστάσις θα σημειώση άρκετήν βελτίωσιν. Βροδύτερον, θα ένδ' ήγητε περισσότερον. 3) Δεν μπόρω να σας δώσω καμμία άπάντησιν επί του ζητήματος αυτού, διότι έκφέυγει της άρμολότητός μου. 4) Δεν έχω στοιχεία διά να κρίνω άπ' αυτό. Διά την φίλην σας: Εινε χαρακτήρ τρυφερός και αισθηματικός. Ή άγάπη της εινε ελκικρινής. Έξασκείτε μεγαλήν έπιρρόην επάνω της. Από της δικής σας πλευράς, δεν βλέπω καμμία σοδάρτητα εις το αισθημά αυτό. Κολακεύει περισσώτερον τον έγωισμόν και την ματαιωδολίαν σας. Μην δίδετε ύποσχέσεις, τας όποιας ούτε σκέπτεσθε, ούτε μπόρετε να τηρήσετε. Περιπτώσιν γάμου δεν έλέπω επί του παρόντος.

Μ α ι ρ α μ έ ν ο κ ρ ί ν ο. — Σας άπτηνασ ήδη εις προηγούμεν τεύχος. Νά μου στείλετε έία άπόκομμα έπιστολής του φίλου σας διά να άπαντήσω εις τας νένας σας έρωτήσεις.

Δ υ σ τ ο χ ι σ μ έ ν η ν 13. — Και σε σας άπτηνασ έπίσης. Δεν έγω να προσέχω τίποτε εις την άπάντησίν μου.

Δ. Π. Φ. Δ. Π. — Ο έγωισμός σας σας πορσούρει και συντρίβει μέσα σας κάθε άνθρώπινον αισθημά. Δεν πρέπει να διατάσσετε καθόλου εις την έκπληρωσιν μιάς ύποχρεώσεως, που την νομίζω ίερών. Αι δικαιολογίαι σας εινε άσχημαί. Όλα όσα συνεθσαν κατόπιν όφείλονται εις σφάλμα άποικειστικώς δικού σας. Ή φίλη σας σας άγαπά ελκικρινώς και εινε τελείως άσφωσώμενη σε σας. Δεν πρόκειται να καμει ένα έθιμο προς την δυστυχίαν, όπως νομίζετε, αλλά να έπανορθώσετε μίαν άδικίαν και να εκπληρώσετε ένα χρέος τιμής. Ολοσδήποτε άλλη λύσις εινε ύδως και δεν μπόρω να την έπικροτήσω.

Μ α ρ ί α ν Σ τ ο υ ά ρ τ. — Δεν έλέπω ότι μπόρετε να καμει τίποτε περισσότερον από ό,τι έκάματε μέχρι τούδε. Δημιουργείτε μόνη την δυστυχίαν της ζωής σας, με την προσήλωση σας εις ένα αισθημά χωρίς έλπιδα. Όπωσδήποτε, στείλετε μου την έπιστολήν του προσώπου που σας ένδιαφέρει.

Τ ρ έ λ λ η ν μ α θ ή τ ρ ι α ν. — Άσπασθς και έπιπολαστός. Περισσότερον φιλάρεσκος παρά φιλόδοξος. Τα αισθηματικά σας εινε τελείως έμφανιστικά. Θα μου έπιτρέψετε να ήμν άποδοξίαν καμμία σημασίας σ' αυτό. Τούναντίον σε να εινε σύστημα να παύσει νη ποτέ με τον ένα και ποτέ με τον άλλον. Έρωτήσατε από πο έρωτος και αι κάποια έπιτυχία σε έφάσκατε εις το σημείον των καμειών την μοναδικήν σας άμνησιν. Εινε καιρός να σταπώσιν γάμου προς το παρόν. Εις το πρελλό διετρο που μου γράφετε δεν μπόρω να σας έναρμόνω. Ή ύγεια σας εινε καλοφύλακτος.

Μ ι κ ρ ο μ έ γ α ν. — Εις την έπιστολήν της φίλης σας ά-

πλητήσα. Τώρα άπαντώ και σε σας. Έχετε μίαν περιέργον ιδιοσυγκρασίαν, ή όποια θα σας κάμη να παραμεινείτε πάντα έξω από το περιβάλλον σας. Δεν σας έζε εύκολον να άπληφθήτε τους άλλους και δεν πρέπει να παραμεινείτε σε και οι άλλοι θα καταρθώσων να σας άντιληφθούν. Κατά τα άλλα έχετε άρκετήν ευφροην και σας διακρίνει πνεύμα πρωτοβουλίας και άποφασιστικότητος. Νά σπεύσετε να προσαρμοσθήτε εις την γύρω σας πραγματικότητα και να άρχισετε από την έργασίαν για την όποιαν μου γράφετε, όσονδήποτε ταπεινά και αν σας φαίνεται αυτή. Διά το αισθηματικόν ζήτημα, δεν έχω να σας γράψω τίποτε. Είσαθε έγωιστική φύσις και έξ δυσκολούθης, δεν ύπαρχει τίποτε επί του παρόντος.

Π. Ρ. + Π. Ρ. — Έκάματε ένα «λογικόν» γάμον, εν πλήρη γνώσει του τι έέημανε αυτό. Ή τραγική αυτή λογική σας σας έγκαταλείπει λοιπόν τώρα και σας κάνει να ζητήτε «κάτι άλλο» από την ζωή. Έπρεπε να το σκεφθήτε προηγουμένως και να μην είσαθε τόνον θεσμία για τον έαυτόν σας, όσον ήθέλατε να φαίνεσθε ότι είσαθε. Χρειάζεται μεγάλη προσοχή για να ξεφύγητε από την ψυχολογική κρίσις, στην όποιαν έρρισκεσθε αυτή τη στιγμή. Όχι περιπέτειες. Δεν ύπάρχει γι' αυτές περιθώριον στη ζωή σας. Άλλως τε, στην περιπτώσιν ύπάρχει ή συμπάθεια και ή άμοιβαία έκτίμησις. Αυτά εινε άρκετά και θα μπόρεσούν να δημιουργήσουν μεταξύ ύμών και του συζύγου σας την κατστάσιν έκειν την της πλήρους κατανοήσεως, που, πιστεύομαι με, εινε μιά μορφή εύτυχίας και μάλιστα άσφαλούς.

Π ε ρ σ ε φ ό ν η ν. — Ο γάμος σας με το πρόσωπον που μου γράφετε δεν παρουσιάζει πολλές πιθανότητες πραγματοποίησης. Γι' αυτό δεν πρέπει να εκτίθεσθε. Ο φίλος σας εινε από τους άνθρώπους εκείνους που ύπόσχονται τα πάντα, γιατί δεν εινε εις όσιν να πραγματοποιήσουν τίποτε. Ή άδυναμία του χαρακτήρος του τον έμποδίζει να αντιμετώπιση με θάρρος τα γεγονότα. Άφηνει τον έαυτόν του να παρσώρεται εις την τύχην, με την άπρόβλεπτον έλπίδα ότι κάτι το άσπρό θαυ θα έλθι να δώση μίαν άλλην τροπήν εις την ζωήν του. Βλέπετε ότι ούτε και έγώ άποκλείω την άγνομήν των προβλέσεων του. Άλλά θα έμπορμώσασ, αντί άλλης αυτής της άγνομήτος, ένα έλαχίστον ποσοτόν θετικότητος. Έπαύσθω ότι με άντιλαμβάνεσθε.

Θ λ ι θ ε ρ ά ν ο π α ρ ξ ι ν. — Ή ζωή σας δεν παρουσιάζεται πολύ εύκολα. Άρροσπα έμπόδια θα ματαιωσουν τα σχέδια και θα άνατρίψουν τους όποιον γισμούς σας. Πρέπει να ύποσθήτε με μεγαλυτέρον θάρρος και να άντιδράσετε εις όλας αυτές τις έναντιότητες. Αισθηματικός δεν γάμοισε δυστυχώς. Περίπτωση γάμου δεν έμφανίζεται προς το παρόν. Ή ζωή σας θα έμφανισι εις το προσεχές μέλλον μίαν μικράν βελτίωσιν, τελείως πρόσκαιρον όμως. Περισσότερα πράγματα πρέπει να ύπολογίζετε από την ύποτιμήσιν ένδς συγγενικού σας προσώπου, ευρισκομένου μακριάν αυτήν την στιγμήν.

Α ν δ ρ ο μ έ δ α ν. — Ή ζωή δεν σας νυήνως πολύ ως σήμερον, αλλά θα σας εινε εξαιρετικώς εύνοχη εις το μέλλον. Συντόμως θα έπέλθι μιά μεταβολή, ή όποια θα έξομολύνη τα σημερινά δυσχερή και θα σας όδηγήσει εις τον δρόμον της πρόδου και της έπιτυχίας. Αυσπιστείτε προς τα αισθημάτα που σας έκδηλώνουν ώριμμένα άπαιτα. Ο γάμος σας θα γίνη κατόπιν άμωβαίου αισθηματος, άλλ' όλίγον θραδύτερον. Κοινωνική και οικονομική έπιτυχία.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.

Θησαυρός

